

ДИЙН

ГРИНЪР

КУНЦ

Здрач

на

разсъмване

Дийн Кунц

Чейс

1

1971 година Брус Спрингстийн все още не беше известен. Нито пък Том Круз – тогава той беше ученик. Джулия Робъртс не навещаваше сънищата на младите мъже. Робин Уилямс, Стив Мартин и Арнолд Шварценегер още не бяха извоювали нито славата, нито богатството си.

Ричард Милхауз Никсън беше президент на Съединените щати. Войната във Виетнам бе в разгара си. В Уилмингтън, Северна Каролина, януари беше време на насилие срещу чернокожите му жители – палежи, експлозии, престрелки. В исправителното заведение „Атика“ в щата Ню Йорк най-кървавият затворнически бунт в историята на Америка отне живота на четирийсет и трима души.

Списъкът с бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ включваше „Ветровете на войната“ на Хърман Уоук и „Поредната крайпътна атракция“ на Том Робинс.

Филмите: „Френска връзка“, „Портокал с часовников механизъм“, „Клут“.

Музиката: Каръл Кинг, Джон Денвър, Джон Ленън като соло изпълнител, „Лед Цепелин“, току-що пробиващият Елтън Джон.

Продажбите на цигари в САЩ надхвърлиха петстотин и четирийсет и седем милиарда. Дж. С. Пени умря на деветдесет и пет годишна възраст. Пет хиляди съветски граждани измряха в лагерите през тези дванайсет месеца – свидетелство за репресиите на режима.

Бе едно друго време. Един друг свят.

Терминът „сериен убиец“ беше непознат. Както и думата „социопат“.

2

В седем часа, седнал на подиума като почетен гост, на Бен Чейс бе сервирано не особено вкусно печено говеждо, докато разни високопоставени особи се обръщаха към него и от двете му страни, надвисвайки над салатата му и купата с недоизядени плодове.

В осем часа кметът стана от мястото си, за да произнесе отегчителните си хвалебствия в чест на знаменития гражданин, герой от вьетнамската война. Половин час по-късно, след като речта му най-накрая завърши, той поднесе на Чейс красиво оформен свитък, където подробно се описваха великите му подвизи, и го провъзгласи за герой на града.

На Чейс бяха връчени и ключовете на чисто нов мустанг кабриолет – съвсем неочакван за него дар от Търговската асоциация.

В девет и половина Бенджамин Чейс бе ескортиран тържествено от ресторанта „Железният чайник“, където се състоеше събитието, до паркинга. Там го чакаше новата му кола – истински звяр с осем цилиндров двигател и пълното оборудване, полагащо се на един спортен модел, включващо автоматична скоростна кутия, дълбоки меки седалки, странични огледала и бели гуми. Бе боядисана в искрящо черно, което контрастираше приятно с пурпурните ивици, започващи от предния капак и продължаващи от двете страни на автомобила.

Точно в десет и десет, след като вестникарите го снимаха заедно с кмета и представителите на Търговската асоциация, Чейс изрази благодарността си към всички присъстващи, метна се в своята награда и отпраши.

В десет и двацет той вече се носеше по улиците на предградието „Ашсайд“ със скорост, надвишаваща със сто километра в час разрешените шейсет. Чейс профуча на червено по трилентовия булевард „Галасио“, зави зад ъгъла с такава скорост, че изгуби управление за миг и събори един пътен знак.

В десет и половина пое по дългия, стръмно издигащ се Канакауей Ридж Роуд, чудейки се дали ще може да накара своя мустанг да не пада под сто и шейсет до върха на склона. Играта ставаше опасна, но на него изобщо не му пукаше дали ще катастрофира или не.

Обаче дали защото двигателят имаше ограничител на скоростта, или пък колата просто не е била предназначена за подобни изпитания, не стана така, както му се искаше. Въпреки че Бен натискаше докрай

педала на газта, спидометърът не показва повече от сто и трийсет километра, докато се движеше нагоре, и падна до сто и десет, когато изкачи хребета.

Сдържайки раздражението си, той отлепи крак от педала, позволявайки на лъскавата машина да се плъзне по равния път с две платна, простиращ се по хребета на склона над града.

Долу се откриваше невероятна панорама от светлини – идеална гледка за влюбените сърца. Вляво от шосето се издигаше отвесна каменна стена, а отдясно се ширеше тревна площ, широка около петдесетина метра. Тя се простираше до железния парапет, отделящ парка от пропастта долу. Отвъд него улиците на града приличаха на миниатюрна електрическа карта, като светлинките бяха най-много в централната му част и около големия търговски център „Гейтуей Мол“.

Влюбените – предимно тийнейджъри – вечер паркираха тук, скривайки се от външния свят сред боровите дървета и къпиновите храсти. Възхищението им от красотата на нощния град ги хвърляше в обятията на партньора им по няколко пъти на вечер.

Едно време и Чейс беше правил така.

Той отби и спря колата. За миг тишината на нощта му се стори дълбока и всеобхватна. После Бен различи песента на щурците, тревожния вик на сова в далечината и смеха на млади хора.

Този смях го накара да се замисли защо е дошъл тук. Вярно, че му беше дошло до гуша от кмета, Търговската асоциация и всичко останало. Изобщо не му се ходеше на този банкет и отиде само защото не можеше да измисли причина да им откаже. Сблъска се с домораслия патриотизъм на градските власти, с тяхната романтична представа за войната, той се чувстваше така, сякаш невидим товар го притиска към земята. Навярно тягостните му чувства се усилваха и от обстоятелството, че някога и той беше същият като тях. Във всеки случай, избявил се от тяхната компания, той се бе насочил именно тук – в тази част на града, която свързваше с романтичните си спомени, алеята на влюбените над Канакауей, за която жителите на града разправяха какви ли не шеги.

Сега обаче тишината само му пречеше, позволявайки на неприятните мисли да го обсебват. Що се отнася до удоволствието, какво удоволствие беше да дойдеш тук сам? Макар че дори и да беше с момиче, едва ли щеше да се чувства по-добре.

Сред храстите в парка бяха паркирани половин дузина автомобили. Лунната светлина се отразяваше от броните и прозорците им. Ако Бен не беше наясно с мотивите на младежите, навярно щеше да си помисли,

че колите са изоставени. Леко запотените стъкла обаче издаваха присъствието на младите двойки.

От време на време някаква сянка помръдваше в машините, изкривена от замъгленото стъкло. Това беше единственото движение, като се изключи шумоленето на листата на дърветата.

Изведнъж някаква сянка изникна от скалата вляво и започна да се промъква крадешком към тъмното островче под голямата плачеща върба, намираща се на около трийсетина метра от колата на Чейс. Въпреки че излъчваше дивата грация на изплашено животно, сянката без съмнение принадлежеше на човек. Той се движеше бързо, приведен ниско над земята.

Във Виетнам Чейс бе развил нещо като шесто чувство за приближаваща опасност. Сега изпитваше същото усещане.

Самотен мъж, дошъл пеш, без автомобил, веднага привличаше вниманието на алята на влюбените. Колата представляваше подвижно легло за днешните тийнейджъри, задължителен елемент при прелъстяването и неотменим атрибут на съблазнителя. Нито един съвременен Каза нова не би постигнал успех без нея.

Възможно бе човекът да търси развлечения във воайорството – да погледа влюбените птички за свое удоволствие и за техен смут. Докато беше в гимназията, Чейс на няколко пъти бе ставал жертва на подобни изпълнения. Тези забавления обаче бяха предимно за по-малките и за аутсайдерите – за хлапетата, които нямат възможността да се намират вътре в колата, където се вършеше истинската работа. Доколкото знаеше Бен, възрастните не се вълнуваха от подобни неща. Обаче мъжът, който се прокрадваше из храстите, беше поне метър и осемдесет висок, тялото му имаше пропорциите на зрял човек и бе лишен от юношеска тромавост. Пък и въпросното забавление се практикуваше на групи, за да се предотврати евентуалният побой от страна на някой изненадан любовник.

Не, това не беше на добре.

Мъжът излезе от прикритието на върбата – все още бе превит и се движеше много бързо. Той спря до къпиновите храсти и започна да изучава един тригодишен шевролет, паркиран до железния парапет, съвсем близо до ръба на пропастта.

Без да е наясно какво точно става и какво трябва да направи, Чейс се пресегна през седалката и махна плафонерата на лампата от тавана на колата. После разви крушката и я пхна в джоба си. Когато отново се обърна напред, видя, че човекът стои в храстите, сякаш бе недосегаем за

бодлите им.

Чу се звънлив момичешки смях. На някого от влюбените, изглежда, му бе станало твърде горещо зад затворените прозорци.

Мъжът в храстите се запромъква отново, приближавайки се до шевролета.

Съвсем безшумно, защото натрапникът се намираше на не повече от петдесетина метра от него, Чейс се измъкна от колата си. Той остави вратата отворена, понеже беше сигурен, че шумът от затварянето ѝ би изплашил непознатия. Заобиколи автомобила и пое внимателно през тревата, която бе наскоро скосена и влажна, а следователно и хлъзгава.

Лампичките в купето на шевролета светнаха, но светлината изглеждаше мътна заради запотените стъкла. Някой извика, след което се чу писъкът на младо момиче. Той едва бе секнал, когато девойката изпищя отново.

Отначало Чейс не бързаше, но след като дочу шума от борбата, се втурна напред. Когато се приближи до колата, видя, че вратата откъм шофьора е отворена. Натрапникът се бе проврял през предната седалка и налагаше някого с всички сили. През замъглените прозорци се виждаше как сенките се мятат бясно насам-натам.

– Стой! – извика Чейс. Намираше се точно зад гърба на непознатия.

Мъжът се измъкна от колата и в същия миг Бен видя ножа в ръката му. Воайорът го беше вдигнал високо и Чейс забеляза кръвта по китката и острието.

Бен с един скок се озова до непознатия и го блъсна в прозорците на колата. После приклеци врата му в желязна хватка.

Момичето продължаваше да крещи.

Непознатият се извиваше, мъчейки се да се освободи. На няколко пъти се опита да забие ножа в бедрото на Чейс, но не успя. Беше аматьор.

Бен затегна още повече хватката си.

Колите наоколо започнаха да потеглят. Появата на проблем на алеята на влюбените пробуждаше сексуалната вина, която се крие у почти всеки тийнейджър. Никой не искаше да остане и да разбере какво става.

– Пусни ножа! – заповяда Чейс.

Макар че непознатият отчаяно се нуждаеше от въздух, той отново замахна с оръжието си. Пропусна.

Чейс изведнъж се ядоса. Вдигна воайора във въздуха и го стисна така, че за малко да го удуши. Обаче се подхлъзна на мократа трева, загуби равновесие и падна, повличайки със себе си своя противник.

Този път ножът на натрапника се заби в бедрото на Бен, точно под хълбока. Той инстинктивно подскочи и отхвърли непознатия настрани, лишавайки го от оръжието му.

Нападателят се завъртя и бързо се изправи на крака. Направи няколко крачки към Чейс, оглеждайки се за ножа, но после, изглежда, си даде сметка, що за противник има, и хукна.

– Спрете го! – извика Бен.

Обаче почти всички по-близки автомобили бяха отпрашили. А шофьорите на паркираните до пропастта реагираха така, както бяха реагирали боязливите тийнейджъри на първите признаци на борбата – лампичките светваха, двигателите се запалваха, гумите изскърцваха. Скоро единствените коли на алеята на влюбените бяха шевролетът и мустангът на Чейс. Болката в крака му беше много силна, макар и да не бе по-различна от стотиците други, с които се беше справял. На светлината от купето от шевролета видя, че не кърви обилно, което означавате, че раната е повърхностна и не е засегната артерия. Бен се опита да се изправи и направи една крачка. Можеше да върви, макар и с известни усилия.

Той се приближи до колата, надзърна вътре и в следващия момент му се прииска да не беше толкова любопитен. Млад мъж, вероятно деветнайсет-двайсетгодишен, се бе изхлузил наполовина от седалката и лежеше на пода. Целият бе в кръв, устата му беше отворена, а очите му бяха изцъклени.

На съседната седалка, свита до самата врата, тихо ридаше хубавичка брюнетка, година-две по-млада от своя кавалер. Беше обхванала коленете си толкова здраво, че ръцете ѝ напомняха ноктите на хищна птица, неумолимо впити в плячката. Беше само по розова миниपोличка – нямаше нито сутиен, нито блузка. Малките ѝ гърдички бяха изпръскани с кръв, а зърната им бяха щръкнали.

Чейс се зачуди защо ли последната подробност му направи толкова силно впечатление.

– Стой там – каза ѝ той от вратата откъм шофьора. – Ще дойда да те взема.

Тя не отговори и продължи да плаче.

Чейс почти беше затворил вратата, когато осъзна, че така ще загаси осветлението и ще остави момичето съвсем само с трупа в колата. Заобиколи автомобила, подпирайки се на него заради раната в десния си крак, и отвори вратата на девойката.

Навярно тези хлапета си мислеха, че ключалките са за глупаците. Това, мислеше си той, е следствие от оптимизма на тяхното поколение,

неизменна част от теориите им за свободната любов, взаимното доверие и всеобщото братство. Тяхното поколение се стремеше да изживее живота си така пълнокръвно, сякаш отричаше съществуването на смъртта.

Тяхното поколение. Чейс бе само няколко години по-възрастен, но не смяташе, че принадлежи към тази генерация или към някоя друга. Чувстваше се съвсем сам.

– Къде е блузата ти? – попита.

Момичето вече не наблюдаваше втрещено трупа, но и не се осмеляваше да погледне към спасителя си. Взираше се тъпо в коленете и побелелите си кокалчета и нещо си мърмореше.

Чейс се наведе, намери блузката на пода под краката ѝ и ѝ я подаде:

– По-добре облечи това.

Тя не реагира. Продължаваше да си мърмори неразбираемо под носа.

– Хайде, вземи – каза Чейс колкото се може по-меко. Убиецът може би не беше далеч.

Тя се опита да каже нещо и Бен се наведе, за да я чуе по-добре.

– Моля ви, не ме наранявайте, моля ви, не ме наранявайте!

– Нищо лошо няма да ти сторя – увери я, изправяйки се. – Не аз убих твоя приятел. Но този, който го е направил, може да е наблизо. Колата ми е ей-там. Ще дойдеш ли с мен?

Девојката вдигна поглед към него, примигна, кимна и излезе от колата. Той продължаваше да държи блузката ѝ. Момичето я взе, поизтърси я, но не успя да я облече. Още не можеше да се съвземе от шока.

– Можеш да се облечеш в колата ми – каза Чейс. – Там е по-безопасно.

Сенките под дърветата изглеждаха още по-гъсти.

Той я прегърна и я поведе към мустанга. Вратата откъм мястото до шофьора беше заключена. Докато той я водеше до другата врата, откъдето влязоха и двамата, тя се посъвзе. Пъхна едната си ръка в блузата, после другата и бавно я закопча.

Когато Бен затвори вратата и запали двигателя, тя попита:

– Кой сте вие?

– Случаен минувач. Видях копелето и си помислих, че нещо не е наред.

– Той уби Майк – промълви тя.

– Твоя приятел?

Девојката не отговори. Отпусна се назад на седалката, прехапала устни, и разсеяно изтри капките кръв от лицето си.

– Ще потърсим телефон и ще отидем в полицията. Добре ли си? Да те закарам ли в някоя болница?

– Не.

Чейс обърна и потегли по Канакауей Ридж Роуд с максимална скорост. Взе един остър завой почти без да намалява и момичето залитна към вратата.

– Сложи си колана – посъветва я той.

Тя го послуша.

– Какъв беше този? – попита Чейс. Бяха стигнали до булевард „Галасио“ и този път Бен го пресече на зелено.

– Майк – отвърна тя.

– Не гаджето ти.

– Моля?

– Другият.

– Нямам представа – отвърна тя.

– Поне видя ли лицето му?

Тя се намръщи.

– Лицето му?

– Да.

– Лице – думата като че ли нищо не й говореше.

– Да сте правили нещо друго? – продължаваше Чейс.

– Друго?

– Да сте взимали наркотици?

– Пушихме съвсем малко трева. По-рано.

„Май не е малко“ – помисли си Бен.

Той отново попита:

– Успя ли да видиш лицето му? Познаваш ли го?

– Лицето му? Не. Да. Не съвсем. Донякъде.

– Да не е някое бивше гадже или отхвърлен ухажор.

Тя мълчеше.

Явно не желаше да говори и това даде време на Чейс да обмисли ситуацията. Припомняйки си как убиецът се прокрадваше из парка, той се замисли дали непознатият търсеше точно определен автомобил или и първата попаднала пред погледа му кола би свършила същата работа; дали това бе акт на отмъщение, насочен лично срещу Майк, или дело на някой откачен. В годините, преди да го мобилизират и да го изпратят отвъд океана, във вестниците непрекъснато пишеха за безсмислени убийства. Откакто се бе уволнил, Бен не четеше вестници, но знаеше, че нещата едва ли са се променили.

Убийствата го ужасяваха. Спомни си Виетнам и операцията „Жул Верн“. В съзнанието му изплуваха неприятни спомени.

Петнайсет минути след като потеглиха от парка, Чейс спря пред полицейския участък на Кенсингтън Авеню.

– Ще можеш ли да поговориш с ченгетата? – попита Бен.

– С ченгетата?

– Да.

Момичето сви рамене.

– Предполагам, че да.

Възстановяваше се изключително бързо. Дори поиска гребенче от Чейс и го прокара през тъмната си коса.

– Как изглеждам? – погледна го тя.

– Прекрасно.

Може би беше по-добре да живееш без приятелка, отколкото да умреш и да оставиш след себе си такава, която веднага да те забрави.

– Да вървим – рече момичето.

Отвори вратата и излезе навън, а дългите й стройни бедра се поклащаха грациозно под късата поличка.

Вратата на малката сива стаичка се отвори и вътре влезе дребен сив човечец. Лицето му беше набраздено от бръчки, а очите му бяха хлътна-ли, сякаш не беше спал от ден или два. Светло кестенявата му коса бе разрошена и се нуждаеше от подстригване. Той се приближи до масата, на която седяха Чейс и момичето, и зае единствения свободен стол, намествайки се в него така като че ли нямаше намерение никога да става.

– Аз съм детектив Уолъс – представи се той.

– Радвам се да се запознаем – отвърна учтиво Чейс, макар че изобщо не се радваше.

Девојката мълчеше, разглеждайки ноктите си.

– Е, какво се е случило? – попита полицаят, облегал ръце на изподрасканата маса. Гледаше ги изморено, все едно беше чувал историята им хиляди пъти.

– Вече разказах на дежурния сержант повечето неща – каза Чейс.

– Той не е от отдел „Убийства“ – направи му забележка Уолъс.

– Трябва бързо да изпратите човек там. Трупът...

– Вече пратихме кола. Проверяваме информацията ви. Справяме се с тези неща. Може би не винаги добре, но се справяме. Значи твърдите, че някой е бил убит.

– Нейният приятел – наръган е с нож – поясни Чейс.

Уолъс изучаваше съсредоточено момичето, докато то разглеждаше ноктите си.

– Тя какво, не може ли да говори?

– Вероятно още е в шок.

– Сериозно? – Уолъс бе направил опит да се пошегува, което според Чейс бе неуместно.

– Мога да говоря – изведнъж се обади девойката.

– Как се казваш? – попита полицаят.

– Луиз.

– Луиз коя?

– Елънби. Луиз Елънби.

– В града ли живееш? – продължаваше с въпросите детективът.

– В Ашсайд.

– На колко си години?

В очите ѝ проблесна ярост.

– На седемнайсет.

– Ученичка ли си?

– Завърших училище през юни – рече тя. – Есента отивам в колеж.

В „Пен Стейт“.

– Кое беше това момче?

– Майк.

– И това е всичко?

– Какво да е всичко?

– Само Майк? Като Либерачи. Като Пикасо. Само едно име?

– Майкъл Карнс – въздъхна девойката.

– Само гаджета, или бяхте сгодени?

– Само гаджета. Излизаме заедно от година.

– Какво правехте на Канакауей Ридж Роуд? – позаинтересува се детективът.

Момичето го изгледа дръзко.

– А вие как смятате?

Въпреки че отегченият тон на полицаия беше доста неприятен, поведението на девойката дотолкова изнервяше Чейс, че той поиска да се отърве от присъствието ѝ възможно най-скоро.

– Вижте, детектив Уолъс – започна той. – Това наистина ли е необходимо? Момичето не е замесено в това. Вероятно онзи щеше да се нахвърли и върху нея, ако не се бях намесил навреме.

– Вие пък как се озовахте там?

– Просто минавах – отвърна Чейс.

Уолъс го гледа изпитателно няколко секунди, после попита:

– Как се казвате? – попита полицаят.

– Бенджамин Чейс.

– Знаех си, че съм ви виждал преди. – Тонът му изведнъж се смекчи. – Снимката ви беше във вестниците днес.

Чейс кимна.

– Вие сте се представили страхотно там – каза Уолъс. – За това наистина се изисква кураж и мъжество.

– Не чак толкова много, колкото го изкарват.

– А, сигурен съм в това – махна с ръка детективът, макар и да беше повече от ясно, че за него подвизите на Чейс във Виетнам са къде-къде по-големи от написаното във вестниците.

Момичето изведнъж прояви интерес към Бен и започна да го изучава съсредоточено.

Отношението на Уолъс към нея също се бе променило. Той каза:

– Искате ли да ми разкажете какво точно се случи?

Тя изпълни молбата му, като от време на време губеше самообладание. Чейс на два пъти си помисли, че тя ще заплаче. Искаше му се да види, че не е толкова безсърдечна. От студенината и безразличието ѝ буквално му приляваше. Навярно тя продължаваше да отрича съществуването на смъртта. Луиз сподави сълзите си и към края на разказа си беше абсолютно спокойна.

– Видя ли лицето му? – попита Уолъс.

– Само го мернах.

– Можеш ли да го опишеш?

– Съмнявам се.

– Опитай.

– Имаше кафяви очи, мисля.

– Нямаше мустаци или брада?

– Май не.

– Дълги бакенбарди или къси?

– Къси, предполагам.

– Някакви белези?

– Не.

– Нещо, което да ти е направило впечатление?

– Не.

– Формата на лицето му...

– Не.

– Какво не?

– Беше просто едно лице... Може да има всякаква форма.

– Косата му оредяваща ли беше, или не?

– Не мога да си спомня.

Чейс се намеси:

– Когато я намерих, бе изпаднала в шок. Съмнявам се да е запомнила нещо.

Вместо да му е благодарна за подкрепата, Луиз му хвърли сърдит поглед.

Той със закъснение си спомни, че за момиче на нейните години най-големият срам беше да загубиш самообладание, да не можеш да се справиш със ситуацията. А ето, че той беше издал моментната ѝ слабост не на кого да е, а на един полицаи. Повече не чакай никаква благодарност от нея, голяма работа, че си ѝ спасил живота.

Уолъс се изправи.

– Хайде.

– Къде? – попита Чейс.

– Ще отидем на местопрестъплението.

– Наистина ли е необходимо? Искам да кажа, трябва ли и аз да идвам?

– Да, ще трябва да получа от вас доста по-подробни показания. На мястото на престъплението ще си припомните много повече неща, господин Чейс. – Полицаят се усмихна. – Няма да отнеме кой знае колко време. Момичето ще трябва да го задържим за по-дълго.

Уолъс беше спрял колата си на десетина метра от мястото на престъплението. Чейс седеше на задната седалка и отговаряше на въпроси, когато пристигна служебният автомобил на журналистите от вестник „Прес-Диспач“. От него излязоха двама фотографи и един репортер.

Лошите предчувствия на Чейс се потвърдиха. След репортерите от вестника щяха да пристигнат и хора от телевизията. Щом историята се разчуеше, отново щяха да направят от него герой.

– Извинете – обърна се той към Уолъс, – налага ли се репортерите да научават кой е помогнал на момичето?

– Защо питате?

– Дошло ми е до гуша от тях.

– Но вие сте ѝ спасили живота. Трябва да се гордеете с това.

– Не искам да говоря с тях – настояваше Бен.

– Това си е ваша работа – отвърна му детективът. – Обаче се боя, че те ще поискат да разберат кой е попречил на убиеца. Това ще го има в

рапорта за случая, а той е достъпен за пресата.

По-късно, когато Уолъс приключи със снемането на показанията му, Чейс слезе от колата и се запъти към полиция, който щеше да го откара до града. Изведнъж някой докосна с ръка рамото му. Той се обърна и девойката му прошепна:

– Благодаря ви.

Навярно си въобразяваше, но докосването ѝ му се стори като интимна ласка, пък и ръката ѝ остана там по-дълго, отколкото би трябвало. Само при мисълта за това му приляваше.

Срещна погледа ѝ. После веднага отмести очи.

Точно в този момент се чу изсракването на фотоапарат, съпроведено с проблесването на светкавица. То беше мигновено, но самата снимка като че ли щеше да го преследва вечно.

Когато влезе в колата, униформеният полицай зад волана му се представи като Дон Джоунс. Докато пътуваха към града, той му сподели, че е чел за него във вестниците и би искал да получи автограф за децата си. Чейс се подписа на гърба на една полицейска бланка, от онези, които се използват за отчет в отдел „Убийства“. Помолен от Джоунс, написа: „На Рик и Джуди Джоунс“. Полицаят му зададе безброй въпроси за Виетнам, на които Бен се стараеше да отговаря колкото се може по-лаконично.

След като се прехвърли в своя мустанг, той потегли доста по-спокойно. Гневът му вече се бе изпарил, заменен от безкрайна умора.

В един и петнайсет паркира колата си пред къщата на госпожа Филдинг. Изпитваше облекчение, че нито един от прозорците не свети. Отключи входната врата толкова тихо, колкото му позволяваше допотопната ключалка, успешно прескочи всички скърцащи стъпала на стълбището и накрая се добра до таванския си апартамент. Той представляваше голяма стая, която му служеше едновременно за кухня, спалня и дневна, а към нея имаше малка тоалетна и баня.

Бен заключи вратата.

Вече се чувстваше в безопасност.

Естествено, той си даваше сметка, че вече никога няма да е в безопасност. Никой не беше в безопасност. Безопасността беше илюзия.

Слава богу, тази нощ нямаше да му се налага да води безкрайни чувствителни разговори с госпожа Филдинг. Хазяйката му често се появяваше пред него в неизменния си домашен халат с незакопчани горни копчета, разкриващ неапетитните извивки на рибешко белите ѝ отпуснати гърди. Чейс не можеше да проумее защо на тази възраст жената проявява

такава нескромност, да не кажем небрежност.

Той се съблече и изми лицето и ръцете си. Всъщност изми ръцете си три пъти. Напоследък твърде често миеше ръцете си.

Разгледа раната от ножа на бедрото си. Кръвта се бе съсирила. Той проми раната, дезинфекцира я със спирт и я превърза.

Завърши лечението, като си наля чаша „Джак Даниълс“ и пусна вътре две кубчета лед. Отпусна се на леглото с питието в ръка. Обикновено изпиваше половин бутилка на ден. Този ден обаче заради проклетия банкет трябваше да се въздържа. Никога вече.

След първите глътки отново се почувства чист. Съвсем сам, с бутилка качествено уиски – единствено тогава се чувстваше чист.

Тъкмо си наливаше втора водна чаша, и телефонът иззвъня.

Когато се нанасяше тук, изобщо не искаше телефон. Никой нямаше да го търси, а и той нямаше желание да се обажда на когото и да е.

Госпожа Филдинг обаче не можеше да повярва, че някой може да живее без телефон. Като си представи, че трябва да му предава всички съобщения от хората, които го търсят на нейния телефон, тя настоя в стаята му да има отделен апарат, включвайки го като условие в договора.

Това беше дълго преди тя да разбере, че наемателят ѝ е герой от войната. Даже преди и той да го разбере.

Няколко месеца телефонът мълча, като се изключат случаите, когато самата тя му се обаждаше от долния етаж, за да му съобщи, че пощата е пристигнала, или пък да го покани на обяд.

След известията от Белия дом и след вдигналия се шум около медала започнаха да му звънят по няколко пъти на ден, и то все непознати хора. Те или го засипваха с поздравления, които той не заслужаваше, или го молеха за интервюта за най-различни издания, които никога не беше чел. Обикновено Бен отрязваше всички. Досега никой не му беше звънял късно през нощта, но той предполагаше, че с покоя, към който бе привикнал в първите месеци след уволнението си, е свършено.

Продължаваше да не обръща никакво внимание на телефона, концентрирал се върху питието си. Обаче, когато проклетият апарат иззвъня за шестнайсети път, си помисли, че обажданият се е по-упорит от него, и вдигна слушалката.

– Ало? – рязко каза той.

– Чейс?

– Да.

– Познаваш ли ме?

– Не – отвърна Бен, неспособен да различи гласа. Той звучеше уморено и можеше да принадлежи на всеки мъж между двайсет и шейсетгодишна възраст, дебел или слаб, висок или нисък.

– Как е кракът ти, Чейс? – В гласа се долавяше насмешлива нотка, макар и Бен да не разбираше причината за нея.

– Добре е – отвърна. – Мога да кажа даже, че е в чудесно състояние.

– Много си добър с ръцете.

Чейс не каза нищо. Не можеше да промълви и дума, защото едва сега си даде сметка кой и за какво се обажда.

– Много си добър с ръцете – повтори убиецът. – Сигурно в армията са те научили на това.

– Да – изрече Бен.

– Сигурно си научил доста неща в армията и предполагам, че отлично можеш да се защитаващ.

– Това ти ли си? – попита Чейс.

Мъжът се изсмя и за момент умората в гласа му изчезна.

– Да, аз съм. Точно така. Вратът ми е в синини и се опасявам, че утре сутринта едва ли ще мога да говоря. От друга страна обаче, и аз като теб се отървах леко.

С внезапно проясняване на мисълта, присъщо за моменти на опасност, Чейс си припомни схватката с убиеца на тревата до шевролета. Той се опита да си представи лицето на мъжа, но не можа. Тогава попита:

– Откъде знаеш, че аз съм този, който те спря?

– Видях снимката ти във вестниците. Ти си герой от войната. Фотографията ти е навсякъде. Докато търсех ножа, а ти лежеше на тревата, те разпознах и веднага се изпарих.

– Кой си ти?

– Абе, ти сериозно ли си мислиш, че ще ти кажа? – В гласа му отново се появи насмешка.

Чейс забрави за уискито си. Алармените звънци, проклетите алармени звънци в главата му пищяха пронизително.

– Какво искаш?

Мълчанието от другата страна на линията продължи толкова дълго, че Чейс щеше да зададе въпроса си отново. Внезапно, вече без никаква насмешка, убиецът заяви:

– Ти се намеси там, където нямаше никакво право да се месиш. Нямаш представа колко усилия ми костваше да избира от компанията млади развратници онези, които най-много заслужават да умрат. Планирам

своето възмездие от седмици, Чейс, и този млад грешник получи точно това, което му се полагаше. Оставаше курвата, но ти я спаси, преди да мога да изпълня дълга си, спаси една блудница, която няма право да бъде пощадена. Това не е правилно.

– Ти не си добре – каза Чейс. Още докато изричаше тези думи, си даваше сметка колко абсурдно звучат, но убиецът – както и всичко останало в съвременния свят – му бе подействал така, че наум му идваха само клишетата.

Непознатият или не беше чул, или се преструваше, че не е чул думите му.

– Исках само да знаеш, господин Чейс, че нещата не свършват до тук. Ти не си защитник на справедливостта.

– Какво имаш предвид?

– Ще се разправа с теб, Чейс, само да те проуча достатъчно, за да преценя каква съдба заслужаваш. И когато си получиш заслуженото, ще се разправа и с курвата.

– Да се разправиш? – попита Чейс.

Евфемизмът му напомняше за подобните словесни хитрости, с които беше свикнал във Виетнам. Изведнъж се почувства много стар и уморен.

– Аз ще те убия, Чейс. Ще те накажа за всички грехове, които си извършил, защото не трябваше да се намесваш. Ти не си защитник на справедливостта. – Убиецът замълча. После проговори отново: – Разбираш ли ме?

– Да, но...

– Само това ли ще кажеш?

– А какво друго? – зачуди се Чейс.

– Пак ще си поговорим.

– Какъв е смисълът от това?

– Ще разбереш. – Убиецът затвори.

Чейс постави слушалката върху апарата и се отпусна на леглото. Усещаше нещо студено в ръката си. Погледна надолу и бе изненадан да види, че това е чашата с уиски, която още държеше. Вдигна я и отпи. Имаше леко горчив вкус.

Той затвори очи.

Беше толкова лесно да се абстрахира от това.

Или май не беше. Ако бе толкова лесно, както му се искаше, щеше да остави уискито и да заспи. Или, вместо да чака воайорът да го спипа, можеше да му пръсне мозъка.

Отвори очи.

Трябваше да вземе решение как да постъпи.

Естествено, от полицията щяха да се заинтересуват много от обаяването – все пак това беше солидна следа, водеща към човека, убил Майкъл Карнс. Вероятно щяха да поискат да подслушват телефона му с надеждата, че убиецът ще позвъни отново – особено след като бе казал, че пак ще се чуят с Чейс. Може би даже щяха да изпратят полицай в стаята му, както и да му прикрепят опашка – както за негова собствена безопасност, така и с надеждата да хванат убиеца, който възнамеряваше да нападне втората си жертва.

Обаче се колебаеше дали да се обади на полицай Уолъс.

През последните няколко седмици, след като се разчу за медала за храброст, досегашният ритъм на живот на Чейс бе нарушен. Той ненавиждаше промяната.

Беше свикнал със самотата, нарушавана единствено от разговорите му с продавачите в магазините и госпожа Филдинг, неговата хазайка. Всяка сутрин слизаше в центъра на града – закусваше в „Улуъртс“, купуваше си книги с меки корици, понякога и някое списание – но никога вестници – и всичко, което му бе необходимо за храна. Два пъти седмично се отбиваше в магазина за спиртни напитки, а обедните часове прекарваше в парка, зяпайки момичетата, които отиваха да хапнат в обедната почивка, след което се прибираще къщи и прекарваше остатъка от деня в стаята си. По време на дългите следобеди четеше и пиеше. Когато се стъмваше и той вече не можеше да вижда ясно буквите, си пускаше малкото телевизорче и гледаше архивни филми. Някъде към единайсет вечерта привършваше бутилката за деня, понякога си приготвяше лека вечеря и лягаше да спи.

Не бе кой знае какъв живот – определено не беше онова, което бе очаквал някога, но беше поносим. Понеже бе простицък, той беше също така и стабилен, надежден, лишен от съмнения и несигурност, от необходимостта да прави избор и да взема решения, които биха довели до нов срив.

После, когато новината за героя от Виетнам, който отказал да се яви лично на церемонията по награждаването с медал за храброст в Белия дом, гръмна по света, не му останаха нито време, нито възможности да продължава простицкия си начин на живот. Добре, че не беше отказал самия медал, понеже тогава около него щеше да се вдигне такъв шум, че Бен просто нямаше да го понесе.

Криво-ляво бе преживял популярността, давайки колкото е

възможно по-малко интервюта и отговаряйки с едносрични думи на журналистическите въпроси по телефона. Единственото, заради което му се наложи да напусне стаята си, беше глупавият банкет, и той го изтърпя само благодарение на мисълта, че когато приключи, ще може да се върне в таванския си апартамент и към уединението си, от което го бяха измъкнали против волята му.

Инцидентът на алеята на влюбените промени плановете му и отложи завръщането му към спокойствието. Вестниците отново щяха да подемат историята около медала за храброст, подкрепена с много снимки и репортажи за глупавата му намеса. Отново ще последват обаждания, поздравления, интервюта, които щеше да откаже.

После всичко ще отшуми. За седмица-две – ако можеше да изтърпи толкова дълго – нещата щяха да се върнат отново към нормалния си ход и животът отново щеше да потече тихо и спокойно.

Отпи още една глътка от пиетието си. Сега вкусът му беше по-добър.

Обаче и той си имаше праг на търпението. Още две седмици на вестникарски шум, телефонни обаждания, предложения за работа и за женитба – и щеше да загуби търпение. А и ако през това време му се наложеше да дели стаята си с някакъв полицаи и да бъде следен непрекъснато, просто нямаше да издържи.

Чейс вече усещаше същата смътна празнота, която бе зейнала в него, докато лежеше в болницата, същата липса на цел и на желание за живот. Трябваше да се пребори с тези настроения. Дори и ако това означаваше да скрие информация от властите.

Не, той нямаше да съобщи на полицията за обаждането.

Чейс допи уискито си.

Добри хора има в Тенеси – дестилират „Джак Даниълс“ за утеха на света. Превъзходен продукт. По-добър от славата, похвалите или любовта. И доста по-евтин.

Приблужи се до бюфета и си наля още една чаша, пускайки вътре две кубчета лед.

Даваше си сметка, че скрива следа от полицията, но ченгетата не бяха глупави. Те щяха да намерят човека и без съдействието на Чейс. Щяха да снемат отпечатъците от пръстите му от дръжката на вратата на шевролета и от оръдието на престъплението. Знаеха, че вратът му е в синини и вероятно поради тази причина страда от остър ларингит.

Това, което Чейс бе скрил от тях, едва ли щеше да има чак толкова значение при ефективните им методи.

Обаче знаеше, че се заблуждава.

И това не беше за пръв път.

Той довърши уискито си. Алкохолът се разля бързо и леко по гърлото му.

Наля си още, върна се в леглото, пхна се под завивките и се взря в невидящото око на телевизора.

След няколко дни нещата щяха да се върнат на местата си. Светът му отново щеше да се нормализира, доколкото бе възможно това. Той щеше да се завърне към старите си навици и щеше да си живее спокойно от инвалидната си пенсия и скромните приходи от бащиното си наследство.

Не желаше да си търси работа, да се среща с хора или да взима решения. Единствената му потребност ще бъде да поглъща достатъчно уиски, за да може да спи въпреки кошмарите.

Не се чувстваше самотен – до него беше „Джак Даниълс“.

Бен се вираше в невидящия телевизор.

Понякога имаше чувството, че и телевизорът го гледа.

Времето минаваше. Както винаги.

Той заспа.

3

На следващата сутрин Бенджамин Чейс отвори рано очи, събуден от кошмар, в който мъртъвци му говореха с пълните си с пръст усти. Денят му вече беше провален.

Грешката му се състоеше в това, че се опитваше да се държи така, все едно предишната нощ нищо не се беше случило. Той стана, взе си душ, изми се, обръсна се, облече се и слезе долу да види дали на масата в коридора има писмо за него. Писма нямаше, но затова пък, щом госпожа Филдинг чу стъпките му, веднага изскочи от мрачната си дневна, за да му покаже сутрешното издание на „Прес-Диспач“. Неговата снимка се кипреше на първа страница – тъкмо се обръщаше към Луиз Елънби, докато тя слизаше от полицейската кола. Момичето явно плачеше, хванало го здраво за ръката, и изглеждаше доста по-разстроено, отколкото всъщност беше.

– Толкова се гордея с вас – каза му госпожа Филдинг.

Говореше така сякаш му беше майка. Впрочем тя бе достатъчно възрастна, за да му бъде майка, макар че какъвто и майчински инстинкт да покажеше, на него му изглеждаше винаги неестествен и пресилен. Косата ѝ беше силно накъдрена и боядисана руса. От прекомерния руж и твърде яркото червило изглеждаше по-възрастна, отколкото бе в действителност.

– Историята изобщо не беше толкова интересна, колкото я изкарват... – започна Чейс.

– Откъде знаете? Та вие не сте я чели.

– Те винаги преувеличават. Репортери!

– О, колко сте скромен! – възкликна госпожа Филдинг. Днес бе облечена със синьо-жълт халат, двете най-горни копчета, на който бяха разкопчани. Виждаше се не само бледата изпъкналост на гърдите ѝ, но и част от пожълтелите ѝ дантелен сутиен.

Въпреки че беше много по-силен и по-млад от госпожа Филдинг, тя го плашеше. Навярно защото не можеше да разбере какво точно иска тя от него.

Изглежда, наемът не беше единственото, от което се нуждаеше. Нито пък компанията му. В нея имаше някакво отчаяние – може би, защото и тя самата не беше наясно какво точно иска.

– Обзалагам се, че сега ще получите повече предложения за работа,

отколкото последния път! – ентузиазирано заяви тя.

Госпожа Филдинг, изглежда, беше по-заинтересована от самия Чейс той да си намери хубава работа. Отначало той си мислеше, че жената се страхува да не би безработният младеж да закъснява с плащаницата на наема, но после разбра, че загрижеността ѝ имаше по-дълбоки корени.

– Както съм ви казвала много пъти – започна тя, – вие сте млад, силен и животът е пред вас. Това, което ви е необходимо, е работа, сериозна работа, която ще ви даде възможност да постигнете нещо в живота си. Не искам да кажа, че досега не сте постигнали нищо. Не ме разбирайте погрешно. Но цялото това мързелуване и мотаене – повярвайте ми, то не е добро за вас. Сигурно сте отслабнали поне с осем килограма, откакто се нанесохте при мен.

Чейс не отговори.

Жената се приближи до него и измъкна от ръцете му сутрешния вестник. Погледна снимката на първата страница и въздъхна.

– Трябва да вървя – каза Чейс.

Тя вдигна поглед от вестника.

– Видях колата ви.

Той измърмори нещо.

– Харесвате ли я?

– Та това е просто кола.

– Във вестниците писаха за нея.

– Сигурно.

– Не е ли мило от тяхна страна?

– Да. Много мило.

– Те никога не правят нищо за момчетата, които служат в армията, без да протестират за какво ли не. Четеш само за лошите момчета, които само се бунтуват, а за добрите войничета като вас никой не си помръдва пръста. Най-накрая им дойде умът в главата... Надявам се да сте доволен от колата.

– Благодаря – изрече учтиво той, отвори вратата и излезе, преди тя да успее да продължи.

Насочи се към „Улуъртс“ да закуси.

Колата вече бе изгубила очарованието си за него. Искаше му се да повърви пеша. Трябваше да взима твърде много решения, докато шофира, а виж, ходенето бе нещо къде-къде по-простичко. Докато се разхожда, можеше да изключи съзнанието си и да се носи напред.

Обикновено „Улуъртс“ бе място, където спокойствието и

уединението бяха гарантирани дори и когато всички маси бяха заети. Бизнесмени четяха финансовите вестници, секретарки пиеха кафе и решаваха кръстословици, работници се нахвърляха лакомо на чиниите с яйца и бекон. Всички те се нуждаеха от миг на уединение, преди да започне врявата на деня. Разположените едно до друго столчета и невъобразимо тясното пространство даваха възможност за нормално хранене само при условие, че хората не си обръщат внимание един на друг. Тази сутрин обаче Чейс едва бе преполовил закуската си, когато усети, че погледите на всички присъстващи са приковани в него.

Проклетият вестник с фотографията му на първа страница! Той бе виновен.

Бен престана да се храни, остави бакшиш и излезе от заведението, зарязвайки недовършената си закуска. Ръцете му трепереха, а коленете му сякаш бяха гумени. Имаше чувството, че всеки момент ще се строполи на земята.

Чейс не обичаше да бъде наблюдаван. Дори усмивките на сервитьорките и продавачите го дразнеха. Искаше му се да премине през живота като един от онези невзрачни мъже, които никой не забелязва.

Когато отиде до павилиона за вестници зад ъгъла, за да си купи книга, оттам го гледаха толкова негови собствени физиономии, че Бен се стресна и моментално се обърна.

В магазина за спиртни напитки продавачът за пръв път си позволи да коментира количеството алкохол, което Чейс си купуваше. Как може, навярно се питаше той, такъв човек като него да пие толкова много? Та той е герой от войната! Освен ако, разбира се, уискито не беше за купон.

– Купон ли ще правите? – попита любезно продавачът.

– Аха.

Нетърпелив да се прибере по-скоро в убежището си, Бен измина три пресечки, преди да се сети, че вече разполага с кола. Върна се до мястото, където беше паркирал, смутен, че някой можеше да види обръкването му.

Когато седна зад волана, се почувства твърде изнервен, за да шофира. Остана така петнайсетина минути, през които разглеждаше техническия паспорт, документите за собственост и шофьорската книжка, преди да се реши да запали двигателя и да потегли към дома.

Този път не отиде в парка да погледа момичетата, защото се боеше да не бъде разпознат. Ако някоя от тях случайно се опиташе да го заговори, Чейс нямаше да знае какво да направи.

Щом се върна в квартирата си, си наля чаша уиски, пусна вътре две

кубчета лед и ги разбърка с пръст.

Пусна телевизора и попадна на стар филм с участието на Уолъс Биъри и Мари Дреслър. Беше го гледал поне пет-шест пъти, но въпреки това не смени канала. Вълнуващият сюжет и познатите до най-малките подробности сцени му даваха усещане за стабилност и го успокояваха. Той с удоволствие гледаше как Уолъс Биъри се опитва несръчно да ухажда Мари Дреслър и тази непохватност, която толкова пъти беше наблюдавал, бе като балсам за душата му.

В единайсет и пет телефонът извънтя.

Той с нежелание вдигна слушалката, категорично отказа поредното интервю и затвори.

В единайсет и двамайсет и шест телефонът извънтя отново.

Обаждаше се един агент от застрахователната компания, с която Търговската асоциация бе сключила едногодишна застраховка за мустанга. Искаше да знае дали сумата по застраховката е достатъчна, или Чейс би пожелал да я увеличи. В началото агентът бе доста разговорлив, но когато Бен заяви, че сумата е напълно достатъчна, желанието му да говори секна.

В дванайсет без десет телефонът извънтя за трети път.

Когато Чейс вдигна, убиецът изрече:

– Ало, как мина сутринта?

– Не много добре.

– Видя ли вестниците?

– Един.

– Чудесна първа страница.

Чейс нищо не каза.

– Повечето хора жадуват за слава – рече мъжът.

– Не и аз.

– Някои даже биха извършили убийство заради славата.

– Като теб, а?

– Не слава гоня аз – каза убиецът.

– А какво тогава?

– Значение, цел.

– Не виждам нищо такова.

Непознатият замълча. После продума:

– Ти си странна птица, господин Чейс.

Бен нищо не каза.

– Бъди до телефона в шест тази вечер, господин Чейс. Важно е.

– За какво? Започнах да се отегчавам от теб.

– Ти се отегчаваш? Аз върша цялата работа тук. Тази сутрин съм изучавал биографията ти, смятам да продължа да се занимавам с нея и следобеда. В шест ще ти кажа какво съм открил.

– Защо? – попита Чейс.

– Не мога да определя какво наказание заслужаваш, преди да разбера какви грехове имаш, нали така? – Под хриптенето се усещаше същата насмешливост, която Чейс бе доловил при предишния разговор. – Сега виждаш ли, че не си избирам случайно развратниците, които искам да накажа?

– Тоест?

– Проучвам внимателно ситуацията. Ходих там всяка вечер в продължение на две седмици и преписвах всички автомобилни номера. После ги съпоставих и открих кои се повтарят най-често.

– Защо?

– За да разбера кои са най-закоравелите грешници – каза непознатият. – В този щат само за два долара в Отдела за моторни превозни средства могат да ти съобщят името на собственика на колата. Само трябва да им кажеш номера на автомобила. Така и установих самоличността на хлапето, притежаващо шевролета. След това не ми костваше никакви усилия да го проуча и да разбера името на партньорката му в тези дела. – Официалният тон на речта му водеше до употребата на странни изрази и евфемизми. – Тя не беше единственото момиче, с което се е забавлявал на Канакауей, макар че Луиз си мислеше, че той няма други приятелки. От своя страна тя също имаше връзки с други момчета. Проследих я два пъти, когато излизаше с други младежи, и веднъж даже се отдаде на единия от тях.

– Защо просто не си седиш у вас и не погледаш малко архивни филми? – зачуди се Чейс.

– Моля?

– Или не потърсиш специализирана лекарска помощ?

– Нямам никаква нужда от лекарска помощ. Този болен свят има нужда от психиатър, не аз. – Гневът го накара да се закашля. – И двамата са блудници – и момчето, и момичето. И двамата заслужаваха да умрат – само че тя не си получи заслуженото благодарение на твоята намеса.

Чейс нищо не каза.

– Виждаш ли, трябва да те проуча подробно, както направих и с другите двама. В противен случай никога няма да разбера дали си заслужаваш наказанието, или съм те убил само защото си объркал плановете

ми и искам да ти отмъстя. Накратко казано, аз не убивам хора, а само екзекутирам онези, които си го заслужават.

– Не желая да ми се обаждаш отново – заяви Чейс.

– Опитай да ме спреш.

Бен не отговори.

– Аз съм твоята мотивация – рече убиецът.

– Моята мотивация?

– Тук е намесена съдбата.

– Моята мотивация за какво?

– Това – каза непознатият – трябва ти да решиш.

– Ще се обадя в полицията да подслушват линията.

– Това няма да ме спре – каза непознатият, а в тона му отново се долавяше насмешка. – Просто ще ти звъня от различни телефонни кабинети в града и ще затворям толкова бързо, че няма да могат да ме проследят.

– Ами ако не вдигам телефона?

– Ще го вдигнеш. Шест часа тази вечер – напомни му той и затвори.

Чейс остави слушалката, изнервен заради обстоятелството, че убиецът го познаваше прекалено добре. Естествено, че щеше да вдигне, и то по всяко време. Поради същите причини отговаряше на всички досадни обаждания през последните седмици, вместо да смени номера си. Дори не знаеше защо го прави.

Бен сграбчи импулсивно слушалката и набра номера на полицейския участък. За пръв път от десет месеца и половина се обаждаше на някого.

Когато дежурният сержант отговори, Чейс поиска да го свържат с детектив Уолъс. В този миг не пропусна да се възползва от славата си.

– Да, господин Чейс, мога ли да ви помогна? – обади се детективът.

Бен обаче не спомена нищо за обажданията на убиеца, както възнамеряваше, когато позвъни в полицията. Вместо това попита:

– Как върви разследването?

Уолъс нямаше нищо против да поговорят за полицейската работа.

– Бавно, но славно – отговори той. – Открихме отпечатъци по ножа и ги изпратихме за справка във Вашингтон. Ако някога е бил арестуван за някакво сериозно престъпление или е работил като правителствен чиновник, ще установим самоличността му за двайсет и четири часа.

– Ами ако никога не са му взимали отпечатъци?

– Така или иначе, ще го опипаме. – Изглежда, Уолъс бе доста

оптимистично настроен. – Намерихме пръстена му в шевролета. Той не е принадлежал на мъртвото момче, а, изглежда, че на вас ще ви е малък. Впрочем, не сте си загубвали пръстен, нали?

– Не – отвърна Чейс.

– Така си и мислех. Все пак трябваше да ви уведомя за това, но бях сигурен, че не е ваш. Така че със сигурност е негов.

– Нещо друго освен пръстена и отпечатъците?

– Наблюдаваме постоянно момичето и родителите му, обаче ще ви бъда благодарен да не казвате на никого за това.

– Мислите, че отново ще се опита да я нападне?

– Напълно вероятно е. Ако убиецът си мисли, че тя би могла да го разпознае, навярно ще се опита да я елиминира. Знаете ли, сега ми хрумна, че не би било зле да наблюдаваме и вас. Как мислите?

Разтревожен от тази перспектива Чейс каза:

– Не виждам какъв смисъл би имало това.

– Както искате – рече Уолъс. – Е, историята вече е раздухана в днешните вестници. Вероятно той не се бои, че ще го идентифицирате – все пак момичето е имало повече време да го разгледа – но навярно ви е доста ядосан.

– Ядосан ли? Трябва да е откачил.

Уолъс се засмя:

– Е, ако не е откачен, какъв ли е тогава?

– Разбрахте ли нещо за някакви вероятни мотиви, когато разпитахте девойката – някои предишни гаджета, които да...

– Не – отвърна Уолъс. – Засега работим по версията, че няма никакви рационални мотиви, тоест че си имаме работа с психопат.

– Разбирам.

– Е – каза Уолъс, – съжалявам, че за момента нямаме по-съществени новини.

– А вие ме извинете, че ви загубих времето – рече Чейс и затвори.

Той не съобщи нищо на детектива за обажданията на убиеца, макар че имаше намерение да му разкаже всичко. Двайсет и четири часова охрана на момичето. Щяха да направят същото и с него само да разберяха за телефонните обаждания.

Стените около него се залюляха, сякаш бяха челюстите на огромно менгеме, заплашващи да го премажат в стоманената си хватка. Подът се надигна и пропадна, като че ли бе разлюлян от невидими вълни.

Чейс бе завладян от усещането за нестабилност, усещане, че светът е крехък и променлив като трептящ мираж – същото усещане го докара

и в болницата, когато го обявиха за седемдесет и пет процента нетрудоспособен и го пенсионираха. Не можеше да му позволи да го завладее отново – най-добрият начин да се бори с него беше, като ограничи пределите на своя собствен свят, като потърси утеха в уединението. Бен си наля още една чаша уиски.

Телефонният звън го изкара от дрямката му точно когато мъргвачите го докосваха с меките си, бели, разложени ръце.

Той рязко се изправи в леглото си и изкрещя, а ръцете му бяха протегнати напред, за да се предпази от студеното им докосване.

Когато осъзна къде се намира, както и че е съвсем сам, Чейс се отпусна в леглото изтощен и се вслуша в звъненето на апарата. След трийсетина извънпявания вече нямаше друг избор, освен да вдигне слушалката.

– Ало?

Беше госпожа Филдинг.

– Само исках да видя как сте. Наред ли е всичко?

– Да.

– Много бавно вдигна слушалката.

– Бях заспал.

Тя се поколеба за миг, сякаш обмисляше какво да каже.

– Приготвила съм швейцарски бифтек, гъби, печена царевица и картофено пюре за вечеря. Ще слезете ли да хапнем? Аз няма да мога да се справя с толкова много храна.

– Не мисля, че...

– Едно младо момче като вас трябва да се храни добре.

– Вече съм вечерял, благодаря.

Тя замълча. После каза:

– Добре. Но жалко, че не искате, защото съм приготвила такива чудесни неща.

– Съжалявам, но не съм гладен.

– Може би утре вечерта?

– Може би – отвърна Чейс и затвори, преди госпожа Филдинг да му предложи да похапнат заедно по-късно.

Ледът се топеше в чашата с недоизпитото уиски. Той го изля в умивалника и напълни чашата отново, прибавяйки неизменните кубчета лед. Вкусът му бе горчив като лимонова кора, но въпреки това го изпи. Потърси някаква храна, но единственото, което ставаше за ядене, бяха няколко ябълки.

Чейс отново включи малкото черно-бяло телевизорче и започна

бавно да сменя местните канали. Нищо освен новини, новини, новини и едно анимационно филмче. Предпочете филмчето.

Изобщо не беше интересно.

След скучната анимация се спря на архивен филм.

Като се изключеше уговорката с убиеца, цялата му вечер бе свободна.

Точно в шест телефонът иззвъня.

– Ало?

– Добър вечер, Чейс – каза убиецът. Гласът му още беше дрезгав.

Бен се изправи в леглото.

– Как си тази вечер?

– Добре съм.

– Знаеш ли с какво се занимавах цял ден?

– С проучване на моята персона.

– Точно така.

– Каж ми тогава какво си открил – поинтересува се Чейс, сякаш очакваше да чуе нещо ново за себе си. Впрочем, не беше съвсем изключено.

– Първо, роден си тук преди малко повече от двайсет и четири години – на единайсети юни 1947 година в Болницата на милосърдието. Родителите ти са загинали при автомобилна катастрофа преди няколко години. Учил си в общинско училище и си завършил тригодишна ускорена програма, специализирайки бизнес администрация. Представил си се отлично по всички предмети, с изключение на няколко дисциплини – Основи на физическите науки, Биология първа и втора част и Химия първа част. – Убиецът продължи да шепне няколко минути, изброявайки маловажни факти, които Чейс смяташе, че никой друг освен самия той не знае. Съдебни отчети, документи от колежа, вестникарски архиви и още половин дузина източници бяха дали повече информация на непознатия от всички статии на „Прес-Диспач“.

– Мисля, че говоря твърде дълго по тази линия – каза убиецът. – Време е да се преместя в друга кабина. Телефонът ти подслушва ли се, Чейс?

– Не.

– Няма значение, аз ще се прехвърля и ще ти се обадя отново след няколко минутки. – Връзката прекъсна.

Пет минути по-късно убиецът се обади отново:

– Това, което ти казах досега, са дреболии, Чейс, суха трева. Сега ще добавя някои неща и ще поразмишлявам малко над тях. Да видим

дали мога да хвърля запалена клечка в тревата.

– Пробвай.

– Значи – започна непознатият, – наследил си голяма сума пари, но почти нищо не си изхарчил от нея.

– Не е чак толкова голяма.

– Четирийсет хиляди долара след данъците, а живееш оскъдно.

– Откъде си толкова сигурен?

– Днес се поразходих до бърлогата ти и разбрах, че живееш в обзаведена стая на третия етаж. Когато те видях да се прибираш, ми направи впечатление, че не си облечен много добре. Преди да ти подарят този новичък мустанг, не си имал никаква кола. Следователно голяма част от наследството ти се е запазила, като вземем предвид, че пенсията ти покрива дневните ти разходи.

– Искам да спреш да ме шпионираш.

Мъжът се изсмя.

– Не мога. Спомни си, че трябва да оценя моралния ти облик, преди да издам присъдата, господин Чейс.

Бен тресна слушалката. Обстоятелството, че бе проявил инициатива, малко го поразведри. Когато телефонът отново започна да звъни, реши да не вдига. След трийсетина иззвънявания най-накрая замлъкна.

След десет минути обаче атаката се поднови. Чейс вдигна слушалката и каза:

– Ало.

Убиецът беше побеснял:

– Ако още веднъж ми направиш този номер, кучи сине, ще те накарам да съжаляваш за това! Убийството няма да е бързо и чисто... Ще се погрижа за това, разбра ли?

Чейс мълчеше.

– Господин Чейс? Какво ти става, по дяволите?

– Бих искал да знам – въздъхна Бен.

Непознатият сподави гнева си и поде с предишния ироничен тон:

– Много ми е интересна тази формулировка – „ранен по време на акция“. Тази част от биографията ти. Защото не ми приличаш на безпомощен инвалид, който трябва да получава пенсия. Ако имаше нещо такова, щях да го усетя, докато се биехме. Това ме навежда на мисълта, че твоите сериозни рани изобщо не са от физическо естество.

– А на кого ли са?

– Мисля, че си имал сериозни психологически проблеми, които са те докарали до военната болница и са ти издействали уволнението.

Чейс мълчеше.

– И точно ти ми казваш, че имам нужда от специализирана помощ! Трябва да се поразровя малко повече в тези неща. Много интересно... Е, спинкай си спокойно тази нощ, господин Чейс. Още ти е рано да умреш.

– Почакай.

– Какво?

– Трябва да те наричам по някакъв начин. Не мога повече да мисля за теб с абстрактни категории като „непознатият“, „мъжът“ или „убиецът“. Разбираш ли?

– Да.

– Значи как?

Непознатият се замисли. После рече:

– Можеш да ме наричаш Съдията.

– Съдията?

– Да, като в израза „съдия, съдебни заседатели и екзекутор“. – Той се засмя, но така се закашля, че изведнъж затвори, все едно беше някакъв анонимен телефонен хулиган.

Бен отиде до хладилника и си взе една ябълка. Обели я и я нарязва на осем парчета, след което започна бавно да ги дъвче. Не беше кой знае каква вечеря, обаче в една чаша уиски имаше достатъчно калории. Наля си една чаша за десерт.

Изми ръцете си, които бяха станали лепкави от ябълковия сок.

Щеше да ги измие дори и да бяха чисти. Миеше ръцете си изключително често. Особено след Виетнам. Понякога ги миеше по сто пъти на ден и те се зачервяваха.

Изпи още една чаша и се излегна пред телевизора. Даваха някакъв филм и той се мъчеше да не мисли за нищо друго освен за ежедневните си навици – закуската в „Улуъртс“, романите с меки корици, архивните филми по телевизията, четирийсетте хиляди долара в банковата му сметка, пенсионния чек и добрите хора в Тенеси, които произвеждаха „Джак Даниълс“. Това бяха нещата, които имаха значение, които правеха малкия му свят уютен и сигурен.

Изобщо не се обади в полицията.

4

Кошмарите измъчваха Чейс и той спеше неспокойно, събуждайки се в най-страшния момент на всеки сън, когато мъртъвците плътно го обкръжаваха, отправяйки безмълвни обвинения към него, протегнали разложените си бели ръце.

Той стана рано, изоставяйки всяка надежда да се наспи, взе душ, обръсна се и изми ръцете си, обръщайки специално внимание на мръсотията под ноктите си.

Седна на масата и си обели една ябълка за закуска. Не му се искаше да ходи в „Улуъртс“, защото вече не беше поредната безименна физиономия за посетителите, а нямаше никаква идея къде другаде би могъл да закуси, без да бъде разпознат.

Беше девет и трийсет и пет сутринта. Твърде рано, за да започне да пие. Чейс съблюдаваше няколко правила в живота си и това никога да не пие преди обяд, беше едно от тях. Следобедите и вечерите бяха за алкохол, а сутринта бе време за разкаianie, съжаление и тихи угризения.

Но с какво да запълни дългите часове преди следобед? Да убива времето, без да пие, беше изключително трудно.

Той включи телевизора, но не можа да намери никакви стари филми. Изключи го.

Накрая, понеже нямаше какво да прави, започна да си припомня подробности от кошмара, който го беше събудил, а това никак не беше хубаво. Даже беше опасно.

Бен вдигна слушалката и набра един номер.

Телефонът иззвъня три пъти, преди да чуе бодър женски глас:

– Кабинетът на доктор Фоувъл. Аз съм госпожица Прингъл. С какво мога да ви бъда полезна?

– Бих искал да видя доктора – рече Чейс.

– Постоянен пациент ли сте?

– Да. Казвам се Бен Чейс.

– О, ама, разбира се! – възкликна госпожица Прингъл, сякаш една от мечтите ѝ бе да чуе неговия глас. – Добро утро, господин Чейс. – Тя запрелиства регистрационния бележник. – Имате записан час за този петък в три следобед.

– Трябва да видя доктора преди това.

– Утре сутринта имаме на разположение половин час...

– Днес – прекъсна я Бен.

– Моля? – Вече като че ли не беше толкова доволна да разговаря с него.

– Трябва ми час за днес – повтори Чейс.

Госпожица Прингъл започна да му разказва за голямата натовареност на лекаря и за дългите часове, които прекарва в изучаване на епикризите на новите пациенти.

– Моля, обадете се на доктор Фоувъл – започна Чейс – и го попитайте дали ще може да намери време за мен.

– Докторът в момента преглежда...

– Ще изчакам.

– Невъзможно е да...

– Няма проблеми, ще изчакам, колкото е необходимо.

Тя въздъхна, но не прекъсна линията. След минута се върна и му каза, че лекарят може да го приеме в четири следобед. Госпожицата явно бе разстроена, че заради него е нарушен правилникът. Навярно знаеше също, че правителството плаща за него и психиатърът щеше да получи много повече, ако бе приел на негово място някоя от богатите откачалки.

Имаш ли психологически проблеми, си голям късметлия, ако те тормози някоя уникална психария, представляваща интерес за лекаря, А като прибавим и славата/позора, специалното отношение ти е гарантирано.

В единайсет и половина, докато Чейс се приготвяше да се поразходи и да хапне някъде навън, се обади Съдията. Гласът му звучеше по-добре, макар и още да не се бе нормализирал.

– Как се чувстваме тази сутрин, господин Чейс?

Той не отговори.

– Очаквай обаждане в шест тази вечер.

– От кого?

– Ха-ха, много смешно. Точно в шест вечерта. Чейс. – Съдията говореше с уверения, властен тон на човек, който е свикнал да му се подчиняват. – Трябва да обсъдя с теб някои интересни неща, които доста ще те заинтригуват.

– Добре – отвърна Чейс.

– Желая ти приятен ден тогава – каза убиецът и двамата затвориха едновременно.

Кабинетът на доктор Фоувъл, разположен на осмия етаж на Кейн Билдинг в центъра на града, не приличаше на типичния кабинет на

психиатър, познат от филмите и книгите. Нито беше малък и интимен, нито пораждаше никакви асоциации с майчината утроба. Представляваше приятна, делова, просторна стая с размери девет на десет метра, с висок, потънал в сенки таван. На две от стените имаше рафтове от пода до тавана, третата стена бе покрита с успокояващи пасторални пейзажи, а четвъртата беше остъклена. Рафтовете съдържаха само няколко тома в разкошни подвързии, но затова пък имаше стъквени кученца – повече от триста на брой и не по-големи от човешка длан. Колекционирането на стъквени кученца беше хобито на доктор Фоувъл.

Както стаята с нейното изподраскано бюро, меки кресла и овехтяла масичка за кафе изглеждаше абсолютно несъответстваща на предназначението си, така и доктор Фоувъл не приличаше на психиатър. Чейс не можеше да разбере дали става въпрос за случайност, или това е нарочно изграден имидж. Лекарят бе дребен, но добре сложен мъж, който създаваше впечатлението, че спортува активно, а косата му се спускаше над яката по начин, който говореше по-скоро за небрежност, отколкото за стил. Носеше измачкан син костюм и прекалено дълги панталони.

– Сядай, Бен – каза Фоувъл. – Искаш ли нещо за пиене – кафе, чай, кола?

– Не, благодаря.

В кабинета нямаше кушетка – задължителния реквизит на психоаналитичния мит – тъй като лекарят не мислеше, че трябва да глези пациентите си. Чейс се разположи в едното кресло.

Фоувъл седна от дясната му страна и качи краката си на масичката за кафе, карайки Чейс да последва примера му. Когато и двамата се настаниха удобно, лекарят каза:

– Значи, без предварителната част?

– Днес да.

– Напрегнат си, Бен.

– Да.

– Нещо се е случило.

– Да.

– Но животът е такъв. Нещо винаги се случва. Не живеем в кехлибар все пак.

– Работата не е толкова обикновена.

– Разкажи ми тогава.

Чейс замълча.

– Дойде тук, за да ми разкажеш, нали? – притисна го докторът.

– Да. Но..., когато говориш за проблема си, понякога става още по-

лошо.

– Напротив.

– Може би при вас не е така.

– Няма човек, който да се е почувствал по-зле, когато е споделил болката си.

– За да говоря за това, трябва да мисля за него, а така се изнервям.

Искам нещата да са спокойни. Тихи и спокойни.

– Какво ще кажеш да поиграем на асоциации?

Бен се поколеба, после кимна, притеснявайки се малко от играта, към която нерядко прибегваха. В отговорите си той често разкриваше повече, отколкото му се искаше, а и Фоувъл не играеше съвсем по правилата. Той изстрелваше думите бързо и напористо, мигновено улучвайки целта. Въпреки това Чейс каза:

– Давайте.

– Майка – започна лекарят.

– Мъртва.

– Баща.

– Мъртъв.

Психиатърът допря върховете на пръстите си, сякаш бе дете, играещо на „дай, бабо, огънче“.

– Любов.

– Жена.

– Любов – повтори доктор Фоувъл.

– Жена – беше отговорът на Чейс.

– Не се повтаряй, ако обичаш – каза лекарят, докато се взираше в синия стъклен териер на най-близката полица.

Бен се извини със съзнанието, че лекарят очаква това от него. Първия път, когато разбра, че Фоувъл чака извинение, Чейс бе изненадан. Струваше му се странно в отношенията между психиатър и пациент да има чувство за вина в случаите, когато пациентът се опитваше да се измъкне от конкретния отговор. Като минаха няколко седмици обаче, постепенно започна да свиква с нестандартните подходи на доктор Фоувъл.

– Любов – каза за трети път лекарят.

– Жена.

– Любов.

– Жена.

– Помолих те да не се повтаряш.

– Не съм латентен хомосексуалист, ако това е целта на въпросите ви.

– Но само това „жена“ е бягство от конкретния отговор.

– Всичко в този свят е бягство от конкретния отговор. Забележката на Бен, изглежда, изненада Фоувъл, но не толкова, че да го отклони от твърдия курс, който бе предприел.

– Да, всичко е бягство от конкретния отговор. В твоя случай обаче имаме фрапантно бягство от отговора, понеже няма никаква жена. Ти не би допуснал никоя жена в живота си. Така че да караме по-честно, ако обичаш. Любов.

Чейс се бе изпотил, макар и да не знаеше защо.

– Любов – продължаваше Фоувъл.

– Това е нещо разкошно.

– Неприемливо и детинско.

– Съжалявам.

– Любов.

– Аз – най-накрая отговори Чейс.

– Но това е лъжа, нали?

– Да.

– Защото не обичаш себе си.

– Така е.

– Много добре – каза Фоувъл. Сега размяната на думи потръгна по-бързо, сякаш скоростта им носеше точки.

– Омраза – рече лекарят.

– Вас.

– Забавно.

– Благодаря.

– Омраза.

– Самоунищожение.

– Поредното измъкване. Омраза.

– Армията.

– Омраза.

– Виетнам.

– Омраза.

– Оръжия.

– Омраза.

– Захария – каза Чейс, макар че неведнъж се беше заклевал да не произнася това име, както и да не си припомня нито човека, който го носеше, нито събитията, с които този човек бе свързан.

– Омраза – не отстъпваше Фоувъл.

– Кажете друга дума, моля ви!

- Не. Омраза.
- Лейтенант Захария.
- По-дълбоко е от Захария.
- Знам.
- Омраза.
- Аз.
- И това е истината, нали?
- Да.

Възцари се мълчание. После психиатърът се обади:

– Добре, да се върнем от теб към Захария. Спомняш ли си какво ти заповяда да направиш лейтенант Захария, Бенджамин?

- Да, сър.
- Какви бяха тези заповеди?
- Бяхме отрязали два от входовете в системата от тунели на Конг.
- И?
- Лейтенант Захария ми нареди да разчистя единия от тях.
- Как го направи?
- С граната, сър.
- А после?
- После, преди димът от гранатата да се разнесе, тръгнах напред.
- И?
- Използвах картечница.
- Добре.
- Не беше добре, сър.
- Добре, че най-накрая поне говориш за това.

Чейс нищо не каза.

– Какво се случи тогава, Бенджамин?

– Спуснахме се долу, сър.

– Ние?

– Лейтенант Захария, сержант Кумбс, редниците Халси и Уейд и неколцина други мъже, но не помня кои бяха.

- И ти.
- Да. И аз.
- Какво се случи тогава?

– В тунела открихме четирима мъртви мъже и части от човешки тела близо до входа. Лейтенант Захария заповяда да си отваряме очите на четири. След сто и петдесет метра се натъкнахме на бамбукова решетка.

- Запречила пътя.
- Да. Зад нея се криеха селяни.

– Разкажи ми за тях, Бен.

– Повечето бяха жени.

– Колко жени?

– Може би двайсетина.

– Имаше ли деца?

Не последва отговор.

– Имаше ли деца?

Чейс се отпусна назад в креслото, вдигайки рамене, сякаш искаше да се скрие между тях.

– Няколко.

– Те бяха затворени там?

– Не. Бамбуковата решетка беше барикада. Тунелите на Конг се спускаха много по-дълбоко и много по-навътре. Дори не бяхме достигнали склада за оръжията. Селяните помагаха на Виетконг, сътрудничеа си с тях, пречеа на нас.

– Мислиш ли, че те са били принудени да ви пречат, накарани насилно от Виетконг... Или са били доброволни агенти на врага?

Чейс си седеше безмълвен.

– Очаквам отговор – изрече твърдо Фоувъл.

Чейс нищо не каза.

– Ти също очакваш отговор, независимо дали го осъзнаваш или не. Бяха ли тези селяни принудени да попречат на настъплението ви, принудени със заплахи от Виетконг, или сами бяха решили да ви спрат?

– Трудно е да се каже.

– Така ли?

– Трудно ми е да преценя.

– В подобна ситуация никога не можеш да бъдеш сигурен.

– Така е.

– Може да са били сътрудници на врага..., а може и да са били невинни.

– Така е.

– Добре. Какво се случи?

– Опитавме се да отворим решетката, но жените я удържаха затворена с помощта на система от въжета.

– Жените.

– Те използваша жените като щит. Понякога жените са най-лошите убийци от всички – прерязват ти гърлото с усмивка точно когато най-малко очакваш.

– И вие им заповядахте да се разкарат от пътя? – попита Фоувъл.

– Да, обаче те не помръднаха. Лейтенантът каза, че това вероятно е някакъв капан, за да ни задържат, докато виетконгските войници ни изненадат в гръб.

– Беше ли възможно това да е истина?

– Беше.

– Сериозно?

– Да.

– Продължавай.

– Беше тъмно. В тунела се усещаше някаква миризма, която не можех да определя точно, нещо като смесица от пот, урина и гниещи зеленчуци... Беше толкова осезаема, та човек имаше чувството, че може да я пипне. Лейтенант Захария ни заповяда да открием огън и да разчистим пътя.

– И вие се подчинихте?

Чейс не отговори.

– И вие се подчинихте?

– Не веднага.

– А по-късно, така ли?

– Вонята... тъмнината...

– Подчинили сте се.

– Долу беше толкова тясно... виетнамците сигурно идваха зад нас по някакъв таен тунел...

– Значи сте се подчинили на заповедта?

– Да.

– Само ти – или цялата група?

– Отрядът и аз. Всички.

– Избили сте ги.

– Разчистихме пътя.

– Избили сте ги.

– Можем да умрем там.

– Избили сте ги.

– Да.

Фоувъл му даде малко време да си поеме дъх и след половин минута започна отново:

– По-късно, когато тунелът вече е бил разчистен, а складът с оръжията-унищожен, сте попаднали в засадата, където си и заслужил медала си за храброст.

– Да – потвърди Чейс. – Това вече не беше под земята.

– Пропълзял си двеста метра през обстрелван от врага район,

носейки ранения сержант Кумбс.

– Самюъл Кумбс.

– Получил си две не много опасни, но болезнени рани в бедрото и прасеца на десния си крак, но не си спрял да пълзиш, докато не си стигнал до укритието. Там си оставил Кумбс и си атакувал противника по фланга благодарение на това, че си успял да прекосиш обстрелваната площ... Какво стана после?

– Убих някои от копелетата.

– От вражеските войници.

– Да.

– Колко?

– Осемнайсет.

– Осемнайсет виетконгски войници?

– Да.

– По такъв начин не само си спасил живота на сержант Кумбс, но и допринесъл за успеха на своя отряд. – Фоувъл перифразираше думите на президента от почетната грамота, която Чейс бе получил по пощата.

Бен мълчеше.

– Имаш ли представа откъде се е взел този героизъм, Бен?

– Говорихме и преди за това.

– Значи знаеш отговора.

– От чувството ми за вина.

– Точно така.

– Защото исках да умра. Подсъзнателно исках да бъда убит – затова тръгнах през обстрелвания район, надявайки се, че ще ме застрелят.

– Съгласен ли си с този анализ, или си мислиш, че съм го измислил, само и само за да омаловажа медала ти?

– Съгласен съм – каза Чейс. – Никога не съм искал този медал.

– Сега – започна Фоувъл, разтваряйки пръсти – нека продължим този анализ. Въпреки че си се надявал да умреш, да те застрелят в тази засада, въпреки че си поел абсурдния риск да бъдеш убит, ти си оцелял. И си станал национален герой.

– Животът е смешно нещо, нали?

– Когато си разбрал, че лейтенант Захария те е предложил за медал, си преживял онзи нервен срив, който те е изпратил в болницата и впоследствие е довел до уволнението с почести.

– Бях съсипан.

– Не, този срив също е опит да накажеш себе си, след като не си

успял да го сториш на бойното поле. Да накажеш себе си и да избягаш от вината. Но и той се е провалил, понеже си се измъкнал от него. Какво излиза в крайна сметка? Ти си предложен за награда, уволнен си с почести, същевременно си твърде силен да не се възстановиш психически. Обаче чувството за вина така и не те е напуснало.

Чейс замълча отново. Фоувъл продължи:

– Вероятно, когато си се нахвърлил на онзи престъпник в парка, си се надявал, че това ще представлява още един шанс да бъдеш наказан. Със сигурност си разбирал, че е имало вероятност да бъдеш ранен или убит и подсъзнателно си се стремял към това.

– Грешите – отвърна Бен.

Фоувъл не каза нищо.

– Грешите – повтори пациентът.

– Мисля, че не – раздразнено рече лекарят и отправи към Чейс поглед, който го накара да се почувства неудобно.

– Изобщо не беше така. Бях с петнайсетина килограма по-тежък от него и знаех много добре какво правя. Той беше аматьор. И дума не можеше да става, че ще успее да ме нарани.

Фоувъл мълчеше.

Накрая Чейс каза:

– Съжалявам.

Лекарят се усмихна.

– Е, ти все пак не си психиатър, така че не можем да очакваме да виждаш нещата ясно като мен. Ти не си дистанциран от ситуацията, както съм аз. – Той прочисти гърлото си и отново погледна към синия териер. – След като стигнахме толкова далеч, би ли ми обяснил защо имаше нужда от този допълнителен сеанс, Бен?

След като веднъж вече беше започнал да говори, Чейс продължи да разказва с лекота. За десет минути описа подробно събитията от предишния ден и почти дословно повтори разговорите, които бе имал със Съдията.

Когато пациентът спря да говори, Фоувъл го попита:

– Добре. Какво искаш от мен тогава?

– Искам да разбера как да се справя, някакъв съвет.

– Аз не давам съвети. Аз само напътствам и интерпретирам.

– Някакво напътствие тогава. Когато Съдията се обажда, не само заплахите му ме разстройват. Има нещо... това чувство, че съм отчужден, откъснат от всичко...

– Някакъв нов срив?

– Боя се, че е така.
– Не му обръщай внимание – каза психиатърът.
– На Съдията?
– Не му обръщай внимание.
– Не мога.
– А трябва – каза Фоувъл.
– Ами ако е сериозно? Ако наистина възнамерява да ме убие?
– Абсурд.
– Как бихте могли да сте сигурен? – Чейс се беше изпотил от напрежение. Големи тъмни петна се виждаха под мишниците му, както и на гърба на ризата му.

Фоувъл се усмихна на синия териер и отмести поглед към стъклената хрътка с цвят на кехлибар. Самодоволното изражение се върна на лицето му.

– Сигурен съм в това, понеже Съдията не съществува.

Отначало Чейс не разбра. После, когато осъзна смисъла на тези думи, не бе особено доволен.

– Искате да кажете, че..., че Съдията е халюцинация?

– Ти го каза, Чейс.

– Не.

– Ти сам го каза.

– Не е възможно да съм си го измислил. В никакъв случай. Нали и вестниците писаха за убийството и за момичето...

– О, това без съмнение е истина. Но тези телефонни обаждания... Не знам. Какво мислиш, Чейс?

Бен мълчеше.

– Тези телефонни обаждания истински ли са?

– Да.

– Или плод на въображението ти?

– Не.

– Самозаблуда, породена от...

– Не.

Лекарят пропусна думите му покрай ушите си и продължи:

– От известно време насам забелязвам, че постепенно се отърсваш от това неестествено желание за усамотение и че започваш да гледаш по-спокойно на живота около теб.

– Не съм забелязал.

– О, да. Бавно, но постепенно. Вече изпитваш интерес към живота, в теб се пробужда желание за активност.

Чейс избобщо не мислеше така. Чувстваше се притиснат в ъгъла.

– Даже си мисля, че и либидото ти се е посъбудило, макар и да не съм много сигурен в това. Това е обратната реакция на комплекса за вина. Понеже си се чувствал ненаказан за случилото се в тунела, не си искал да водиш нормален живот, докато не си почувствал, че вече си страдал достатъчно.

Чейс продължаваше да мълчи. Не му харесваше този покровителствен, самоуверен, безапелационен тон, с който Фоувъл започваше да говори в подобни моменти. Нямахше търпение да се прибере вкъщи, да заключи вратата и да си отвори бутилка уиски.

През това време психиатърът продължаваше да развива своята теория:

– Понеже не си успял да приемеш факта, че отново започваш да изпитваш желание за живот, ти си измислил Съдията – своеобразна възможност за самобичуване. Трябвало е да си намериш някакви извинения за това, че животът отново е започнал да те изкушава, и Съдията е паснал идеално за целта. Рано или късно е трябвало да проявиш инициатива и да го спреш. Можел си да се преструваш, че продължаваш както преди, да жадуваш уединение и тихичко да си страдаш, но това вече не ти е позволено.

– Не е така – каза Чейс. – Съдията е истински.

– О, я стига! – Фоувъл се усмихна на кехлибареното куче.

– Ако ти наистина смяташе, че този човек съществува и че телефонните обаждания са истински, защо не се обърна към полицията, а се насочи към психиатър?

Чейс не знаеше какво да отговори.

– Вие извъртате нещата.

– Не. Само ти разкривам истината.

– Той е истински. Фоувъл стана и се протегна.

– Съветвам те да се прибереш вкъщи и да забравиш за Съдията. Не се нуждаеш от никакви извинения, за да живееш като нормално човешко същество. Вече си страдал достатъчно, Бен, повече от достатъчно. Допуснал си ужасна грешка. Добре. В тунела си се намирал в изключително стресираща ситуация, под непоносим натиск. Това е било грешка, а не предварително обмислена касапница. За всички животи, които си отнел, ти си спасил други. Запомни това.

Чейс беше озадачен, питайки се дали наистина не беше обърнал илюзията с реалността.

Фоувъл го прегърна през раменете и го поведе към вратата.

– Петък в три – каза той. – Да видим доколко ще си се измъкнал от дупката си дотогава. Всичко ще се нареди, Бен. Сигурен съм в това. Не се отчайвай.

Госпожица Прингъл го изпрати до входа на приемната и затвори вратата след него, оставяйки го сам в коридора.

– Съдията е истински – каза Чейс, без да се обръща към никого. – Нали?

Точно в шест часа Чейс седеше на края на леглото си до нощната масичка, където бе поставен телефонът, и отпиваше от чашата си. Той остави питието си, избърса изпотените си от притеснение длани в панталоните си и се прокашля, за да прочисти гърлото си.

В шест и пет започна да се изнервя. Помисли си дали да не слезе при госпожа Филдинг и да я попита колко е часът, в случай че неговият часовник не работи. Възпря го единствено мисълта да не изпусне обаждането, докато е при нея.

В шест и петнайсет си изми ръцете.

В шест и половина отиде до бюфета и извади бутилката с уиски. Наля си пълна чаша, но не остави веднага шишето. Прочете за пореден път етикета, който беше изучавал стотици пъти досега, и отнесе бутилката до леглото си, където щеше да му е под ръка.

Някъде към седем алкохолът вече му беше подействал. Облегна се на таблата на леглото и си помисли за това, което Фоувъл му бе казал – че няма никакъв Съдия, че той е само една илюзия, психологически механизъм, който да обясни постепенното изчезване на комплекса му за вина. Опита се да помисли върху това, да проумее значението му, но не можеше да разбере дали това е добре за него или зле.

В банята Чейс пусна горещата вода и започна да пълни ваната, проверявайки температурата с ръка. После сложи една кърпичка на порцелановия ѝ ръб и постави чашата си отгоре ѝ. Уискито, водата и надигащата се пара го караха да се чувства така, сякаш се рееше сред меки облаци. Той се облегна назад, докато главата му не се опря в стената, затвори очи и се опита да не мисли за нищо – най-вече за Съдията, медала за храброст и деветте месеца, които бе прекарал във Виетнам.

За нещастие мислите му се насочиха към Луиз Елнби, момичето, чийто живот бе спасил, и пред очите му изплуваха малките ѝ, потрепващи, голи гърдички, които изглеждаха толкова съблазнителни на слабата светлина в купето на колата в алеята на влюбените. Макар и да беше доста приятна, тази мисъл го подразни, понеже доведе до първата му ерекция от една година насам. Явлението му се стори едновременно странно и познато и го накара да си припомни всички онези месеци, през които напълно бе забравил това усещане. Изглеждаше му и доста неуместно, като се имаха предвид обстоятелствата, при които бе видял

момичето разсъблечено. Това му напомни за кръвта в колата, а кръвта от своя страна го наведе на мисълта за причините за доскорошната му импотентност. Тези причини бяха толкова ужасни, че той не можеше да се изправи сам срещу тях. Ерекцията му се оказа краткотрайна и той не беше сигурен дали тя ознаменуваше края на физическата му импотентност, или бе просто реакция на тялото му от горещата вода.

Уискито в чашата му свърши и той се изправи. Тъкмо се избърсваше, когато телефонът иззвъня.

Електронният часовник показваше осем часа и две минути.

Бен седна на леглото и вдигна слушалката.

– Съжалявам, че закъснях – каза Съдията.

Доктор Фоувъл грешеше.

– Мислех си, че вече няма да се обадиш – отвърна Чейс.

– Просто ми бе необходимо малко повече време, отколкото очаквах, за да намеря нужната ми информация за теб.

– Каква информация?

Съдията пренебрегна въпроса, все едно не го беше чул.

– Значи ходиш на психиатър веднъж седмично, така ли? – запита той.

Чейс не отговори.

– Това само потвърждава моите вчерашни подозрения, че инвалидността ти е свързана не с физически, а с психически травми.

Чейс съжали, че няма готово питие, но не можеше да помоли Съдията да изчака, докато си налее. Поради причини, които още не бе в състояние да си изясни, не искаше убиецът да научава, че пие.

– И как разбра? – попита Бен.

– Проследих те днес следобед.

– Смела постъпка.

– Праведните могат да си позволят да са смели.

– Разбира се.

Съдията се засмя, сякаш се възхищаваше на себе си.

– Видях те да влизаш в Кейн Билдинг и се вмъкнах достатъчно бързо във файето след теб, за да успея да видя кой асансьор взимаш и на кой етаж отиваш. На осмия етаж освен кабинета на доктор Фоувъл, се намират приемните на двама зъболекари и офисите на три застрахователни компании. Нищо не ми костваше да погледна там и да попитам за теб секретарките и регистраторите, все едно съм твой стар приятел. Оставих кабинета на психиатъра за най-накрая, понеже бях сигурен, че си там. Щом си изясних, че не си на нито едно от другите места, дори не

рисувах да надзърна в приемната на доктор Фоувъл. Всичко беше пределно ясно.

– И какво от това? – попита Бен.

Надяваше се, че гласът му звучи равнодушно и не издава истинските му чувства. Някак си беше много важно да направи добро впечатление на Съдията. Отново се потеше. Може би трябваше да се изкъпе отново, след като разговорът с убиеца приключеше. И със сигурност щеше да има нужда от питие – от едно студено питие.

– Щом като разбрах, че си в кабинета на психиатъра – продължаваше Съдията, – реших, че трябва да се сдобия с копие на историята на заболяването ти. Скрих се в сградата и изчаках всички служители да си тръгнат.

– Не ти вярвам – каза Чейс. Предчувстваше какво ще последва и се страхуваше какво ще чуе.

– Ти не искаш да ми вярваш, но ми вярваш. – Съдията си пое дълбоко дъх, преди да продължи: – Към шест часа на осмия етаж не остана никой. В шест и половина отворих вратата към кабинета на доктор Фоувъл. Поназнайвам нещичко от тези неща и бях особено внимателен. Не повредих ключалката, нито задействах алармата – просто там нямаше такава. Потрябва ми още половин час да разбере къде се съхраняват епикризите и да намеря досието ти, а после го копирах.

– Между другото, това се нарича „кражба с взлом“.

– Така си е, ама е нещо съвсем дребно на фона на убийството.

– Значи признаваш, че си извършил убийство.

– Не. Наказание. Обаче властите няма да разберат. За тях то е убийство. Те са част от проблема. Не са добри защитници на справедливостта.

Чейс си замълча.

– Ще получиш по пощата, най-вероятно в другиден, пълни копия на бележките на доктор Фоувъл за теб заедно с екземпляри от няколко статии, които той е публикувал в различни медицински списания. Ти си споменат във всички, а в някои става дума единствено за теб. Е, не имитира името ти, разбира се. Той те нарича „пациента Ч“. Обаче е повече от ясно, че това си ти.

– Не знаех, че е направил това – измърмори Бен.

– Статиите са адски интересни, Чейс. От тях можеш да разбереш какво си мисли той за теб. – Тонът на Съдията се промени, стана високомерен и в него прозвуча презрение. – Като прочетох тези материали, Чейс, научих достатъчно, за да определя наказанието ти.

– О, така ли?

– Разбрах защо си получил медала си за храброст.

Чейс мълчеше.

– Разбрах за тунелите и какво си правил в тях – продължаваше Съдията, – как не си направил нищо, за да попречиш на лейтенант Захария да заличи следите и да фалшифицира рапорта. Мислиш ли, че Конгресът щеше да те награди с медал за храброст, ако знаеха, че си избивал мирни жители, а?

– Спри.

– Ти си избивал и жени, нали така?

– Може би.

– Убивал си жени и деца, Чейс. Мирно население!

– Не съм сигурен дали съм убил някого – промърмори Бен повече на себе си, отколкото на Съдията. – Дръпнах спусъка, но... беше много тъмно... стрелях по стените... не знам...

– Мирни граждани.

– Ти нямаш никаква представа какво беше там.

– Убивал си деца. Що за звяр си бил ти, Чейс?

– Млъкни! – изрева Бен и скочи на крака. – Какво знаеш ти за това? Бил ли си някога там, налагало ли ти се е да служиш в тази ужасна страна?

– Никакви патриотични дитирамби няма да променят мнението ми, Чейс. Всички обичаме страната си, но повечето от нас знаят, че си има граници за...

– Глупости! – извика Бен.

Той не можеше да си спомни да се е ядосвал така от момента на нервния си срив. Е, случваше се да се ядоса за това или онова, на някого или на нещо, но никога не беше стигал до такива крайности.

– Чейс...

– Обзалагам се, че си бил привърженик на войната. Обзалагам се, че си бил от онези хора, заради които аз се озовах там. Лесно е да се определят норми на поведение, да се разсъждава за границата между доброто и злото, когато изобщо не си се доближавал до мястото, където бушува войната, а то се намира на петнайсет хиляди километра от дома ти!

Съдията се опита да възрази, но Чейс не му позволи.

– Изобщо не съм искал да ходя там. Никога не съм вярвал в необходимостта от тази война и през цялото време умирах от страх. Преследваше ме само една мисъл – как да остана жив. В онзи тунел не можех да

мисля за нищо друго. Това там не бях аз. Бях класически случай на параноик, живеех в сляп ужас и всичко, което имаше значение, бе да се измъкна оттам.

Никога досега Бен не беше говорил за преживяванията си във Виетнам толкова дълго и толкова директно – дори и пред доктор Фоувъл, който изкопчваше историята от него на отделни думички и накъсани фрази.

– Ти си разяждан от чувство за вина – каза Съдията.

– Това няма значение.

– Мисля, че има. Това доказва, че знаеш за погрешните си действия и...

– Няма никакво значение, защото, независимо от това колко виновен се чувствам, ти нямаш право да ме съдиш. Седиш си тук с мъничкото си списъче с десетте божии заповеди, но никога не си бил на такова място, където тъпите ти заповеди отиват по дяволите, където обстоятелствата те принуждават да правиш неща, които те отвращават.

Чейс откри, че плаче. Не беше плакал от доста дълго време.

– Ти се оправдаваш – започна Съдията, опитвайки се да поеме инициативата в разговора. – Ти, долен убиец такъв...

– Не забравяй – каза му Чейс, – че и ти май не следваш Божиите заповеди. Ти уби Майкъл Карнс.

– Това е нещо съвсем друго. – Гласът на Съдията отново бе станал дрезгав.

– О, така ли?

– Да – потвърди пресипнало убиецът. – Аз проучих внимателно ситуацията, събрах доказателства срещу него и едва тогава изпълних смъртната присъда. А ти не си направил нищо такова, Чейс. Убивал си напълно непознати хора, които навярно са били съвсем невинни, без нито едно черно петънце в душите си.

Чейс затвори.

Следващия един час телефонът звъня на четири пъти, но той не му обръщаше никакво внимание. Яростта му бе неописуема – най-силната емоция, която бе изпитвал през дългите месеци на вцепенение.

Изпи още три чаши уиски, преди да се поуспокои. Ръцете му постепенно престанаха да треперят.

В десет часа позвъни в полицейския участък и потърси детектив Уолъс, но му казаха, че е излязъл.

Бен се обади отново в единайсет без двайсет. Този път Уолъс беше там и охотно се съгласи да разговарят.

– Работата не върви така добре, както се надявахме – каза полицаят.
– Май на този тип никога не са му вземали отпечатъци. Поне сред углавните престъпници го няма. В момента преравяме досиетата на военните...

– Какво стана с пръстена?

– Излезе някаква евтина дрънкулка, която може да се купи за по-малко от петнайсет долара от всяко павилионче в щата. Изключено е да се установи къде, кога и на кого е продаден.

Чейс заговори неохотно:

– Тогава аз имам нещо за вас. – И той разказа набързо на детектива за Съдията и неговите обаждания.

Уолъс явно бе доста ядосан, но все пак успя да се въздържа да не се развика.

– Мамка му! Защо не ни казахте по-рано за това?

– Мислех си, че след като разполагате с отпечатъците му, бързо ще го хванете.

– Отпечатъците са вятър работа в подобна ситуация – рече Уолъс. В гласа му продължаваше да се усеща гняв. Изглежда, си спомняше, че събеседникът му е герой от войната.

– Освен това – продължи Бен – убиецът си даваше сметка за възможността линията да се подслушва. Обадаше ми се от улични телефони и не продължаваше разговора повече от пет минути.

– Няма значение, искам да го чуя – каза Уолъс. – След петнайсет минути съм при вас с още един полицаи.

– Само с един?

– Ще се постареем да не ви пречим – каза детективът.

Чейс едва не се засмя при тези думи.

От прозореца си на третия етаж Чейс видя пристигането на полицаите. Той бързо слезе да ги посрещне, за да избегне любопитството на госпожа Филдинг.

Уолъс му представи цивилния си колега – Джеймс Тапингър. Той бе с петнайсетина сантиметра по-висок от Уолъс и не беше раздърпан като него. Русата му коса бе толкова късо подстригана, че отдалеч изглеждаше плешив. Сините му очи се местеха бързо от предмет на предмет – досущ поглед на счетоводител, който прави инвентаризация. Носеше голям куфар.

Госпожа Филдинг ги наблюдаваше зад стъклената врата на всекидневната, където се преструваше, че гледа телевизия. Любопитството й обаче не надделя и тя не излезе в коридора. Чейс поведе двамата мъже

нагоре по стълбите, преди хазайката му да е успяла да разбере за какво са дошли.

– Уютно местенце си имате – каза Уолъс, щом влязоха в стаята му.

– Напълно ме устройва – рече Чейс.

Тапингър огледа неоправеното легло, неизмитите от уискито чаши на бюфета, както и полупразната бутилка алкохол. Без да каже нито дума, той отвори куфара си, пълен с телефонно оборудване, и започна да оглежда жиците, излизачи от стената точно под корниза на прозореца.

Докато работеше, Уолъс заразпитва Чейс:

– Как ви се стори той по телефона?

– Трудно е да се каже.

– Стар? Млад?

– На средна възраст.

– Акцент?

– Не.

– Говорни дефекти?

– Не. Отначало гласът му беше много дрезгав и пресипнал, сигурно заради схватката ни.

– А помните ли съдържанието на всеки телефонен разговор?

– Горедолу.

– Разкажете ми. – Детективът се настани в единственото кресло в стаята и кръстоса крака. Изглеждаше все едно е заспал, но умът му бе остър като бръснач.

Чейс разказа на полицая всичко, което можеше да си спомни от разговорите си със Съдията. Детективът му зададе няколко въпроса, благодарение на които и някои позабравени подробности изплуваха от паметта му.

– Прилича на религиозен маниак – каза накрая Уолъс. – Всички тия глупости за разврат, грях и наказания.

– Може би. Но не бих започнал да го търся по сектантските сбирки. Според мен се отнася повече за морално оправдание на убийствата, отколкото за истинска вяра.

– Вероятно е така – съгласи се детективът. – Такива като него се срещат по-често от другите психари.

Джим Тапингър приключи с работата си. Той обясни на Чейс как действа подслушвателното устройство, а после му разказа за проследяващото оборудване, което използва телефонната компания, за да засече и определи евентуалното местонахождение на Съдията, когато позвъни отново.

– Е – зарадва се Уолъс, – май днес ще се прибера навреме у дома. – Само при мисълта за предстоящите осем часа съм клепачите му натежаваха, а очите му се зачервяваха още повече.

– Само още едно нещо – обади се Бен.

– Да?

– Ако успеем да заловим този тип, трябва ли на всяка цена да уведомите пресата за моето участие в операцията?

– Защо питате? – учуди се полицаят.

– Защото ми писна да бъда знаменитост и хората да ме тормозят ден и нощ.

– Ако го спипаме – каза Уолъс, – всичко ще стане известно в съда.

– Но не и преди това, така ли?

– Мисля, че не.

– Разбирам – рече Чейс. – Във всеки случай аз ще трябва да присъствам на процеса, нали?

– Вероятно.

– Но ако пресата не узнае нищо дотогава, шумът ще бъде два пъти по-малко.

– Ама вие наистина сте ужасно скромни – усмихна се Уолъс. Преди Бен да успее да му отговори, той го потуша по рамото и си тръгна.

– Искате ли едно питие? – попита Бен, обръщайки се към Тапингър.

– Не, благодаря, когато съм на служба, не пия.

– Ще имате ли нещо против, ако аз...

– Не, не, пийте си спокойно.

Чейс забеляза с какъв интерес го наблюдава Тапингър, докато си взимаше две кубчета лед и си наливаше от уискито. Е, този път не си напълни чашата догоре... изглежда, присъствието на полицаия го караше да се въздържа.

Когато Бен седна на леглото, полицаят му каза:

– Четох за вашите подвизи там.

– Да?

– Това е истински героизъм.

– Нищо подобно.

– Не, така си е – настоя Тапингър. Той седеше в креслото, което бе преместил близо до апаратурата си. – Мисля, че там е било истински ад, но едва ли някой, който не е бил във Виетнам, може да го разбере.

Чейс кимна.

– Предполагам, че медалите не означават много за вас. Имам предвид, че след онова, което сте преживели, за да ги заслужите, те

изглеждат доста незначителни.

Бен вдигна поглед от чашата, изненадан от проникателността на събеседника си.

– Прав сте. Те наистина не означават нищо. Тапингър продължи:

– Навярно е доста трудно да се върнеш от подобно място и да се опиташ да заживееш нормално. Спомените не умират толкова бързо.

Чейс тъкмо си отвори устата да отговори, когато видя как събеседникът му гледа многозначително чашата в ръката му, и си замълча. Сега ненавиждаше полиция почти толкова, колкото и Съдията. Бен отпи голяма глътка.

– Аз ще си наляя още едно – каза. – Сигурен ли сте, че не искате?

– Абсолютно – рече Тапингър.

Когато Чейс отново седна на леглото с нова чаша уиски, специалистът по подслушване го предупреди да не вдига слушалката, преди лентата да е започнала да се върти. След това отиде в тоалетната, където се забави почти десет минути. Когато се върна, Бен го попита:

– Докога ще го чакаме?

– Обаждал ли се е и друг път толкова късно – като изключим тази нощ?

– Не – отвърна Чейс.

– Тогава ще се опитам да поспя – каза Тапингър, отпусвайки се в креслото. – Лека нощ.

На сутринта Бен се събуди от шепота на мъртъвците, но това се оказа само шумът от течаща вода в банята. Тапингър вече бе станал и сега се бръснеше.

След няколко минути той отвори вратата на банята и влезе в стаята със свежо лице, възкликвайки:

– На вашите услуги! – Изглежда, след прекараната нощ в креслото не се чувстваше уморен.

Чейс стана и се запъти към банята. Започна бавно да се занимава със сутрешния си тоалет – колкото повече време прекараше тук, толкова по-малко щеше да му се налага да говори с полиция. Когато бе готов, часовникът показваше десет без петнайсет. Съдията още не се бе обаждал.

– Какво имате за закуска? – попита Тапингър.

– Нищо, съжалявам – отвърна Бен.

– Все трябва да имате някаква храна. Не е задължително да е нещо топло. Сандвич със сирене, бекон с яйца – всичко мога да ям сутринта.

Чейс отвори хладилника и извади торбичката с ябълки.

– Само това имам.

Тапингър изгледа с недоумение ябълките и празния хладилник, после премести поглед към бутилката уиски на бюфета. Не каза нищо.

– Дайте ги насам – каза с престолен ентузиазъм, поемайки пликчето от Бен. – Вие искате ли?

– Не.

– Трябва да хапнете нещо на закуска – рече Тапингър. – Дори и съвсем малко. Това подпомага работата на стомаха, зарежда ви с енергия за целия ден.

– Не, благодаря.

Полицаят грижливо обели две ябълки, нарязва ги на парченца и започна бавно да ги дъвче.

В десет и половина Чейс започна да се безпокои. Ами ако Съдията не се обадеше днес? Перспективата да прекара целия ден и вечерта с Тапингър и да се събуди отново от шума на течаща вода в банята му се струваше непоносима.

– Имате ли човек, с когото да се редувате? – попита Бен.

– Ако работата не се проточи твърде дълго – каза той, – ще се справя и сам.

– А колко дълго очаквате да се проточи?

– Ами – прецени Тапингър, – ако до четирийсет и осем часа пресптникът не се обади, ще извикам заместника си.

Още четирийсет и осем часа с Тапингър надали щяха да бъдат най-приятните на света, но сигурно беше по-добре да е с него, отколкото с друг полицай. Джим беше твърде любопитен и наблюдателен, но за сметка на това не бе особено разговорлив. Да си гледа, щом толкова му се иска. И нека си мисли, каквото си ще за Чейс. Стига да продължава да си държи устата затворена, нямаше да имат никакви проблеми. По обяд Тапингър излапа още две ябълки и буквално застави Бен да изяде една. Това на нищо не приличало, роптаеше полицаят, ето защо решиха Чейс да излезе и да купи панирано пиле, пържени картофки и салата от зеле за вечеря.

В дванайсет и половина Чейс изпи първата си чаша „Джак Даниълс“ за деня.

Тапингър го видя, но не каза нищо. Този път Бен не му предложи питие. В три следобед телефонът иззвъня. Въпреки че от вечерта чакаха именно това, Чейс не желаше да вдига. Само защото до него беше Тапингър, който го подтикваше да отговори, сложил специалните си наушници, Бен вдигна с неохота слушалката.

– Ало? – гласът му звучеше напрегнато и дрезгаво.

– Господин Чейс?

– Да – каза той, моментално разпознавайки гласа.

Не беше Съдията.

– Обажда се госпожица Прингъл от кабинета на доктор Фоувъл. Искам да ви напомня, че утре имате назначен час за три следобед. Петдесетминутен сеанс, както обикновено.

– Благодаря ви – отвърна Чейс. Госпожица Прингъл винаги звънеше предния ден, за да напомня на пациентите, но Бен беше забравил за това.

– Утре в три – повтори тя и затвори.

В пет без десет Тапингър заяви, че по-скоро ще умре от глад, отколкото да изяде предложената му от Чейс пета ябълка.

Бен не възрази срещу ранната вечеря, взе парите, които Джим му даде – той каза, че ще му ги върне – и излезе навън да купи пиленото, картофките и салатата. Взе и голяма кока-кола за полияция, но нищичко за себе си. Щеше да се задоволи с обичайното. Вечеряха в пет и петнайсет, без да разговарят. Гледаха някакъв стар филм по телевизията.

След около два часа се появи Уолъс. Изглеждаше изключително уморен, макар че беше застъпил дежурството си в шест – преди по-малко от час.

– Господин Чейс, ще мога ли да поговоря за малко насаме с Джим? – попита той.

– Разбира се – отвърна Бен.

Влезе в банята, затвори вратата и пусна водата в умивалника. Шумът му действаше на нервите и му напомняше за шепота на мъртъвците.

Спусна капака на тоалетната чиния и седна, взирайки се в празната вана. „Трябва да я почистя“ – помисли си. Зачуди се дали Тапингър бе забелязал колко занемарено е тук.

Минаха по-малко от пет минути, преди Уолъс да почука на вратата.

– Извинявайте, че ви изгонихме така от собствената ви квартира – усмихна се той. – Полицейски работи.

– Нямахме късмет. Навярно господин Тапингър вече ви е казал.

Детективът кимна. Изглеждаше смутен и избягваше да погледне Чейс в очите.

– Разбрах.

– Никога досега не е правел толкова големи паузи.

Полицаят го изслуша и рече:

– Знаете ли, напълно е възможно да не се обади повече.

– Искате да кажете, след като вече е решил какво да бъде наказанието ми?

Чейс видя, че Тапингър прибира жиците и апаратурата си в големия куфар.

– Боя се, че сте прав, господин Чейс. Убиецът или е решил какво да бъде наказанието ви, или е загубил интерес към вас и няма намерение да ви се обажда повече. Както и да е, не можем да държим през цялото време човек тук.

– Тръгвате ли си? – Бен беше изненадан.

– Ами да, така ми се струва най-добре.

– Но той може да се обади след няколко часа и...

– А може и да не позвъни – прекъсна го детективът. – Само ще ви помолим, господин Чейс, да ни предадете всичко, което каже Съдията, ако се обади, макар и дълбоко да се съмнявам, че ще го стори – рече той и се усмихна.

Тази усмивка обясни всичко на Бен. Той каза:

– Когато Тапингър ме изпрати да купя вечеря, ви се е обадил, нали? – Без да чака отговор, той продължи: – И ви е казал за обаждането на секретарката на доктор Фоувъл – думата „сеанс“ навярно го е разтревожила. Изглежда, сте си поговорили с добрия доктор.

Тапингър бе приключил с прибирането на оборудването си. Той вдигна куфара си и внимателно огледа стаята да не би да е забравил нещо.

– Съдията наистина съществува – каза Бен на Уолъс.

– Сигурен съм, че е така – отвърна гой. – Затова и ви моля да ни съобщите за бъдещите му обаждания. – Говореше с онзи привидно сериозен тон, с който възрастните понякога се обръщат към децата.

– Той наистина съществува, тъпо копеле такова! – извика Чейс.

Уолъс почервения от гняв. Когато проговори, в гласа му се усещаше напрежение и Бен можеше да почувства, че е готов да избухне.

– Господин Чейс, вие спасихте момичето. Заслужавате похвала за това. Но фактите са си факти – никой не ви се е обадил през последните двама месеца и четири часа. Ако наистина вярвахте, че такъв човек като Съдията съществува, вие щяхте да се свържете с нас по-рано, непосредствено след първото обаждане. Това би било най-естествената реакция, особено когато се отнася за млад човек с такова изострено чувство за дълг като вас. Ако разгледаме тези факти в светлината на психичните ви проблеми и обясненията на доктор Фоувъл, става ясно, че дежурството на един от най-добрите ни сътрудници при вас е свършено неуместно.

Тапингър има и други задължения.

Чейс много добре разбираше как неприятното стечение на обстоятелствата потвърждава правотата на казаното от доктор Фоувъл. Освен това си даваше сметка и за собственото си поведение пред Тапингър – слабостта към уискито, неумението му да поддържа и най-обикновен разговор, както и най-лошото – демонстративното му желание да избяга от всяка публичност. То можеше да се изтъкува като лицемерния протест на човек, жадуващ точно обратното. Като стисна юмруци, Бен процеди:

– Махайте се.

– Спокойно, синко – рече му Уолъс.

– Махайте се веднага!

Детективът огледа помещението и вниманието му бе привлечено от бутилката с алкохол.

– Тапингър ми каза, че нямате никаква храна, но затова пък в бюфета ви стоят пет бутилки уиски. – Той не гледаше към Чейс, навярно смутен от шпионирането на колегата си. – Изглеждаш с петнайсетина килограма по-слаб от нормалното, синко.

– Махайте се – повтори Чейс.

Уолъс обаче явно не беше готов да си тръгне. Търсеше някакъв начин да посмекчи малко подразбиращите се обвинения, които отправяше към Чейс посредством заминаването им.

– Синко каквото и да ти се е случило във Виетнам, няма да го забравиш с помощта на уискито. – И преди Бен, ядосан от този доморасъл психоанализ, да му нареди за пореден път да се маха, си излезе, последван от Джим Тапингър.

Чейс внимателно затвори вратата след тях.

Заклучи я.

Наля си едно питие.

Отново беше сам. Обаче бе свикнал с това.

6

В седем и половина вечерта във вторник, след като успешно избягна срещата с госпожа Филдинг в коридора, Чейс излезе от къщи, качи се в мустанга и потегли по Канакауей Ридж Роуд, създавайки впечатлението, че започва да обикаля без цел, но дълбоко в себе си бе абсолютно сигурен накъде точно се отправя. Из Ашсайд и районите, разположени в съседство, той се движеше с разрешената скорост, но щом излезе на планинския път, се понесе с голяма скорост. Белите стълбове на огражденията се носеха толкова бързо и толкова близо вдясно от него, че се сливаха в плътна бяла стена, а жиците, опънати между тях, изглеждаха като черни драсканици по призрочни дъски.

На билото на хълма той паркира на същото място, където бе отбил в понеделник вечерта, изключи двигателя и се отпусна на седалката, наслаждавайки се на шепнешия вятър.

Веднага разбра, че изобщо не трябваше да спира, а да продължи да се движи на всяка цена. Докато се носеше по шосето, не се налагаше да се чуди какво да прави в следващия момент, а ето, че сега беше объркан, изнервен и отчаян.

Бен слезе от автомобила; не знаеше какво точно очаква да намери тук и по какъв начин ще му помогне това. До падането на нощта оставаше час – време, напълно достатъчно да огледа мястото, където бе стоял шевролетът. И без това полицаите вече бяха претърсили района много по-щателно, отколкото би могъл да го стори Чейс.

Той се запъти към храстите, край които се бе разиграла кървавата трагедия. Земята беше добре утъпкана, осеяна с угарки, хартийки от бонбони и смачкани листчета от репортерски бележник. Той поразрови с крак боклуците, разглеждайки изпотъпканата трева. Чувстваше се като пълен идиот. Твърде много извратени любопитни се бяха ровили тук. Беше изключено да открие нещо в тази мръсотия.

Отиде до парапета на ръба на пропастта, наведе се и огледа скалата, обрасла с хрусталаци. Когато вдигна глава, пред очите му се разкри величествената гледка на целия град, прострял се в долината. Позеленелият меден покрив на кметството изглеждаше като излязъл от вълшебна приказка.

Бен продължаваше да се вира в проядения метален купол, когато изведнъж дочу характерен свистящ звук и почувства, че перилата под

ръцете му потреперват. Това бе звук, който никога нямаше да забрави, звук, който му напомняше за войната, звук на куршум, рикоширал в метал.

С мълниеносна бързина Чейс се хвърли на земята. Огледа се и прецени, че близките храсти представляват най-доброто укритие, на което би могъл да се надява в момента. Претъркули се натам и се пхна в шубрака с такава бързина, че тръните изподраха лицето му.

Лежеше неподвижен и чакаше.

Мина една минута, после друга. Чуваше се само свиренето на вятъра.

Бен започна да пълзи по корем към далечния край на живия плет, простиращ се покрай шосето. Като се добра дотам, излезе на открито и започна да се оглежда за човека, който бе стрелял по него. Паркът изглеждаше пуст.

Понечи да се изправи и да тръгне към пътя, но веднага се хвърли на земята, движен от инстинкт. На мястото, където беше допреди малко, се разхвърчаха трева и пръст. Явно Съдията използваше пистолет със заглушител.

Никой цивилен не можеше да се сдобие със заглушител по легален път. Очевидно противникът го бе купил на черния пазар.

Чейс запълзя обратно покрай живия плет по същия път, по който бе дошъл. Когато стигна до средата на храсталците, бързо свали ризата си, разкъса я на две половини и ги уви около ръцете си. Легнал по корем, внимателно разтвори бодливите клонки и се вгледа в пролуката, която бе отворил.

Веднага забеляза Съдията. Мъжът се бе привел до предната броня на мустанга, коленичил, стиснал пистолета в протегнатата си напред ръка, очаквайки появата на жертвата си. До него имаше около шейсетина метра и Бен не можеше да го разгледа добре на оскъдната светлина. Тъмна фигура със светло петно вместо лице.

Чейс пусна клонките и махна парчетата от ризата от ръцете си.

Вдясно от него изсвистя куршум. Той разкъса клонките сред облак от листа и се заби в бетонната основа на парапета. Втори куршум премина на сантиметри от главата на Бен, после трети, но доста вляво от него.

Съдията явно нямаше самообладанието на професионален убиец. Изморен и изнервен от чакането, той бе започнал да стреля наслуки и да хаби амунициите си, надявайки се да поразии случайно целта.

Чейс запълзя обратно към десния край на живия плет.

Когато погледна отново, видя, че Съдията се е облегал на колата, очевидно презареждайки пистолета си. Главата му бе приведена над оръжието и макар че това беше проста работа, той, изглежда, нервничеше, докато се мъчеше да нагласи пълнителя.

Бен се изправи и се втурна към копелето.

Беше преодолял едва една трета от разстоянието, когато Съдията го усети, че се приближава. Убиецът се обърна – все още неясен силует – и го видя, след което веднага хукна да бяга по шосето.

Чейс беше твърде слаб и не бе тренирал от доста време, обаче го настигаше.

Озова се на участък, където пътят се издигаше и спускаше толкова рязко, че за малко да загуби равновесие.

Отпред се виждаше червен фолксваген, паркиран на отбивката. Съдията се добра до колата, скочи зад волана и затръшна вратата. Навярно изобщо не беше изключвал двигателя, защото машината потегли мигновено. Гумите ѝ изсвириха по асфалта, ауспухът изкашля облак бял дим и автомобилът се понесе надолу по Канакауей Ридж Роуд.

Чейс не успя да запомни нищо от номера, защото изведнъж бе сепнат от оглушителния вой на автомобилна сирена, прорязала въздуха точно зад гърба му.

Той моментално отскочи настрани, падна върху насипания чакъл и се претъркули, за да се предпази от острите камъни.

Само веднъж се чу изсвирването на спирачки, наподобяващо вик на смъртно ранен човек. Огромен камион с черни букви на оранжев фон отстрани профуча по шосето със скорост, недопустима за стръмния участък на Канакауей Ридж Роуд и когато взе завоя, ремаркетото му се наклони заплашително встрани. След секунда и от колата, и от камиона не остана и следа.

На челото и на бузата му имаше драскотини от къпиновите храсти. Кръвта се бе съсирила. Върховете на три от пръстите му също бяха пострадали от бодлите, но на фона на останалите му болезки той даже не ги забелязваше. Ребрата го боляха от падането върху насипания чакъл – но явно нямаше счупени, както установи сам той, – а гърдите, гърбът и раменете му бяха в синини от по-големите камъни. Коленете му бяха изподрани, панталоните му ставаха само за боклука, а като капак бе останал без риза, която бе разкъсал на две, за да предпази ръцете си от тръните.

Той седеше в мустанга в края на алеята на влюбените, оценяваше получените щети и кипеше от толкова силна ярост, че умираше от желание да удари някого или нещо. Вместо това се насили да изчака, опитвайки се да се успокои.

Звездите още не се бяха показали, но ето, че на алеята вече се бяха появили няколко коли, търсейки уединение край къпиновите храсти. Чейс бе изумен как младежите се връщат на мястото на убийството, очевидно, без да се замислят за това, че убиецът на Майкъл Карнс е още на свобода. Интересно, дали щяха да заключат вратите на автомобилите си този път.

Бен си помисли за полицейските патрули, които вероятно дежуреха около алеята на влюбените, надявайки се убиецът да се върне на местопрестъплението. Сам мъж с кола би породил доста подозрения, ето защо запали двигателя и се отправи към града.

Докато караше, се опита да си припомни всичко, което беше видял, без да пропусне и най-малката подробност, която би могла да даде ключа към разгадаването на самоличността на Съдията. Човекът притежаваше пистолет със заглушител и червен фолксваген. Бе лош стрелец, но отличен шофьор. Това май беше и всичко.

А сега какво? Да отиде при ченгетата?

Не. Майната им на ченгетата. Бе потърсил помощ от доктор Фоувъл, но получи само един ненужен съвет. Полицаите също не му бяха помогнали.

Оставаше му само едно – да се справи сам. Да разбере кой е Съдията, преди той да е успял да го убие.

Госпожа Филдинг го посрещна на вратата, но веднага отстъпи

изненадано назад, когато видя в какво състояние се прибира.

– Боже мой! – възкликна тя. – Какво ви се е случило?

– Паднах – отговори Чейс. – Няма нищо страшно.

– Лицето ви е изподрано.

– Нищо ми няма, госпожо Филдинг. Всичко е наред. Имах малко преমেждие, но се държа на краката си и дишам.

Тя го изгледа изпитателно, сякаш по-обстойният оглед щеше да ѝ подсказва някакъв отговор, и попита:

– Пиян ли сте, господин Чейс?

– Съвсем не – отвърна той.

– Знаете, че не одобрявам пиянството.

– Знам. – Той мина покрай нея и тръгна нагоре по стълбите. Те изглеждаха безкрайни.

– Нали не сте катастрофирали с колата? – извика след него тя.

– Не.

Бен се изкачваше нетърпеливо, очаквайки площадката, която му се струваше като благословено убежище. Колкото и да беше странно, този път госпожа Филдинг не го дразнеше.

– Това е добре – рече тя. – Докато имате кола, по-лесно ще си намерите хубава работа.

Когато влезе в стаята си, Чейс си наля чаша уиски и напълни ваната с толкова гореща вода, колкото можеше да изтърпи. Бавно седна във ваната, все едно бе старец, болен от артрит. Водата покри откритите му рани и го накара да въздъхне от удоволствие и болка.

По-късно той проми раните си и им сложи лейкопласт. Сложи си леки панталони, спортна риза, чорапи и мокасини. Наля си втора чаша уиски и седна в креслото, за да обмисли следващия си ход.

Необходимостта да предприеме активни действия едновременно го въодушевяваше и плашеше.

Първо, трябваше да поговори с Луиз Елнби, приятелката на убития Майкъл Карнс. Тя и Бен бяха разпитани поотделно от полицията, но може би заедно щяха да си спомнят нещо, което бяха пропуснали.

В телефонния указател имаше осемнайсет Елнби. Чейс обаче си спомни, че Луиз бе казала на детектив Уолъс, че баща ѝ е починал, а майка ѝ не се е омъжила повторно. Единствената жена с фамилията Елнби се оказа Клета Елнби, която живееше на Пайн Стрийт, Ашсайд.

Той набра номера и зачака; след десет извънвания Луиз вдигна слушалката. Бен веднага разпозна гласа ѝ, макар сега да му се стори по-

женствен.

– Обажда се Бенджамин Чейс, Луиз. Помниш ли ме?

– Естествено – каза тя. Изглежда, наистина се радваше да чуе гласа му. – Как сте?

– Бива.

– Случило ли се е нещо? Мога ли да ви помогна с нещо?

– Бих искал да поговоря с теб, ако е възможно – каза Чейс. – За това, което се случи понеделник вечерта.

– Ами... добре.

– Няма ли да те разстрои разговорът?

– Не – отвърна тя и попита: – Можете ли да дойдете сега?

– Ако е удобно...

– Чудесно. Сега е десет – какво ще кажете след половин час, в десет и половина?

– Добре.

– Ще ви чакам. – Тя затвори телефона толкова тихо, че отначало Бен даже не разбра, че връзката е прекъсната.

Започваше да се схваща, все едно целият бе бинтован. Той се изправи, протегна се, взе ключовете за колата и довърши питието си.

Когато стана време да тръгва, изведнъж му се прииска да си остане въкъщи. Внезапно осъзна как тази доброволно поета от него мисия щеше да промени живота му, да наруши навиците, които си бе изработил в месеците, след като се бе уволнил от армията. Повече нямаше да има нито сутрешни закуски в града, нито следобедно гледане на филми, нито четене на книги и наливане с уиски, докато не станеше време за сън. Ами ако рискува и остане тук? Съдията ще бъде заловен – след няколко седмици или в най-лошия случай, след няколко месеца. И Чейс ще остане жив.

Обаче следващия път убиецът можеше и да не пропусне...

Бен проклинаше всички, заради които бе изгубил своето безметежно съществуване – местната преса, Търговската асоциация, Съдията, доктор Фоувъл, детектив Уолъс, Джеймс Тапингър..., но знаеше, че трябва да се справи сам със ситуацията. Единствената му утеха беше надеждата, че тяхната победа е временна. Когато всичко това приключеше, той щеше да се върне в стаята си, да затвори вратата и да се отдаде на тихия и спокоен живот.

Когато излизаше от къщата, госпожа Филдинг не се появи и Чейс сметна това за добър знак.

Семейство Елнби – майката и дъщерята – живееха в неголяма

двуетажна тухлена къща, построена в неоколониален стил. Тя се намираще в онази част на Ашсайд, където бяха домовете на хората от средната класа. Два клена растяха в началото на малката алея, водеща към къщата, а два бора се издигаха в края ѝ. Пред бялата врата с медно чукче имаше две стъпала.

Бен потропа и на вратата се показа Луиз. Бе облечена с тънка бяла блузка и носеше бели шорти. Изглеждаше така, сякаш последния половин час беше прекарала пред огледалото.

– Влезте – покани го.

Дневната се оказа точно такава, каквато си я представяше – обзаведена със скъпи мебели в колониален стил, цветен телевизор, поставен върху шкафче, килимчета с ресни върху полирания боров паркет. Не беше мръсно, но следи от небрежност се откриваха навсякъде – разхвърляни списания, засъхнали кръгове от чашки на масичката за кафе, следи от прах тук и там.

– Седнете – подкани го Луиз. – Канапетото е много удобно, както и голямото кресло на цветя.

Той избра канапетото.

– Съжалявам, че те безпокоя толкова късно вечерта... – започна Бен.

– Не се тревожете за това – прекъсна го тя. – Изобщо не ме безпокоите.

Чейс едва разпозна хлипащата девойка, която бе видял в колата на Майкъл Карнс в понеделник вечерта.

– След като свърших училище, мога да си лягам, когато поискам – каза му тя. – И обикновено го правя призори. Есента отивам в колеж – вече съм голямо момиче. – Тя се усмихна така, сякаш гаджето ѝ никога не е било намушквано с нож пред очите ѝ. – Искате ли да ви донеса нещо за пиене?

– Не, благодаря.

– А ще имате ли нещо против аз да пийна нещо?

– Пийте си спокойно.

Той се загледа в елегантните ѝ крака, докато тя вървеше към барчето.

– Сигурен ли сте, че не искате да пийнете? – попита го, докато приготвяше коктейла си.

– Напълно.

Докато смесваше напитките, тя бе застанала с гръб към него, бедрата ѝ се бяха изпънали, а овалното ѝ дупе бе леко вирнато нагоре. Това

можеше да бъде неосъзнатата поза на момичето, в което вече се е пробудила жената, но която още не разбира съвсем в какви съблазни може да въввлече мъжете. Не беше изключено обаче поведението ѝ да е съвсем преднамерено.

Когато се върна с питието си и отново седна на канапето, Чейс я попита:

– Достатъчно голяма ли си, за да пиеш?

– На седемнайсет съм – отговори тя. – Почти на осемнайсет. Вече не съм дете, нали? Може да нямам двацет и една, за да пия в заведенията, но това е собственият ми дом и кой може да ме спре?

– Така е.

Само преди седем години, помисли си той, когато беше на нейната възраст, седемнайсетгодишните девойки изглеждаха на седемнайсет. Май сега порастваха доста по-бързо – или поне си мислеха, че са пораснали.

Луиз отпи от чашата си, облегна се назад на канапето и кръстоса голите си крака.

В този момент той забеляза как твърдите връхчета на малките ѝ гърди прозират през тънката блузка.

– Знаеш ли – каза ѝ, – сега ми хрумна, че майка ти може да спи, ако утре ще ходи рано на работа. Не бих искал да...

– Майка ми е на работа в момента. – Тя го изгледа престорено срамежливо, свела ресници и наклонила глава на една страна. – Тя е сервитьорка в нощен бар. Отива на работа в седем, свършва в три и се прибира към три и половина.

– Ясно.

– Да не се изплашихте?

– Моля?

Усмихна му се закачливо.

– От това, че сме сами.

– Не.

– Добре. И така... откъде да започнем? – попита девойката, дарявайки го с поредния си изкусителен поглед.

През следващия половин час той накара Луиз да се върне в онази нощ, съпоставяше спомените ѝ със своите, разпитваше я за подробности и изискваше от нея и тя на свой ред да го разпитва с надеждата да открият дребен детайл, който можеше да се окаже от решаващо значение. Не си спомниха нищо ново, макар че момичето се опитваше да му помогне. Беше способно да говори за убийството на Майкъл Карнс с

пълно безразличие, сякаш изобщо не беше присъствало на местопре-
тъплението, а само бе чело за него във вестниците.

– Ще имате ли нещо против да си наляе още едно? – попита.

– Давай.

– Не искате ли и вие този път?

– Не, благодаря – отвърна Бен; трябваше да остане съвсем трезвен.

Тя застана до барчето в същата съблазнителна поза както преди и
когато се върна, седна по-близо до него.

– Сетих се нещо – той носеше особен пръстен.

– В какъв смисъл особен?

– Един мъж, с когото мама излизаше за кратко, носеше такъв пръс-
тен – сребърен, масивен, с две мълни върху него. Веднъж го попитах и
той ми каза, че това било пръстен на братството, на клуба, към който
принадлежал.

– Какъв клуб?

– Само за бели мъже. Където не се допускат никакви чернокожи,
азиатци, евреи или подобни... Само бели.

Чейс изчака, докато тя отпие от чашата си.

– Това са група хора, които са решили сами да бранят интересите
си, които не искат да позволят на чифутите-банкери или на някой друг
да се разпорежда с тях и да им отнема онова, което имат – в тона й се
долавяше одобрение на принципите на подобна организация. Тогава из-
веднъж се намръщи: – Опа! Да не сгафих нещо?

– Моля?

– Ти нали не си евреин?

– Не.

– Не приличаш на евреин.

– Защото не съм.

– Нали мога да ти говоря на ти?

– Разбира се.

– Виж сега, дори и да си евреин, това няма никакво значение за
мен. Намирам те за много привлекателен, знаеш ли?

Чейс се престори, че не е чул последните й думи.

– Значи убиецът може да е расист?

– Те са хора, които не искат да приемат боклуците, както правят
всички останали, и толкоз. Трябва да им се възхищаваш за това.

– Мъжът, с когото се е срещала майка ти – той каза ли ти името на
този клуб?

– „Арийското братство“.

– А помниш ли името му?

– Вик. Виктор. Не помня фамилията му.

– Можеш ли да попиташ майка си за нея?

– Добре. Когато се прибере вкъщи. Хей, а ти сигурен ли си, че не си евреин?

– Абсолютно.

– Защото откакто казах думата „чифут“, ме гледаш много особено.

Както щеше да гледа нещо бледо и гърчещо се, изпълзяло изпод някой камък.

– Споменавала ли си на детектив Уолъс за това?

– Не, сега ми хрумна. Благодарение на теб се поотпуснах и изведнъж се сетих.

Чейс беше доволен. Бавно, но постепенно, щеше да събере още сведения за Съдията. После ще предаде цялата насъбрана информация в полицията с презрението на човек, когото доскоро са смятали за откачен.

– Това наблюдение ще се окаже доста полезно – рече той. Момичето се придвижи по-близо до него, като машина, чието предназначение е единствено да го съблазни.

– Така ли мислиш, Бен? – попита тя.

Той кимна, опитвайки се да измисли някакво извинение, с което да си тръгне, без да я обиди. Трябваше да се държи добре с нея – поне докато научеше фамилията на мъжа.

Бедрото ѝ се притискаше в неговото. Тя остави питието си и се обърна към него, очаквайки да бъде прегърната.

Чейс изведнъж се изправи.

– Аз... трябва да вървя. Сега разполагам с конкретен факт, а това е повече, отколкото се надявах.

Тя също стана, притискайки се в него.

– Рано е. Още няма полунощ. Мама ще си дойде едва след няколко часа.

Ухаеше на сапун, шампоан и приятен парфюм. Миришеше толкова чисто – но Бен знаеше колко омърсена е душата ѝ.

Беше адски възбуден и реакцията на тялото му го отвращаваше. Това евтино, безсърдечно, изпълнено с омраза момиче му действаше по начин, по който не му бе действала нито една жена от година и нещо, и той се презираше заради пламенното си желание да я има. Може би в този момент всяка привлекателна представителка на нежния пол би му действала по този начин. Навярно натрупалата се през многото

самотни месеци сексуална енергия бе станала твърде силна, за да може да я потисне, а нарушаването на уединението му сигурно също бе спомогнало за пробуждането на либидото му. След като инстинктът му за оцеляване и самосъхранение отново се бе задействал, след като бе взел решение да не си седи мирно и кротко, чакайки Съдията да го спипа, той вече изпитваше всички желания и нужди, характерни за живота. Независимо от това обаче самопрезрението продължаваше да го терзае.

– Не – каза, отдръпвайки се от нея. – Трябва да се видя и с други хора.

– По това време?

– Те знаят, че ще отида.

Тя отново се притисна в него, наведе главата му и облиза устните му. Без целувка. Само влудяващото бързо потрепване на топлия ѝ език – несъмнено еротично обещание.

– Цялата къща е само на наше разположение поне за още няколко часа – не се отказваше тя. – Даже няма да използваме кушетката. Леглото ми е огромно, с бял балдахин...

– Мислех те за по-различна – каза той, но тя очевидно не долови смисъла, който Чейс вложи в думите.

– Още нямаш никаква представа – отвърна закачливо тя. – Няма ли да останеш?

– Наистина не мога. Тези хора ме очакват.

Луиз бе достатъчно опитна да разбере, че златният миг на прелъстяването е отминал. Тя направи крачка назад и се усмихна.

– Искам да ти се отблагодаря, че ми спаси живота. Това заслужава голяма награда.

– Не ми дължиш нищо.

– Напротив. Някоя друга нощ, когато не си толкова зает?

Бен я целуна, казвайки си, че го прави само за да не си развали отнoшенията с нея.

– Определено. Някоя друга нощ.

– Мmmm. Ще си прекараме чудесно.

Беше толкова гладка, бърза и лесна, без никакви грапавини, за които да се хванеш.

– Ако детектив Уолъс реши да те разпита отново, би ли могла да... забравиш за пръстена?

– Разбира се. Никак не обичам ченгетата. Те ни опират пистолет в главата и ни карат да целуваме задниците на чифутите и другите отрепки. Те са част от проблема. Но защо си се захванал сам с тази работа?

Забравих да те попитам.

– Лично е – отвърна той. – Имам си лични причини.

Когато се прибра в квартирата си, Чейс се съблече и веднага се пхна в леглото. Тъмнината бе тежка и топла и за пръв път от много време насам му действаше успокояващо.

Докато лежеше под завивките, той започна да си мисли дали не беше постъпил глупаво, като отхвърли предложението на Луиз Елнби. Бе прекарал толкова месеци без жена и без никакви плътски желания.

Каза си, че е отхвърлил Луиз, защото колкото и привлекателна да бе като жена, толкова отблъскваща му изглеждаше като човек. А може би причината за постъпката му се коренеше в страха му да не бъде въвлечен още по-дълбоко във външния свят, да не бъде откъснат съвсем от навиците си. Връзка с жена, без значение колко мимолетна бе тя, щеше да направи пукнатина в стените, които така грижливо бе издигнал около себе си.

Заспивайки, Бен осъзна, че всъщност се бе случило нещо много по-важно от силното плътско желание, което изпитваше към Луиз, или отвращението към нейната особа. За пръв път от доста дълго време не се нуждаеше от алкохол, за да заспи. Чистият, естествен сън го покори – нищо че в него имаше мъртъвци.

8

Когато се събуди, Чейс изпитваше адски болки, резултат от вчерашното му падане на Канакауей Ридж Роуд. Всяка синина, всяко натъртване пулсираше. Имаше дълбоки сенки под очите, главоболието му бе толкова силно, сякаш черепът му бе поставен в желязно менгеме и всеки момент щеше да експлодира. Когато се опита да стане от леглото, тялото му едва се подчини.

Щом се наведе над умивалника в банята, Бен видя отражението си и се стресна. Изглеждаше измъчен и блед, под очите му тъмнееха големи кръгове, а гърдите и гърбът му бяха покрити със синини. И всичко това бе причинено от чаклената настилка, върху която се беше приземил в опита си да избегне връхлитания камион.

Горещият душ не го накара да се почувства по-добре, затова Бен реши да се пораздвижи с гимнастика. Върна се в стаята си, първо загрея с коремни преси, после се зае да прави лицеви опори и накрая премина на клекания, докато главата му се замая. Упражненията му подеждяха значително по-добре от душа.

Единственият лек за неговия проблем беше активността – не само за физическото му здраве, но и за емоционалните и духовните му страдания.

Потръпвайки от болка, започна да се облича.

– Имате поща – каза му госпожа Филдинг, излизайки от дневната, докато зад гърба ѝ се чуваше веселият смях на публиката от някакво телевизионно предаване. Тя взе обикновения кафяв плик от масичката в антрето и му го подаде. – Както сам виждаш, няма обратен адрес.

– Сигурно е някаква реклама. – Бен пристъпи към входната врата, надявайки се хазайката му да не забележи скованата му походка и да не започне да го разпитва за здравето му.

Обаче нямаше за какво да се тревожи, тъй като тя, изглежда, се интересуваше повече от съдържанието на плика, отколкото от него самия.

– Не може да е реклама. В обикновените пликове без обратен адрес пристигат само предложения за женитба – а това тук определено не е такова – и порнографска литература. – Изражението ѝ изведнъж стана доста строго. – Няма да търпя никаква порнографска литература в къщата си.

– Няма защо да се притеснявате.

– Значи не е такава, а?

– Не. – Той отвори плика и извади ксерокопията на психичното си досие и статиите от списанията, които Съдията беше обещал да му прати. – Един приятел, който знае, че се интересувам от психология и психиатрия, от време на време ми изпраща любопитни материали по тези въпроси.

– О, така ли било? – възкликна госпожа Филдинг, удивена от обстоятелството, че наемателят ѝ има такива интелектуални интереси, за които тя дори не е предполагала. – Ами... надявам се, че не съм ви притеснила...

– Ни най-малко.

– ... но в никакъв случай няма да търпя порнографска литература в къщата си.

Едва въздържайки се от коментар по отношение на разкопчания ѝ халат, Чейс каза:

– Напълно ви разбирам.

Той излезе и се качи в колата си, измина три пресечки и отби. Едва тогава започна да разглежда ксерокопията.

Записките на доктор Фоувъл, направени по време на сеансите, бяха толкова неразбираеми, че Бен ги остави за по-късно. За сметка на това проучи внимателно петте статии – три от тях бяха преснетни от самите списания, а двете бяха написани на ръка. Във всички проличаваше високомерието и самонадеяността на психиатъра, а егоизмът му бе нетърпим. Макар името на Чейс да не се споменаваше, той разпозна себе си в така наречения „пациент Ч“ и бе поразен от драстичното изкривяване на фактите, поднесени на аудиторията. Всеки симптом на Бен беше преувеличен до такава степен, че да се изтъкне още повече голямата заслуга на лекаря за подобряването на състоянието му. За неуспешните си опити Фоувъл не казваше нищо, обаче без никакви угризения си приписваше подходи и методи, които никога не беше прилагал и за които навярно се бе сетил със закъснение. Според доктора Чейс беше „един от онези млади мъже, които отиват на война с още неоформен нравствен мироглед и които са послушни пионки в ръцете на манипулиращите ги висшестоящи, изпълняват безпрекословно всяка тяхна заповед и извършват всякакви зверства, когато им наредят, без да поставят под въпрос моралния аспект на заповедите.“ На друго място разбра, че „пациентът Ч“ „пристигна при мен от военна болница, където се бе възстановявал от тотален нервен срив, за да се интегрира отново в обществото. Причината за изживяната от него криза се корени не в чувството му за вина, а в

изключителния ужас, който той е изживял при перспективата за собствената си смърт – не в загрижеността му за останалите, а в осъзнаването на собствената му тленност и страха му от смъртта.“ „Копеле такава“ – помисли си Чейс. Вината беше неизменният му спътник, независимо дали беше буден или заспал. Осъзнаването на собствената му тленност изобщо не го плашеше, за Бога, а точно обратното – това бе единствената му утеха и известно време той се молеше само да събере сили и да сложи край на живота си.

Фоувъл беше написал, че „пациентът Ч продължава да страда от кошмари и импотентност, като според него това са единствените му страдания следствие на страха му. Като се запознах по-добре със случая, осъзнах, че истинският проблем на пациента Ч се корени в подразбиращата се липса на нравствени ценности у него. Той никога не би могъл да се излекува психологически, докато не се помири със своето ужасяващо минало, а не би могъл да се помири с миналото си, докато не осъзнае напълно и не приеме тежестта на престъпленията, които е извършил – пък били те и по време на война.“ Да осъзнае и да приеме! Сякаш Чейс безгрижно бе дърпал спусъка, бе газил в кръвта на жертвите си, а след това бе потърсил някое усърдно ваксаджийче, което да излъска ботушите му. Господи!

Доктор Дж. Слоун Фоувъл – изключителният психиатър, изповедник и стълб на нравствената извисеност – продължаваше: „Накрая започнах един дълъг и труден процес, използвайки най-изтънчени и разнообразни методи, с помощта, на който да накарам пациента Ч да осъзнае идеята за нравствеността и да приеме собствената си вина. Ако той се окаже способен да развие истинско чувство за вина по отношение на това, което е сторил, тогава вината може да бъде облекчена впоследствие посредством прилагането на класическа терапия. Сигурно тогава ще бъде възможно и пълното му излекуване.“ Чейс пхна обратно материалите в кафявия плик и го захвърли под седалката.

Беше потресен от мисълта, че бе прекарал толкова много време под грижите на лекар, който нито го разбираше, нито имаше способността да го разбере. За един доста дълъг период от време Бен вярваше, че другите могат да го спасят, но спасението можеше да дойде или от Бога, или от самия него. Обаче след онова, което преживя в Югоизточна Азия, вече не беше напълно сигурен в Господ.

Гражданският архив, който бе разположен в подземния етаж на кметството, представляваше образец за акуратност. Просторното помещение бе разделено на две от стъклена преграда, зад която три жени

печатаха на пишещите си машини с такава бързина и ритъм, като че ли бяха част от някакъв симфоничен оркестър. Чейс се облегна на щанда за посетители и зачака да му обърнат внимание.

Най-пълната и най-възрастната от жените – на табелката, поставена на бюрото ѝ, пишеше „Нанси Онюфър, администратор“ – стигна до края на страницата, извади я от пишещата машина и я сложи в контейнера с подобни формуляри.

– Мога ли да ви помогна? – попита тя.

Той вече бе решил да използва похвата, който най-вероятно прилагаше и Съдията, докато се ровеше из личния му живот. Затова каза:

– Проучвам семейната история. Ще ми разрешите ли да погледна в градските архиви?

– Естествено – отвърна му Нанси Онюфър. Тя стана от стола си, заобиколи бюрото си, отиде до вратата в края на помещението и му отвори. Даде му знак и Бен се запъти към нея.

Останалите две жени продължиха да пишат на машините си със скоростта на картеница. Изглежда, в Градския архив работата кипеше с пълна сила, за разлика от повечето държавни учреждения. Това обаче надали се дължеше на нещо друго освен на строгия контрол, който упражняваше Нанси Онюфър над подчинените си. Нещо в нея напомняше на Чейс за сержантите, които обучаваха новобранците в казармата.

Той я последва в помещението отвъд стъклената преграда, където се намираха бюрата и писалищата на чиновниците. През един противопожарен изход влязоха в голяма стая, на чиито стени имаше стелажи, отрупани с дебели папки. Други папки, подредени на купчини, се намираха в средата на стаята, а в единия край на помещението имаше изпод-раскано писалище с три дървени стола.

– Всички папки са надписани – каза отсечено Нанси Онюфър. – Секцията вдясно съдържа свидетелствата за раждане, тук са смъртните актове, архивът на отдела по здравеопазване е ей-там, а разрешенията за баровете и ресторантите са в онзи ъгъл. На рафтовете отсреща пазим копия от данните на наборните комисии, а до тях са протоколите по бюджета на Градския съвет за последните трийсет години. Започнахте да се ориентирате, нали? В зависимост от съдържанието информацията във всяка папка е подредена по абучен ред или по хронология. Всичко, което разместите, трябва да оставите на тази маса. Не се опитвайте да го връщате обратно, това е моя работа и аз я върша по-добре от вас. Без да се обиждате.

– Няма проблеми.

– Нямаме право да изнасяте нищо от тази стая. Ако ви е необходимо, асистентките ми ще направят фотокопия на тези документи, които ви интересуват. В случай че нещо изчезне от това помещение, ви чака глоба от пет хиляди долара и две години затвор.

– Уха...

– И да не пушите!

– Аз не пуша.

– Това е добре.

Тя излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Значи и Съдията е попаднал тук толкова лесно! Чейс се надяваше, че има някаква процедура по регистрацията на онези, които идват да се ровят в архива. Имайки предвид експедитивността на Нанси Онюфър и законите срещу кражба на документите, изобщо не беше за чудене, че в учреждението почти нямаше посетители.

Той намери своето свидетелство за раждане, както и протокола, с който Градският съвет бе гласувал да се организира галавечеря в негова чест. В копието от военното си досие откри всички факти около явяването си на наборни комисии и одобряването за военна служба.

Лесно. Твърде лесно.

Когато напусна помещението с папките, Нанси Онюфър го попита:

– Намерихте ли онова, което търсехте?

– Да, благодаря ви много.

– Няма нищо, господин Чейс – каза тя и му обърна гръб, връщайки се към работата си.

Бен спря.

– Познавате ли ме?

Тя го погледна и се усмихна.

– Всички в този град ви познават.

Той се приближи до бюрото ѝ.

– Ако не знаехте кой съм, щяхте ли да ме попитате как се казвам и да ми поискате документ за самоличност, преди да ме допуснете до архива? – попита той.

– Естествено. Никой не е откраднал нищичко оттук за последните дванайсет години, през които работя в архива, но аз продължавам да записвам всеки, който идва. – Тя потупа бележника на края на бюрото си. – Веднага вписах и вашето име.

– Може да ви прозвучи странно, но бихте ли могли да ми кажете кой е идвал тук във вторник? – Бен забеляза, че госпожа Онюфър се колебае, и бързо добави: – Виждате ли, постоянно ме безпокоят разни

репортери, а аз не желая да се вдига шум около името ми. Те май вече разгласиха за мен всичко, което може да бъде разгласено. Подочух, че един местен журналист пише серия статии за мен за голямо национално списание, но без моето съгласие, и бих искал да разбера дали е бил тук миналия вторник.

Бен си мислеше, че лъжата му е съшита с бели конци, но госпожа Онюфър се хвана. Та той беше герой от войната все пак!

– Сигурно е много досадно. Но журналистите са си такива – никога не те оставят на мира. Не виждам нищо лошо в това да ви кажа кой е посещавал архива във вторник. В списъка с посетители няма нищо секретно. – Тя разгърна бележника си.

– Само девет души са били тук. Тези двамата са от една архитектурна фирма и проверяваха нещо, свързано с водата и електричеството по проектите, които изготвят. Познавам ги. Тези четирите са жени, а вие търсите мъж, поради което ги игнорираме. Значи остават трима – този, този и този.

Тя му посочи имената, а Чейс се престори, че се опитва да си спомни.

– Не... Мисля, че... Май не е нито един от тях.

– Мога ли да ви помогна с нещо друго?

– Само имената им ли записвате, или изисквате и личните им карти?

– Винаги искам документи за самоличност, освен, ако не познавам човека.

– Е, благодаря ви все пак за помощта.

Нанси Онюфър затвори бележника си, усмихна се на Чейс и се върна към печатането.

Когато той напусна Съдебната палата, вече беше пет без петнайсет. Умираще от глад, затова влезе в ресторанта „Дайъмнд Дел“ – едно от любимите му заведения, когато беше ученик.

Беше изненадан от апетита си. Докато седеше в колата си, излапа два сандвича със сирене, голямо количество картофи и зелева салата, поливайки всичко това обилно с пепси. Това бе повече от количеството, което бе консумирал за цял ден през изминалата година.

След като се нахрани, влезе в най-близката телефонна кабина и намери телефонните номера на тримата мъже, посещавали архива във вторник. Когато се обади на първия, попадна на жена му. Тя му даде служебния телефон на мъжа си, Бен му позвъни и още щом чу гласа му, бе убеден, че това не е Съдията. Вторият мъж си беше вкъщи и гласът

му също не приличаше на този на убица.

В указателя нямаше никакви сведения за третия мъж – Хауърд Девор – което можеше да означава, че телефонният му номер или не е включен в указателя или че името е измислено. Госпожа Онюфър обаче винаги изискваше документи за самоличност, следователно, ако Съдията използваше фалшиво име, трябваше да има достъп и до фалшив паспорт.

Понеже Чейс не се доверяваше на паметта си за всички подробности около убица, влезе в близкото магазинче и си купи малък бележник и химикалка. Вдъхновен от експедитивността на Нанси Онюфър, той изготви следния списък:

1. Псевдоним – Съдията
2. Псевдоним – Хауърд Девор
3. „Арийското братство“
4. Няма криминално досие (отпечатъците му не фигурират в полицейските регистри)
5. Ключалките не го затрудняват (кабинетът на доктор Фоувъл)
6. Има червен Фолксваген
7. Има пистолет със заглушител

Бен седеше в колата си и изучаваше списъка. След известно време добави:

8. Най-вероятно безработен или в отпуск

Това му се струваше единственото възможно обяснение за обажданията по всяко време, проследяването му онзи следобед, както и отделните два дни за проучване на биографията му. Гласът на убица не звучеше като на възрастен човек; следователно не можеше да е пенсионер. Или не работеше, или беше в отпуск, или бе избягал от работа.

Но как тази информация щеше да му помогне да залови копелето? Тя само стесняваше кръга на заподозрените. Местната икономика беше в доста лошо състояние, така че много хора бяха без работа. Освен това беше лято – сезонът на отпуските.

Бен затвори бележника и запали колата. Бе твърдо решен да научи самоличността на убица, обаче се чувстваше повече като Нанси Дру, отколкото като Сам Спейд.

Гленда Клийвър, младата блондинка, завеждаща отдела по съхраняване на справочните материали в „Прес-Диспач“, бе висока почти метър и осемдесет, само с пет сантиметра по-ниска от Чейс. За разлика от фигурата ѝ гласът ѝ беше мек като юлски ветрец, лениво раздвижващ отраженията на кленовите листа в огревите от слънцето прозорци. Тя се

движеше много грациозно и Бен мигновено бе запленил от нея – не само заради тихата ѝ красота, а и заради начина, по който сякаш успокояваше всички около себе си.

Тя обясни на Чейс как да работи с микрофилмите, съобщавайки му, че всички издания до 1 януари 1968 година се съхраняват на микрофилми за икономия на място. После го научи как да поръчва необходимите му ленти и да получава изданията, които още не са прехвърлени на филм.

– Тук често ли идват външни лица? – попита Бен.

– Отделът за справочните материали е основно за нуждите на вестника, но го посещават и външни лица. Идват горе-долу десетина души на седмица.

– И какво търсят?

– А вие какво търсите?

Той се поколеба за миг, после ѝ разказа същата история, която бе изпробвал и върху Нанси Онюфър в градския архив.

– Събирам факти от семейната история.

– Това търсят и другите посетители. Лично аз изобщо не се интересувам от мъртвите си роднини. Едва издържам и живите, но...

Бен се засмя, изненадан да открие подобно странно чувство за хумор у жена с толкова приятна външност и нежен глас. Тя беше истинско въплъщение на контрастите.

– Значи не се гордеете с вашия род?

– Изобщо – рече тя. – Аз съм по-скоро мелез, отколкото чистокръвен екземпляр.

– Нищо лошо няма в това.

– Проучете родословното ми дърво – отвърна блондинката – и ще видите, че доста от предците ми са висели от клоните на дърветата с примки на шиите.

– Да не произлизате от род на конекрадци, а?

– В най-добрия случай.

На Чейс му беше толкова спокойно и приятно с нея, колкото не се бе чувствал с друга жена от операцията „Жул Верн“ насам. Обаче, когато започнаха да си бърбят, той осъзна колко е отвикнал от подобни разговори и въпреки че му се искаше да си създаде по-сериозни отношения с нея, не можа да измисли какво да каже и само попита:

– Ами... трябва ли да подписвам нещо, за да използвам архива?

– Не. Аз ще ви дам всичко, което ви е необходимо, а вие ще ми го върнете, преди да си тръгнете. Какво точно ви интересува?

Чейс бе дошъл тук не за да прави проучвания, а за да поразпита за външните посетители от миналия вторник, но никаква убедителна история не му идваше наум. Тук не можеше да използва същата измислица за нахалния репортер, която бе пробутал на госпожа Онюфър.

Освен това, макар че се бе подготвил да си съчини някаква история, в зависимост от обстоятелствата, откри, че изобщо не му се иска да лъже тази жена. Синьо-сивите ѝ очи гледаха прямо и излъчваха такава откровеност и честност, че Бен веднага изпита уважение към нея.

От друга страна, ако ѝ кажеше за Съдията и за опита му за посегателство върху живота му, а тя не му повярваше, щеше да се почувства като кръгъл идиот. Странно, но въпреки че я бе срещнал преди минути, не искаше да ѝ направи лошо впечатление.

– Господине? – каза Гленда. – Мога ли да ви помогна с нещо? Кои издания искате да видите най-напред?

Преди Чейс да успее да отговори, един от журналистите пред апаратите за гледане на микрофилмите вдигна глава:

– Гленда, мила, може ли да ми донесеш всички дневни издания между 15 май 1952 и септември същата година?

– След малко. Господинът беше преди теб.

– Няма проблеми – обади се Чейс, възползвайки се от случая. – Не бързам.

– Сигурен ли сте? – попита девойката.

– Разбира се. Занесете му това, което му трябва.

– Ще се върна до пет минути.

Гленда прекоси стаята и влезе в помещението с архивите. Докато вървеше, и Бен, и журналистът не сваляха очи от нея. Въпреки че бе висока за жена, тя изобщо не бе трмава, а се движеше с чувствена котешка грация, която я правеше да изглежда крехка.

Когато девойката се върна, журналистът каза:

– Благодаря ви, задето ме изчакахте.

– Няма нищо – отвърна Бен.

– До единайсет трябва да съм приключил с материала, а дори не съм започнал да събирам източниците. – Той се обърна към апарата и започна да чете поредния вестник, без да разпознае Чейс.

Бен се върна при колата си, отвори бележника си и започна да изучава списъка, но нямаше какво да добави в него. Освен това не бе способен да види и никаква логическа връзка между познатите осем пункта. Затвори бележника, запали двигателя и потегли по магистралата „Джон Ф. Кенеди“.

Петнайсет минути по-късно вече се носеше по четирилентовото междушатско шосе извън пределите на града. Скоростомерът показваше сто и пет километра в час, а вятърът свистеше през отворения прозорец и рошеше косата му. Докато караше, си мислеше за Гленда Клийвър и не обръщаше никакво внимание на останените зад гърба му километри.

След като завърши училище, Чейс отиде да учи в щатския университет, който имаше няколко предимства пред другите учебни заведения. Намираще се само на шейсет километра от дома, така че можеше честичко да навестява родителите си, да се вижда със старите си приятели от гимназията, както и да се среща с момичето, което означаваше всичко за него, преди Виетнам да преобърне живота му.

Сега, докато паркираше пред административната сграда, университетският комплекс му се стори странно и непознато място като че ли не бе прекарал четири години в тези аудитории и не бе избродил всички пътечки под гъстия балдахин от върби и брястове. Тази част от младостта му бе откъсната завинаги от него, защото се намираще отвъд кървавата река на войната, която бе наводнила живота му. За да се докосне отново до тези спомени и настроения, трябваше да прекоси тази мътна река и да излезе на другия бряг, където го чакаше миналото му... но за нищо на света не искаше да предприема такова пътешествие.

Чейс намери отдела по регистрация на студентите и когато администраторът се обърна към него, реши, че истината навярно ще излезе най-доброто решение.

– Бих искал да разбера кой е бил тук и е разпитвал за мен миналата седмица. Имам известни проблеми с човека, който се е ровил в миналото ми... ами, безпокои ме.

Администраторът беше дребничък, блед, нервен мъж с акуратно подрязани мустаци. Той непрекъснато взимаше най-различни неща от бюрото пред себе си – химикалки, моливи, бележник, учебни програми, разписания на часовете и какво ли още не – повъртяваше ги в ръцете си и ги оставяше на друго място. Представи се като Франклин Браун и каза, че е горд да се срещне с толкова изявен и прославен възпитаник на университета.

– Знаете ли колко хора разпитваха за вас през последните месеци, господин Чейс? Десетки. Особено след като ви връчиха медала за храброст.

– Имате ли имената и адресите на тези, които са се интересували от мен?

– О, ама, разбира се! Както навярно знаете, ние предоставяме

информация само на перспективни работодатели, и то единствено в случаите, когато студентите изрично са разрешили това.

– Този човек вероятно се е представил като доста надежден бизнесмен – каза Бен. – Извънредно убедителен е. Можете ли да ми кажете кой е идвал тук във вторник?

– Може да е поръчал информацията по пощата. Повечето запитвания, които получаваме, пристигат по пощата. Всъщност малко хора идват лично тук.

– Не. Мисля, че не е имал време да го направи по пощата.

– Един момент тогава – каза Браун. Той измъкна дебела папка от шкафа, остави я на бюрото си и започна да я разлиства. – Във вторник е идвал само един човек.

– И как се казва?

Докато четеше името му, администраторът посочваше с пръст вписаните му данни.

– Ерик Бленц, механата в „Гейтуей Мол“. Това е в града.

– Знам го къде е – рече Чейс.

Граввайки една химикалка, с която припряно започна да си играе, Браун попита:

– Това ли е? Той ли е човекът, когото търсите?

– Вероятно става дума за същия журналист, но мисля, че името Бленц е измислено. Спомняте ли си го как изглежда?

– Разбира се – отвърна администраторът. – На ръст беше почти колкото вас, много слаб, леко прегърбен в раменете.

– Възраст?

– Трийсет и осем-четирийсет години.

– А лицето му? Спомняте ли си лицето му?

– Много аскетични черти – каза Браун. – Пъргави очи. Погледът му се местеше от една от асистентките ми към друга, после към мен, сякаш не можеше да ни се довери. Лицето му беше изпито, а тенът му – нездрав. Носът му беше голям, но тънък – много тънък.

– Коса?

– Светла. Доста рязко разговаряше с мен, беше припрян и високомерен. Много спретнато облечен, обувките му бяха лъснати до блясък. Когато го попитах за името му, той се наведе, взе химикалката ми, обърна регистрационната книга и сам написа името и адреса си, понеже както сам каза, редовно грешали името му.

Чейс беше изумен.

– Как така го запомнихте с толкова големи подробности? – попита.

Браун се усмихна, повъртя химикалката между пръстите си, после я остави и вдигна дебелия папка.

– През вечерите и уикендите, особено през лятото, с жена ми устройваме спектакли в театър „Рампа“. Това е единственият свестен театър в града – може би сте посещавали някои представления там, когато сте били ученик. Както и да е, аз имам роли в повечето от нашите спектакли и затова постоянно изучавам хората, за да запомням различни изражения, гримаси и маниери.

– Навярно сте много добър на сцената – каза Бен.

Браун се изчерви.

– Не особено. Но актьорството ми е голяма страст. Не изкарваме много пари оттам, но докато театърът не фалира, мога да си позволя това удоволствие.

Докато крачеше към колата си, Бен се опита да си представи Франклин Браун на сцената, пред публика – ръцете му треперят, лицето му е още по-бледо, а потребността ръцете му да вършат нещо е още по-изострена от светлината на прожекторите. Може би нямаше нищо чудно в това, че театър „Рампа“ не носеше големи приходи.

Чейс се настани в колата си, отвори бележника си и се вгледа в списъка, който бе направил, опитвайки се да намери някакво потвърждение, че Съдията в действителност е Ерик Бленц, собственик на механа. Напротив. Нали на всеки, който подаваше молба за разрешително за продажба на алкохол, му вземаха отпечатъците? Пък и човек, който притежаваше преуспяващо заведение като механата в „Гейтуей Мол“, надали щеше да кара прост фолксваген.

Имаше само един начин да открие истината. Той запали двигателя и потегли към града, питайки се как ли ще го посрещнат в механата на Ерик Бленц?

Механата представляваше неумела имитация на алпийска кръчма – нисък таван с изпъкнали греди, бели, измазани с хоросан стени, тухлен под и тежки маси от тъмен бор. Шестте прозореца, гледащи към алеята, имаха дебели червени стъкла и едва пропускаха светлината. Покрай стените се виждаха закътани сепарета, където посетителите можеха да се усамотят. Чейс седна в едно от по-малките сепаренца в задната част на заведението, откъдето бе в състояние да наблюдава бара и входа на механата.

Жизнерадостна кръглолика блондинка с къса кафява пола и блузка с дълбоко деколте се приближи до масата му, запали фенера над главата му и го попита какво желае. Бен си поръча уиски с лимон.

В шест вечерта заведението беше сравнително безлюдно. Освен Бен в механата имаше три двойки и една жена, която седеше сама на бара. Нито един от посетителите не отговаряше на описанието, получено от Франклин Браун, и Чейс не обръщаше особено внимание нито на тях, нито на застаряващия барман с оплешивяващо теме и изпъкнало шкембе, чиято бързина и сръчност при боравенето му с бутилките бяха удивителни. Навярно бе всеобщ любимец на сервитьорките.

Възможно бе Бленц да не посещава често своята механа, макар че ако беше така, то това би било изключение от правилото. Все пак в този бизнес се въртяха доста пари в брой, поради което повечето собственици обичаха да обикалят заведенията си и да наглеждат персонала.

Бен беше изнервен. Гърбът му бе потънал в дълбокото сепаре, но ръцете му лежах на масата, здраво свити в юмруци. Опитваше се да се отпусне, казвайки си, че е възможно да прекара часове тук в чакане на Бленц, но тялото му не му се подчиняваше.

След второто уиски с лимон поиска да погледне менюто и се спря на телешка пържола с печени на фурна картофи, учудвайки се на апетита си – все пак бе хапнал обилно в онова ресторантче.

Когато привърши с вечерята си малко след девет часа, Чейс най-накрая се осмели да попита келнерката, дали господин Бленц ще се появи тази вечер.

Тя огледа претъпканото вече помещение и посочи към един набит мъж, седнал на бара.

– Това е той.

Човекът изглеждаше на около петдесет години, тежеше най-малко сто и двавет килограма и бе поне с десетина сантиметра по-нисък от описания от Франклин Браун мъж.

– Това ли е Бленц? – попита Бен. – Сигурна ли сте?

– Как няма да съм сигурна? Работя тук вече от две години – сонна му се келнерката.

– Казаха ми, че бил висок и слаб. Светла коса, елегантно облечен.

– Сигурно, ама преди двавет години. Тогава може и да е бил слаб и елегантен, но висок или рус – никога.

– Разбирам. Може би ми трябва някой друг Бленц. Сметката, ако обичате.

Отново се почувства като Нанси Дру, вместо като Сам Спейд. Е, Нанси Дру също разрешаваше всеки заплетен случай – и обикновено (ако не и винаги), преди да убият някого. Когато излезе навън, големият паркинг беше опустял. Магазините в съседство бяха затворили преди дваветина минути и единствено колите на клиентите на механата стояха там. След климатика в кръчмата навън му се стори толкова задушно, че сякаш го притискаше към земята. Всяка стъпка, която правеше, му костваше неимоверни усилия, все едно се намираше на непозната планета с много по-силна гравитация от земната.

Докато избърсваше потта от челото си, вървейки към колата си, изведнъж чу ръмжене на автомобилен двигател зад гърба си и бе облян от светлината на фарове. Бен не се обърна, а направо се хвърли напред и скочи върху капака на колата си.

Секунда по-късно един понтиак се връза странично в мустанга сред дъжд от искри, оставяйки след себе си мирис на нагорещен метал. Въпреки че колата му се залюля силно след сблъсъка, Чейс здраво бе впил пръсти в отворите под предното стъкло, предназначени за чистачките. Ако се изтърколеше на земята, понтиакът със сигурност щеше да го прегази.

Когато нападателят му се отдалечи, Бен се изправи и се опита да различи номера на другата кола. Дори и да се намираше по-близо обаче, това пак нямаше да му се удаде, защото Съдията бе прикрепил парче плат върху цифрите.

Понтиакът достигна края на алеята и взе завоя твърде рязко, като за малко не удари един пътен знак и не изскочи на тротоара. Съдията обаче отново показва превъзходните си шофьорски умения, овладявайки автомобила, след което пресече кръстовището под светлината на мигация светофар, зави надясно и отпраши към центъра на града по главния път.

За секунди понтиакът изкачи билото на хълма и се изгуби от погледа на Бен.

Той се огледа наоколо, за да види дали е имало свидетели, но паркингът беше пуст. Скочи на земята и се зае да огледа щетите, нанесени на мустанга. Предната броня бе изкривена отляво, но, слава богу, не бе толкова вдлъбната, че да попречи на свободното въртене на гумата и движението на колата. Цялата лява страна на превозното средство бе изподраскана и смачкана от удара. Бен се съмняваше, че на автомобила му е нанесена някаква по-сериозна повреда, но така или иначе ремонтът щеше да му струва поне няколкостотин долара.

Голяма работа. В момента парите бяха последната му грижа.

Той отвори вратата откъм шофьора, която изскърца, седна зад волана, разгърна бележника си и отново се зачете в списъка си. Ръцете му трепереха, докато добавяше трите нови пункта.

9. Трети псевдоним – Ерик Бленц.

10. Склонен към прибързани действия под влиянието на предишните му неуспехи.

11. „Понтиак“, втора кола (открадната само заради удара?)

Бен седеше в колата си, взирайки се в безлюдния паркинг, докато ръцете му най-накрая престанаха да треперят. Безкрайно уморен, той потегли към квартирата си, чудейки се къде ли ще го причака Съдията следващия път.

В събота сутринта го събуди телефонът.

Изплувайки от тъмнината, където разложените трупове продължаваха да го сочат обвинително с белите си ръце, той тъкмо вдигаше слушалката, когато си даде сметка кой се обажда. Съдията не беше звънял от сряда вечерта. Голямо закъснение!

– Ало?

– Бен?

– Да?

– Обажда се доктор Фоувъл.

Чейс чуваше за пръв път гласа на психиатъра по телефона. Той никога не му беше звънял досега, всички разговори се водеха от госпожица Прингъл.

– Какво искате? – попита Бен. Името на лекаря напълно го разсъни и прогони кошмарите.

– Искам да разбера защо пропусна сеанса си вчера.

– Нямах нужда от него.

Фоувъл се поколеба за момент, после каза:

– Ако е заради това, че съобщих на полицаите някои неща, трябва да разбереш, че не съм нарушил по никакъв начин отношенията лекар-пациент. Те не те обвиняват в никакво престъпление и си помислих, че е изцяло в твой интерес да им кажа истината, преди да са изгубили твърде много време по този Съдия.

Чейс мълчеше.

– Искаш ли да се видим днес следобед и да си поговорим, да обсъдим този въпрос?

– Не.

– Мисля, че сега можеш само да спечелиш от подобно нещо, Бен.

– Повече няма да идвам.

– Но на теб ти е необходимо!

– Не смятам. Психиатричното наблюдение не беше условие да ме изпишат от болницата, а само привилегия, от която да се възползвам при желание от моя страна.

– И ти все още можеш да се възползваш от нея, Бен! Аз съм тук, чакам те да дойдеш...

– Но вече не е привилегия – каза Чейс. Разговорът започваше да му харесва. За пръв път Фоувъл беше в отбранителна позиция спрямо него и това го караше да тържествува.

– Бен, ти си ми сърдит за онези неща, които казах на полицията. В това е цялата работа, нали?

– Донякъде. Но има и други причини.

– Какви?

– Защо не поиграем малко на асоциации? – предложи Чейс.

– Какви асоциации? Бен, виж сега...

– Публикувам.

– Бен, готов съм да те видя, когато пожелаеш...

– Публикувам – прекъсна го младежът.

– Това няма да помогне никак...

– Публикувам – продължаваше Чейс.

Фоувъл замълча. Въздъхна, след което очевидно реши да се включи в играта и каза:

– Навярно... книги.

– Списания.

– Наистина нямам никаква представа накъде ме водиш, Бен.

– Списания.

– Ами... вестници.

– Списания.

– Нова дума, моля – поиска Фоувъл.

– Съдържание.

– О-о. Статии?

– Пет.

– Пет статии?

– Психиатрия.

Озадачен, Фоувъл каза:

– Не подаваш правилно. Асоциирането на думи трябва да...

– Пациентът Ч.

Фоувъл бе така поразен, че не можа да каже нищо.

– Пациентът Ч – повтори Чейс.

– Как, по дяволите, си се добрал до...

– Една дума.

– Бен, не можем да обсъждаме такъв въпрос, разменяйки само по една дума. Сигурен съм, че си разстроен, но...

– Продължавайте да играете играта, докторе, и може би няма да дам публични изявления по повод петте ви статии и да ви направя за посмешище пред научните среди.

От другата страна на линията цареше гробовно мълчание.

– Пациентът Ч – изрече неумолимо Чейс.

– Ценен.

– Глупости.

– Ценен – настояваше Фоувъл.

– Използван.

– Грешка – призна психиатърът.

– Коригиране?

– Задължително.

– Следва?

– Сеанс.

– Следва?

– Сеанс.

– Моля, не повтаряйте отговорите си – предупреди Бен. – Нова дума. Психиатър.

– Лечител.

– Психиатър.

– Аз.

– Кучи син.

– Това е детинско, Бен.

– Маниак.

Фоувъл само въздъхна.

– Задник – каза Чейс и затвори.

От години не се бе чувствал толкова добре.

По-късно, докато правеше леки упражнения, си даде сметка, че разрифтът с психиатъра означава за него още по-силен отказ от предишния му живот, отколкото всичко, което бе сторил досега. Преди Бен си казваше, че най-накрая, когато самоличността на Съдията бъде установена и полицията се убеди в правотата му, той ще се върне към своето уединено съществуване на третия етаж от къщата на госпожа Филдинг. Обаче това вече не беше възможно. С решителния си отказ от услугите на психиатъра Бен признаваше, че се е променил завинаги и че бремето на неговата вина е намаляло.

Удоволствието, което бе изпитал при унижението на психиатъра, сега бе помрачено от плашещата перспектива да заживее отново живота си. Ако захвърлеше утехата на уединението, какво ли щеше да го замени?

Бен бе връхлетян от една нова и дълбока тревога. Да прегърнеш възможното съществуване на надеждата беше по-рисковано и плашещо от това да се хвърлиш смело напред под вражеския огън.

Бен се обръсна, взе душ и изведнъж осъзна, че е останал без нишки, които да следва в разследването си. Бе посетил всички места, където беше ходил Съдията, и въпреки това не бе открил нищо освен приблизително точното описание на престъпника, което не струваше нищо без истинското му име.

Обаче, докато си хапваше в една закувалня на булевард „Галасио“, където приготвяха чудесни палачинки, Бен започна да мисли по-ясно и оптимистично. Можеше да се върне в механата в търговския център „Гейтуей Мол“ и да поговори с истинския Ерик Бленц – да го попита дали пък не познава случайно човека, отговарящ на описанието на Съдията. Струваше му се, че Съдията не е избрал случайно името на Бленц от телефонния указател. Възможно беше да се познават. А ако разговорът със собственика на кръчмата не доведеше до нищо, Чейс можеше да се върне при Гленда Клийвър, момичето от справочния отдел на вестник „Прес-Диспач“. Тогава щеше да я разпита за всички посетители от миналия вторник – нещо, което не бе направил, защото се боеше да не се изложи пред нея или да привлече интереса на журналистите в залата.

От една телефонна кабина близо до сладкарницата позвъни в справочния отдел, но оттам му отговориха, че в събота не работят. Тогава той потърси името на Гленда Клийвър в телефонния указател и набра

номера й.

Тя отговори едва когато телефонът й иззвъня за четвърти път. Чейс бе забравил колко приятен е гласът й.

– Госпожице Клийвър, вероятно не си спомняте кой съм, но вчера бях при вас. Казвам се Чейс. Наложил ми се да си тръгна, докато бяхте извън стаята, търсейки информация за един от журналистите.

– Да, спомням си.

Той се поколеба как да продължи, след което изтърси нещо средно между молба и изискване:

– Името ми е Чейс, Бенджамин Чейс, и бих искал да ви видя отново, да ви видя днес, ако това е възможно.

– Да ме видите?

– Ами да, точно така.

След кратко мълчание тя попита несигурно:

– Господин Чейс... на среща ли ме каните?

Дотолкова бе отвикнал от тези неща – и бе така изненадан да разбере, че причините, поради които иска да я види, нямат нищо общо със Съдията – че се държеше като ученик.

– Ами... да, мисля, че да... ммм, среща... да, точно така, ако нямате нищо против.

– Интересен подход имате – отбеляза тя.

– Предполагам. – Толкова се страхуваше, че тя ще му откаже – и същевременно се боеше, че по някаква случайност би могла да се съгласи.

– Кога? – попита Гленда.

– Ами всъщност си мислех за днес, за тази вечер, за вечеря.

Тя мълчеше.

– Но сега си давам сметка, че трябваше да ви кажа по-рано...

– Няма проблеми – отвърна тя.

– Наистина ли? – Гърлото му беше пресъхнало и гласът му звучеше сподадено. Не можеше да повярва на случилото се.

– Обаче има един проблем – каза Гленда.

– Какъв?

– Вече съм започнала да мариновам един чудесен морски костур за вечеря. Приготвила съм и някои други неща. Не искам да отидат на вятъра. Искате ли да дойдете тук и да хапнем у нас?

– Добре – веднага се съгласи той.

Тя му продиктува адреса.

– Не е задължително да сте облечен официално. Чакам ви в седем.

– Значи дотогава.

Тя затвори, а Бен остана в телефонната кабина, целият разтреперан. В съзнанието му изплуваха ярки спомени от операция „Жул Верн“ – тесният тунел, спускането, ужасната тъмнина, страхът, бамбуковата решетка, жените, оръжията... кръвта. Коленете му се подкосиха, сърцето му заби учестено и той отново имаше чувството, че е там, в подземното бойно поле. Треперейки неудържимо, той се облегна на стената на кабината, за да не падне, и затвори очи.

Това, че си определи среща с Гленда Клийвър, по никакъв начин не намаляваше вината му за смъртта на онези вьетнамки. Колко време беше минало, през което угризенията го измъчваха, но той бе превъзмогнал всичко сам. Беше изстрадал всичко сам.

Независимо от това обаче продължаваше да чувства, че да излезе с момичето не е много правилна постъпка. Това му се струваше безчувствено, егоистично и лошо.

Бен излезе от кабината.

Денят беше горещ и влажен. Подгизналата от пот риза бе прилепнала на гърба му подобно на вината, която го бе впримчила в обятията си.

Чейс постоя в една книжарница докъм пладне, след което тръгна по алеята към механата. Барманът му каза, че Бленц ще дойде в заведението някъде към един часа. Бен се разположи на едно от високите столчета до бара и застана така, че да може да наблюдава входа. Поръча си бира и започна бавно да отпива от нея, докато чакаше.

Когато Ерик Бленц се появи, облечен в бял измачкан костюм от ленен плат и бледожълта риза, Чейс си каза, че изглежда дори още по-пълен от предната вечер. Собственикът обаче бе в добро настроение и, изглежда, имаше желание да си побъбри.

– Търся един човек, който вероятно е идвал тук – рече Бен.

Бленц се качи върху едно столче и също си поръча бира. Изслуша внимателно описанието на Съдията, но каза, че не си спомня човек, който да отговаря на него.

– Сигурно не е бил клиент. Може да е работил за вас – рече Чейс.

– Не, щях да го запомня. Впрочем, за какво ви е притрябвал толкова? Пари ли ви дължи?

– Точно обратното – отвърна Бен. – Аз дължа на него.

– Така ли? Колко?

– Двеста долара – излъга Чейс. – Значи не го познавате?

– Тцъ. Съжалявам.

Разочарован, Бен стана да си ходи.

– Благодаря ви все пак.

Съдържателят се завъртя на столчето си.

– Как така взехте от него двеста долара, без да се заинтересувате от фамилията му?

– И двамата бяхме пияни. Ако бях поне малко по-трезвен, нямаше да пропусна да го попитам.

Бленц се ухили.

– А ако той беше поне малко по-трезвен, надали щеше да ви даде парите.

– Вероятно не.

Собственикът вдигна чашата си и отпи голяма глътка. Изведнъж пръстенът му проблесна на светлината. Две мълнии.

Докато Бен напускаше механата и вървеше по алеята, бе сигурен, че Ерик Бленц продължава да го наблюдава от мястото си до бара.

„Арийското братство“. Някакъв клуб, досущ като десетките други клубове, където се събираха най-различни хора... Само дето този беше за бели расисти, на които им бе дошло до гуша от това да обикалят из градовете, загърнати в бели наметала, скрили лицата си под зловещи качулки с дупки за очите. Друго си беше по-модерният, градски вид.

Но защо по дяволите, те биха искали да убият Майкъл Карнс? Защо един от тези фанатици – Съдията – бе започнал война срещу разюзданите тийнейджъри, плещейки по телефона глупости за грях и наказание? Какво общо имаше това с желанието светът да стане по-уютен за бялата раса? Та нали Майкъл Карнс беше чистокръвен белокож – не някакъв си евреин, негър или азиатец, който не би представлявал естествена мишена за „Арийското братство“, а подходящ негов член?

Асфалтът под краката му се бе размекнал от жегата.

Лятното небе бе синьо като пламък от газов котлон и сляпо като безжизнен телевизионен екран, който не предлагаше никакви отговори.

Чейс запали колата и потегли към квартирата си.

Никои не стреля по него.

Когато се прибра, включи телевизора, гледа го петнайсетина минути, след което го спря, преди предаването да е свършило. Разтвори една интересна книга, но не можеше да се концентрира.

Закрачи из стаята. Инстинктивно се стараше да е по-далеч от прозореца.

В шест вечерта излезе от къщи, за да отиде на срещата с Гленда Клийвър.

Кара безцелно около час и половина, обикаляйки из града, за да

попречи на Съдията да разбере къде отива и евентуално да застраши живота на Гленда. Завиваше от улица в улица, като погледът му не се отделяше от огледалото за обратно виждане, но не забеляза опашка след себе си.

Гленда живееше в не особено скъп, но добре поддържан комплекс на „Сейнт Джон Съркъл“, на последния етаж в триетажна сграда, пред която имаше разкошна градина. На вратата ѝ имаше шпионка и тя надзърна през нея, преди да отвори. Носеше къси бели панталонки и тъмно-синя блузка.

- Много сте точен – каза. – Влизайте. Искате ли нещо за пиене?
- Какво имате? – попита Бен, докато пристъпваше в апартамента.
- Чай с лед. Имам още и бира, вино, джин и водка.
- Предпочитам чай с лед.
- Ей-сега се връщам.

Той я изгледа, докато тя прекоси помещението и изчезна в малко коридорче, очевидно водещо към трапезарията и кухнята. Движеше се като слънчеви зайчета по вода.

Дневната бе уютна, макар и не богато мебелирана. Четири кресла, масичка за кафе и две маси, долепени до стената, с настолни лампи върху тях. Нямаше канапе, нито картини. За сметка на това на всички стени имаше лавици, претъпкани както с джобни издания, така и с луксозни книги с твърди корици.

Той тъкмо четеше заглавията на книгите, когато тя се върна с две чаши чай.

- Обичате ли да четете? – попита Гленда.
- Много – отвърна ѝ гостът.
- И аз. Е, имаме ли сходни литературни интереси?
- Определено – рече той, докато поемаше чашата си от нея. – Тази интересна ли е? – попита, изваждайки един том.
- Голям боклук – каза тя.
- Сериозно?
- Вдигна се голям шум, но е слаба.

Той върна книгата на мястото ѝ и те се насочиха към креслата.

– Харесвам хората – рече Гленда, – но ми допадат повече в книгите, отколкото в истинския живот.

- Защо?
- Сигурна съм, че знаете.
- Така беше.

– Дори и най-големите гадняри в една книга не могат да ти направят

нищо лошо.

- И никога няма да изгубиш приятел от книга.
- Когато стигнеш до тъжен момент, никой не те гледа как плачеш.
- И никой не се чуди защо не плачеш, когато трябва.
- Нямам нищо против да живея чрез книгите.
- Това има много предимства – съгласи се тя.

Бен се замисли кой ли я е наранил, дали е страдала често и до каква степен. Без съмнение бе преживяла доста мъка. Той можеше да усети болката ѝ и тя му се струваше смущаващо позната.

И въпреки всичко в нея нямаше нищо меланхолично. Тя имаше сладка, нежна усмивка и излъчваше такова тихо, спокойно щастие, че го караше да се чувства по-уютно в нейната дневна, отколкото където и да било през седемте години, откакто напусна дома си и отиде в колежа.

– Когато се върнах на бюрото си в отдела и видях, че сте си тръгнали – започна Гленда, – си помислих, че сте се ядосали, задето ви се наложи да чакате.

– Ни най-малко. Просто си спомних... за един ангажимент, който бях забравил.

– В понеделник отново ще съм дежурна в отдела, така че елате, ако искате.

– Харесва ли ви да работите там?

– Да, тихо и спокойно е. Понякога журналистите са доста припрени, но това е най-неприятното, което може да се случи.

– Сигурен съм, че можете да се справите с тях – усмихна се Бен.

– Всички журналисти се мислят за много упорити и печени – рече тя. – Но не могат да се изправят срещу една библиотекарка от справочния отдел.

– Не и с тази.

– А вие къде работите?

– В момента никъде.

– Имайте търпение – каза тя за разлика от всички останали, щом станеше въпрос за работата му. – Изчакайте. Понякога най-трудното е човек да изчака и да прояви търпение.

– Да, и това е всичко, което мога да направя засега.

Тя отпи от чая си.

– Някой ден ще се натъкнете на врата като всяка друга, но когато я отворите, пред вас ще се окаже точно онова, от което сте имали нужда.

– Радвам се, че мислите така.

– Затова забравете за болката от чакането.

Чейс никога досега не бе водил такъв странен разговор – и въпреки всичко в него имаше повече смисъл от всеки друг, който бе водил през живота си.

– А вие открихте ли тази врата? – попита той.

– Не е само една. Много са. И трябва да имаш голямо търпение, за да ги отвориш.

Вечерята беше великолепа – салата, печени картофи в тесто със спанак, босилек и сирене фета, тиквички с червени чушки, както и печен Маринован морски костур. За десерт имаше пресни портокалови ренчета, поръсени с кокосови стърготини.

Когато не си говореха по страния, но напълно естествен за тях начин, мълчанието, което настъпваше, не бе неловко.

След вечерята тя му предложи да се преместят на малката тераса на дневната, но Чейс попита:

– Ами съдовете?

– Ще се погрижа за тях по-късно.

– Ще ви помогна и така ще стане по-бързо.

– Мъж, който ми предлага да измие съдовете...

– Мислех си, че мога поне да ги подсушавам.

Когато приключиха, се разположиха в удобните шезлонги на балкончето, обгърнати от топлия юлски мрак. До тях достигаха гласове от другите тераси, а шурците от градинката пред сградата цвърчаха, изпълвайки нощта със самотните си песни.

Когато стана време да си тръгва, Бен промълви:

– Чудя се дали апартаментът ви е вълшебен, или вие излъчвате хармония на всяко място, където се намирате?

– Не е нужно да правите света хармоничен – каза тя. – Човек трябва само да се научи да не смуцава околните.

– Бих останал тук завинаги.

– Ако искате, останете.

На балкончето нямаше лампа и само светулките в нощта блещукаха с фенерчетата си. Сред дълбоките сенки Чейс не можеше да прочете какво е изписано на лицето ѝ.

Той си помисли за мъртвите жени в тунела – толкова далечни и все пак толкова близки – и сърцето му се сви от огромната тежест на вината.

Бен започна да се извинява на Гленда за онова, което тя евентуално бе взела за намек, но тя го прекъсна:

– Няма нищо.

– Не исках да...

– Знам. Тихо.

И двамата помълчаха.

После тя каза:

– Хубаво е да си сам. Когато си сам, лесно намираш покой. Но понякога... да бъдеш сам е равносилно на смърт.

Бен не можеше да прибави нищо повече към казаното от нея.

По-късно Гленда рече:

– Имам само една спалня, само едно легло. Но креслата в дневната са купени на старо от най-различни места... Едното от тях се разтяга и може да ви свърши работа.

– Благодаря ви.

Още по-късно, докато седеше в креслото, зачел се в една книга, Гленда се появи отново. Приблжи се до него, наведе се, целуна го по бузата и каза:

– Лека нощ, Бен.

Той остави книгата и хвана нежната ѝ длан с двете си ръце.

– Не съм сигурен какво точно става тук.

– Странно ли ти се струва?

– Донякъде.

– Но?

– Не мисля.

– Ние просто се натъкнахме на една и съща врата – но от различни страни.

– И сега?

– Ще изчакаме, ще проявим търпение и ще видим дали това е нещо, от което се нуждаем.

– Ти наистина си специална.

– А ти не си ли?

– Знам, че не съм.

– Грешеш.

Тя го целуна отново и отиде да си легне.

И още по-късно, когато вече бе разтегнал креслото, бе изгасил лампата на една от масите и бе затворил очи, тя се върна в стаята и се разположи срещу него. Той не толкова чу идването ѝ, колкото усети спокойствието, което тя донесе със себе си.

– Бен? – повика го.

– Да?

– Всеки е наранен.

– Не всеки – каза той.

– Напротив. Всеки. Не само ти и не само аз.

Той знаеше защо бе изчакала тъмнината. Не беше никак лесно да говориш за някои неща на светло.

– Не знам дали някога ще мога... да бъда отново с жена – промълви той. – Войната. Това, което се случи. Никой няма представа. Чувствам се толкова виновен...

– Естествено, че ще се чувстваш така. Свестните хора носят окови-те на вината си цял живот. Те усещат.

– Това е... това е по-лошо от онова, което са сторили другите хора.

– Учим се, променяме се или умираме – каза тихо тя.

Той не проговори.

Както си седеше в мрака, тя рече:

– Когато бях малка, трябваше да давам онова, което не съм искала никога да давам, ден след ден, седмица след седмица, година след година, на един баща, който нямаше чувство за вина.

– Сигурно е било ужасно. Съжалявам.

– Няма нужда. Беше толкова отдавна. Толкова много врати отворих оттогава.

– Никога няма да те докосна, ако ще те заболи.

– Тихо. Някой ден ще ме докоснеш, и аз ще съм щастлива. Може би следващата седмица. Следващия месец. Може би след година или по-късно. Когато си готов. Всеки е наранен, Бен, но сърцето може да бъде излекувано.

Когато тя стана от стола си и се върна в спалнята, в дневната се бе възцарило такова спокойствие, че сънят на Чейс не беше помрачен от никакви кошмари.

В неделя сутринта Гленда все още спеше, когато Бен тихичко отиде до спалнята ѝ да види дали е добре. Той остана до вратата за известно време, заслушан в бавното ѝ и равномерно дишане, което сякаш притежаваше изящната сила на морска вълна, нежно целуваща брега.

Остави ѝ бележка в кухнята: „Имам да свърша нещо. Ще се обадя скоро. С обич, Бен“.

Навън вече бе станало доста горещо. Небето синееше както преди-ния ден, но вече не му приличаше на плоска, сляпа гробница. Изглеждаше дълбоко, с незнани пространства отвъд.

Тъкмо влизаше в къщата, когато госпожа Филдинг излезе в антрето.

– Бяхте навън цяла нощ, а? – попита тя, оглеждайки измачканите

дрехи, с които беше спал. – Не ви се е случило нищо лошо, нали?

– Не – каза той, докато изкачваше стълбите. – Не съм висял в някой бар, преследвайки голите танцьорки.

Чейс бе изненадан от поведението си към нея, но и тя бе толкова слисана, че не можа нищо да му отговори.

След като се качи в стаята си, той си взе душ и се обръсна. Излезе от банята, отпусна се на леглото с бележника в ръце, опитвайки се да реши каква ще бъде следващата стъпка, която да предприеме.

Когато телефонът извънтя, отначало помисли, че е Гленда, обаче гласът изобщо не приличаше на нейния.

– Значи си намери една разгонена кучка, а?

Бен беше абсолютно сигурен, че не е бил проследен до апартамента на Гленда.

Съдията нямаше как да знае нещо повече от това, че Бен не е бил въщи цяла нощ; навярно копелето просто предполагаше, че е бил в компанията на жена.

– Убиец и развратник – обвини го престъпникът.

– Знам как изглеждаш – заяви хладнокръвно Бен. – Висок си горедолу колкото мен, със светла коса, имаш тънък дълъг нос. Раменете ти са прегърбени. Обръщаш голямо внимание на облеклото си.

Съдията се забавляваше.

– Браво! Точно с това описание и помощта на цялата американска армия някой ден може и да ме намериш.

– Част си от Братството.

Убиецът замълча. Сега безмълвието му беше нервно, за разлика от другите случаи, когато се правеше на непогрешим съдник.

– „Арийското братство“ – изрече Бен. – Ти и Ерик Бленц. Ти и още много други тъпи задници, които си мислят, че сте от расата на господарите.

– Не си пъхай носа, където не ти е работата, господин Чейс. Това никак няма да се хареса на някои хора.

– Изобщо не ме плашиш. И без това от години се чувствам мъртъв. Един мъртвец е тръгнал по петите ти, а мъртъвците нищо не може да ги спре.

С внезапен гняв в гласа Съдията просъска:

– Не знаеш нищичко за мен, Чейс... Нищо, което наистина да е от значение... Няма и да научиш нищо повече.

– Опа. Я по-кратко! – Бен бе доволен, че за момент са разменили ролите си. – Вие, момчета от расата на господарите, не се ли срамувате

понякога от своя произход? Та вие сте плод на кръвосмешения – братовчеди лягат с братовчеди, сестри с братя... Не е ли малко смуцаващо това, а?

Съдията отново млъкна. Когато проговори, гласът му трепереше и си личеше, че едва успява да контролира гнева си.

– Кефиш ли се на новата си кучка, Чейс? Не се ли казваше така добрата магьосница от „Магьосникът от Оз“? Гленда – добрата магьосница?

Сърцето на Бен се преобърна. Той се опита да се престори на учуден:

– Кой? За кого говориш?

– Гленда. Висока и русокоса.

Не беше възможно да е бил проследен до апартамента ѝ.

– Работи в справочния отдел – продължаваше Съдията.

Нямаше откъде да знае.

– В моргата за вестници. Мисля да изпратя развратната кучка в една друга морга, Чейс... В морга, където мъртвите имат истинско месо по себе си. Какво ще кажеш, а?

Съдията затвори. Нямаше откъде да знае.

Обаче знаеше.

Изведнъж Чейс се почувства изправен срещу свръхестествен отмъстител. Възмездие то най-накрая го бе сполетяло. Беше изпълзяло от един от далечните, дълбоки, отдавнашни тунели.

10

Гленда отвори на нервното почукване на Бен, видя тревогата в очите му и попита:

– Какво има?

Щом влезе, той затвори входната врата, сложи веригата и дръпна резето.

– Бен? – Тя носеше розова фланелка, къси бели панталонки и маратонки. Златистата ѝ коса бе вързана на две опашки и така приличаше на малко момиченце. Изглеждаше като олицетворение на невинността.

– Имаш ли пистолет? – попита той.

– Не.

– Аз също. Не искам и да видя оръжие след войната. Сега обаче нищо не би ме направило по-щастлив от това да имам револвер в ръката си.

В трапезарията на масата, където бяха вечеряли предната нощ, той ѝ разказа за Съдията и за всички събития, които се бяха случили след убийството на Майкъл Карнс.

– И сега... заради мен... и ти вече си част от това.

Тя протегна ръка през масата и стисна дланта му.

– Не. Не трябва да гледаш така на нещата. Ние се срещнахме и сега и двамата сме част от това..., а ти вече не си сам.

– Искам да се обадя на детектив Уолъс и да го помоля да ти осигури закрила.

– И защо мислиш, че той ще ти повярва сега, при положение, че не ти е повярвал преди?

– Заради повредите, нанесени на колата ми на паркинга... Когато онзи се опита да ме блъсне.

– Той няма да ти повярва, че се е случило точно така. Нямах никакви свидетели. Сигурно ще каже, че си бил пиян.

Бен знаеше, че тя е права, но не можеше да се примири с обстоятелствата.

– Трябва да намерим помощ отнякъде.

– Досега се справяше с всичко сам. Сега сме двама. Защо не опитаме да се защитим сами?

Чейс поклати глава.

– Да, когато единствено моят живот бе изложен на опасност. Но

сега...

– Хората от книгите – рече тя.

– Моля?

– Можем да се доверим на хората от книгите. Но точно тук и сега не можем да се доверим на никого освен на себе си.

Беше така уплашен, както не се бе чувствал от доста време. Страхуваше се не само за нея. Боеше се и за самия себе си. Защото най-накрая имаше какво да изгуби.

– Но как ще открием този изрод? – чудеше се Бен.

– Ще направим същото, което смяташе да сториш и ти. Първо, трябва да се обадиш на Луиз Елнби. Разбери дали е научила името на мъжа, с когото майка ѝ е излизала, мъжа с пръстена на „Арийското братство“.

– Не вярвам да е Съдията. Луиз веднага щеше да го разпознае.

– Но може да ни отведе до Съдията.

– Съмнявам се. Това би било прекалено хубаво, за да е истина.

– Понякога животът е хубав.

Бен позвъни в дома на Елнби и чу гласа на Луиз. Когато тя разбра кой се обажда, веднага започна да мърка съблазнително. Да, майка ѝ бе казала името на мъжа, но тя не искала да го съобщава по телефона.

– Ще трябва да дойдеш да ме видиш – кокетничеше момичето. – Мама замина с този мъж и ще отсъства през уикенда. Цялата къща е на мое разположение.

Когато Луиз му отвори, беше само по жълт бански костюм от две части и ухаеше на кокосов лосион за тяло. Веднага изрече:

– Знаех си, че ще се върнеш за наградата си.

Обаче щом зърна Гленда, усмивката ѝ веднага изчезна и тя млъкна.

– Можем ли да влезем? – попита Чейс.

Луиз отстъпи и затвори вратата след тях.

Бен представи Гленда като своя близка приятелка и лицето на Луиз се изкриви в кисела гримаса.

Тя ги поведе към всекидневната, полюшвайки бедра, за да демонстрира стегнатото си дупе.

– Ще искате ли нещо за пиене? – попита бъдещата колежанка.

– Не е ли малко рано?

– Обяд е.

– Не, благодаря – отказа вежливо Бен. – Имаме само няколко въпроса и ще трябва да вървим.

Застанала до барчето, Луиз бе повдигнала изкусително дясното си

бедро, докато приготвяше коктейла си.

Бен и Гленда се разположиха на канапето, а Луиз взе питието си и седна на креслото срещу тях. Момичето се отпусна в стола с разтворени крака. Оскъдният ѝ бански се прилепяше плътно към извивките на слабините ѝ и не оставяше нищо на въображението.

Чейс се почувства неловко, но Гленда изглеждаше спокойна както винаги.

– Името, което ви трябва – започна Луиз, – е Том Дийкън. Той е мъжът, с когото майка ми излиза, мъжът с пръстена. Работи като застрахователен агент. Офисът му се намира на Кенби Стрийт, близо до пожарната. Обаче не той е човекът, дето уби Майк.

– Знам. Обаче... сигурно може да ни каже имената на други хора от Братството.

– Не ми се вярва – рече Луиз. Тя държеше чашата в едната си ръка и нежно потъркваше бедрата си едно в друго, преструвайки се, че го прави несъзнателно. Позата ѝ обаче беше твърде безсрамна. – Тези хора са се посветили на идеята, те си имат своите идеали, а ти си външен човек. Защо мислиш, че ще ти кажат нещо?

– Може и да ми кажат.

Тя се усмихна и поклати глава.

– Надяваш се, че ще измъкнеш няколко имена от Том Дийкън? Чуй ме – тези хора имат топки от стомана. Те трябва да са адски корави, за да могат да се справят с чифутите, чернилките и другите отрепки.

Бен предполагаше, че някои от членовете на „Арийското братство“ могат да бъдат опасни – но повечето от тях вероятно само си играеха на господари, пиейки бира и бърбейки глупости за расисткия Армагедон, така както другите хора си говореха за футбол и гледаха мачове по телевизията.

– Луиз, доколкото разбирам, ти си ходила с Майк близо година, преди... – изведнъж се обади Гленда.

– Преди този педераст да го наръга? – прекъсна я момичето, сякаш искаше да докаже, че и тя е не по-малко печена от членовете на „Арийското братство“. А дали безсърдечието ѝ не бе престорено? – Да, почти година... Защо?

– Да си забелязвала някой да ви следи? Нали разбираш, да се навърта около вас?

– Не.

Бен се досещаше накъде бие Гленда. Съдията обичаше да проучва подробно своите жертви, за да разбере какви са греховете им. Така се

опитваше да оправдае престъпленията като справедливи наказания. Както сам беше казал на Бен, той бе проследил и Майк, и Луиз; следователно имаше вероятност те да са го забелязали.

– Отговори твърде бързо, без да се замислиш – каза Бен. – Гленда нямаше предвид някой да те е следил наскоро. Това може да е станало преди седмици, даже преди месеци.

Луиз се поколеба, отпивайки от чашата си. Свободната ѝ ръка се плъзна от бедрото, на което лежеше, към чатала на бикините ѝ. Пръстите ѝ започнаха да описват бавни кръгове върху жълтия плат.

Макар че почти не откъсваше очи от Бен, момичето хвърляше бързи изпитателни погледи и към Гленда. Явно си даваше сметка, че и двамата са в играта.

– В началото на годината, някъде около февруари или март, май имаше нещо такова... Някакъв изрод се навърташе около мен и Майк, но никога не се опита да направи нещо. Накрая се оказа, че не е мистериозен непознат.

– Не е бил непознат? Кой беше тогава?

– Ами, когато Майк за пръв път ми каза, че някой ни следи, аз направо му се изсмях, нали разбирате? Майк просто си беше такъв, непрекъснато си фантазираше разни неща. Той щеше да става художник, знаете ли? Първо щеше да работи в мансарда, а после щеше да става световноизвестен. Боже мой! След това ми каза, че щял да стане илюстратор на книги, а после – филмов режисьор, който рисува с камерата. Така и не можа да реши с какво точно иска да се занимава – знаеше само, че иска да е богат и известен. Мечтател! – презрително изрече Луиз.

– И той си мислеше, че някой ви наблюдава, така ли? – попита Чейс.

– Говореше ми за някакъв мъж с фолксваген. Червен Фолксваген. След седмица и нещо видях, че това не е поредната фантазия на Майк. Наистина имаше човек с червен фолксваген.

– Как изглеждаше?

– Той все стоеше далеч от нас, така че не можех да го разгледам добре. Обаче хич не беше опасен. Майк го познаваше.

Бен имаше чувството, че главата му ще експлодира. Прииска му се да чуе цялата история наведнъж, без да се налага непрекъснато да ѝ задава въпроси. Насили се да се успокои и кротко попита:

– Кой беше този човек?

– Нямам представа – отговори Луиз. – Майк така и не ми каза.

– Ти не се ли позаинтересува кой е бил?

– Естествено, че бях адски любопитна. Обаче когато Майк си наумеше нещо, по никакъв начин не можеше да го разубедиш. Една вечер, когато бяхме в „Дайъмънд Дел“ – това е една закусвалня за хамбургери на булевард „Галасио“ – той слезе от колата, приближи се до фолксвагена зад нас и поговори с човека. Щом се върна, ми каза, че познавал въпросния мъж и повече нямало да имаме никакви проблеми с него. Наистина, човекът престана да се мъкне зад нас, но така и не разбрах за какво е била цялата работа. Даже напълно бях забравила за това, докато ти не ме попита.

– Но навярно имаш някаква идея все пак – не я оставяше на мира Бен. – Не може да си се успокоила, без да разбереш нещо по-конкретно за този човек.

Тя остави питието си.

– Майк не искаше да говори за това и аз си мисля, че знам защо. Той никога не ми го каза направо, но според мен типът от фолксвагена веднъж взел да му се натиска.

– Да му се натиска? – учуди се Бен.

– Така си мисля – каза тя, вдигайки рамене. – Нямам никакви доказателства. Но си мисля, че надали става въпрос за същия човек, който го уби... Онзи с пръстена.

– И защо мислиш така – включи се Гленда.

– Защото онези от „Арийското братство“ мразят педалите даже повече от чифутите и шибаните чернокожи. Абсурд да позволят на някакъв педераст да носи техния пръстен.

– И още нещо – сети се Бен. – Бих искал да ми кажеш имената на петима или шестима от най-близките приятели на Майк – момчета на неговата възраст, с които се е виждал често. Може да е казал на някого за този тип с фолксвагена.

– А, петима или шестима... Няма да стане. Майк не беше близък с много хора. Всъщност Марти Кейбъл беше единственият му по-добър приятел...

– Значи ще трябва да поговорим с него.

– Би трябвало да е в „Хеноувър Парк“. Всяко лято той работи като спасител в обществения басейн. – Тя изгледа Гленда: – Как мислиш, дали Бен иска да ме изчука?

– Вероятно не – отвърна тя, без да изглежда изненадана от директния въпрос.

– Аз добро парче ли съм, или не?

– Добро парче си, не се притеснявай – успокои я Гленда.

- Значи той определено не е добре.
- О, нищо му няма. Той е много свестен пич.
- Щом казваш...

Двете жени се спогледаха и се усмигнаха съучастнически.

После Луиз отдръпна ръка от мястото между краката си, погледна към Бен и въздъхна:

- Жалко.

Докато пътуваха в колата, Чейс се обърна към Гленда:

- Май светът наистина отива по дяволите, а?
- Имаш предвид Луиз ли?
- Всички момичета ли са такива вече?

– Някои – да. Обаче винаги е имало такива като нея. Тя не е нищо ново – просто е още дете.

– Но Луиз е почти на осемнайсет, есента ще постъпи в колеж... Би трябвало да има малко здрав разум.

– Не, не това имам предвид. Тя е просто дете и винаги ще си остане такава. Непорасла, незряла, постоянно нуждаеща се да бъде център на внимание. Не си губи времето да я съдиш, Бен. Това, от което тя има нужда, е обич, и то много обич, защото я чака доста тежък живот, изпълнен с болка. Когато красотата ѝ започне да преминава, няма да знае какво да прави.

- Тя те хареса, въпреки че не ѝ се искаше много...

– Да, донякъде.

– А ти хареса ли я?

– Не. Но всички сме Божии деца, нали? Никой не заслужава онова, което животът ще сервира на нея.

Мустангът се носеше по улицата между огромните дървета. Слънчева светлина и сенки пробягваха по предното стъкло. Светлина и сенки. Надежда и отчаяние. Минало и бъдеще. Вчера и утре. Проблесваха и изчезваха.

След известно време Бен промълви:

- Тя е едно вечно дете, а ти си пораснала преждевременно.
- И въпреки всичко – отвърна тя – съм късметлийка, нали?

Всяко сенчесто местенце в „Хеноувър Парк“ бе заето от семейства, помъкнали кошници за пикник. Любителите на златистия тен се излежаваха на плажните си кърпи, разстлани по моравите, а играта на волейбол бе задължителна.

Общинският басейн с олимпийски размери бе претъпкан с пищащи и цамбуркащи се дечица. На всеки край бдеше по един спасител, седнал

на високо столче, и около половин дузина тийнейджърки се тълпяха около всеки пост, надявайки се да бъдат забелязани.

Бен преведе Гленда през тържището на път и се представи на Мартин Кейбъл.

Спасителят беше строен и мускулест. Имаше дълга тъмна коса.

– Да, с Майкъл бяхме приятелчета – каза той, когато Чейс го попита за Карнс. – За какво става дума?

– Мисля, че ченгетата изобщо не си дават зор да хванат убиеца и хич не ми допада идеята някакъв лунатик, който ми има зъб, да се разохожда необезпокоявано наоколо – рече му Бен.

– Е, мен к'во ме интересува това?

– Приятелят ти беше убит.

– Всеки умира рано или късно. Не гледате ли вечерните новини?

Кейбъл носеше огледални слънчеви очила и поради тази причина Бен не можеше да види очите му. Намираще за доста изнервящо обстоятелството, че трябва да наблюдава собственото си отражение, и то удвоено от сребристите стъкла. Така не можеше да каже дали вниманието на Мартин е насочено върху него, или младежът зяпа мадамите и къпещите се в басейна.

– Не бях там, когато това се е случило – каза Кейбъл. – Как тогава да знам нещо, с което да помогна?

– Не искаш ли убиецът на Майк да бъде заловен? – намеси се Гленда.

Кейбъл не й отговори и не помръдна глава към нея. Липсата на каквото и да е движение от негова страна беше сигурен признак, че в момента вниманието му е насочено към нея.

– Каквото има да става, да става – загадъчно произнесе той.

– Говорихме с Луиз Елнби – рече Чейс.

– Забавна е, нали?

– Познаваш ли я?

– Доста добре.

– Тя ни каза, че Майк е имал известни проблеми с някакъв мъж преди доста време.

Кейбъл не отговори. Бен продължи:

– Тя си мисли, че онзи може да му се е натискал.

Кейбъл се намръщи.

– Майк беше просто луд на тема жени.

– Не се съмнявам в това.

– Човече, само да го беше видял, докато бяхме в пубертета! Когато

най-накрая си направи сефтето, просто откачи. Не можеше да мисли за нищо друго!

Бен огледа струпалите се наблизко тийнейджърки, жадуващи за вниманието на спасителя. Някои изглеждаха на четиринайсет-петнайсет години. Искаше да каже на Мартин да бъде по-внимателен с езика си, но това би означавало край на разговора им.

– Знаете какви са родителите му – продължаваше Кейбъл, – така че можете да разберете защо Майк непрекъснато се хвърляше в такива неща като жени, дрога, пиячка... Каквото и да е, стига да му доказва, че е жив.

– Никога не съм се срещал с родителите му – рече Бен.

– Не ти и трябва. Мама и татко Моралисти. Той просто искаше да се откъсне от тях, да се отпусне малко... Само дето го направи изведнъж. След това успехът му рязко се влоши. Искаше да следва в университета, обаче никога нямаше да го приемат с неговия успех. Сбогом, студентски живот! Здравей, Виетнам!

Изведнъж някой изпищя. Това можеше да е както превъзбудено от играта хлапе, така и давец се в басейна човек. Марти Кейбъл обаче не му обърна никакво внимание. Продължаваше да изучава Гленда изпод сребристите си очила.

– Най-зле беше по физика. Трябваше да ходи на частни уроци всяка събота. Даскалът му беше много гнусен.

– Той ли му се е свалял? – попита Гленда. – Учителят му?

– Опитваше се да го убеди, че няма нищо лошо в това да се кефиш и по двата начина. Майк си намери друг учител, но онзи продължи да му се обажда.

– Спомняш ли си името му?

– Тцъ.

– Поне първото му име?

– Не. Майк си намери друг даскал и взе физиката. Но ако се помислиш малко, за какво изобщо си даваше толкова зор? Нямаше да го приемат в университета и това си е. Сто пъти по-добре беше да забрави за тъпата физика и да си издуха мозъка от чукане. Така щеше да прекара много по-добре времето, което му оставаше.

– Ако мислиш така, какъв е смисълът изобщо да правиш нещо? – не се въздържа Гленда.

– Няма никакъв смисъл – каза Мартин, сякаш си мислеше, че и тя е на същото мнение. – Всички сме мъртво месо. – Обърна се към Чейс и продължи: – Ти знаеш как стоят нещата... нали си бил във Виетнам. –

Като че ли имаше представа от ужасите там благодарение на абонамента си за „Ролинг Стоун“. – Мамка му, имате ли представа колко атомни бомби са приготвили руснаците за нас?

– Много – рече Чейс, на когото вече бе дошло до гуша от цинизма на младежа.

– Двайсет хиляди – каза Кейбъл. – Достатъчно, за да убият всеки от нас по пет пъти.

– Е, щом е само пет... Виж, ако щяха да ни убият по шест пъти, щях да взема да се притесня.

– А, това беше яко, човече! – Младежът се запревива от смях, без да долови сарказма на Бен. – И аз също. Искам да кажа, хич не ми пука. Взemi всичко, което можеш от живота, и се надявай само да се събудиш на другата сутрин – така трябва да се гледа на живота.

Граченето на две врани някъде сред дърветата накара спасителя да вдигне глава. В огледалните му очила слънцето блестеше свирепо, огнено и бяло.

Лора Карнс очевидно не вярваше в ползата от грима. Косата ѝ беше къса и сресана небрежно. Дори в юлската жега носеше широки дълги панталони в защитен цвят и блуза с дълги ръкави. Въпреки че бе на не повече от четирийсет, изглеждаше поне с петнайсет години по-стара. Седеше на ръба на стола си със събрани колене, с ръце, скръстени в скута, изгърбена като гаргойл¹, който бе прекалено гротесков дори и за готическа катедрала.

Къщата беше мрачна и безмълвна като жената. Мебелите в дневната бяха тежки и тъмни, завесите бяха спуснати заради лятната горещина и двете запалени лампи хвърляха особена сива светлина. На телевизионния екран един евангелист жестикулираше с неистова жар, но тъй като звукът бе изключен, приличаше на умопобъркан и много зле обучен мим.

Сложени в рамки и закачени по стените, се виждаха гоблени с подобрани цитати от Библията. Госпожа Карнс вероятно ги бе правила сама. Странно защо, но те звучаха неясно и загадъчно, вероятно защото бяха извадени от контекста. Бен не беше в състояние нито да съзре някакъв по-дълбок смисъл в тях, нито да разчете духовните напътствия, които те несъмнено трябваше да крият в себе си.

„И АЗ ЩЕ СЛОЖА РЪКА НА УСТАТА СИ“

1. Водоливник с фантастична форма. – Б. пр.

Йов, XI, 4

„НАПОМНИ ИМ... ДА СЕ ПОКОРЯВАТ И ДА ГИ СЛУШАТ“

Тит, III, 1

„И БЛАЖЕН Е ОНЗИ, КОЙТО НЕ СЕ СЪБЛАЗНИ В МЕНЕ“

Лука, VII, 23

„ЕДИН ДЕН ЯКОВ СИ ВАРЕШЕ ВАРИВО“

Битие, XXV, 29

Висящите на стените портрети на религиозни водачи също озадачиха Бен с неясния си принцип на подбиране – папата, Орал Робъртс, Били Греъм и неколцина лица, които разпозна като едни от онези досадни телевизионни евангелисти, които се интересуваха повече от парите на хората вместо от душите им. Религиозното чувство процъфтяваше в дома на Карнс, но чистата вяра, изглежда, липсваше.

Хари Карнс бе унил като жена си и стаята. Той беше нисък мъж, около десетина години по-стар от Лора, но много кльощав и преждевременно състарен. Ръцете му трепереха, докато лежаха отпуснати в скута му, и той никога не гледаше събеседника си в очите. Предпочиташе да запа някъде над главата на Бен, докато му говореше.

Седнал на канапето до Гленда, Бен си даде сметка, че семейство Карнс рядко имат посетители. Един ден някой щеше да си каже, че от доста време не е чувал нищо за Лора или Хари, след което щяха да открият двамата съпрузи, седнали на обичайните си места, но сбръчкани, съсухрени и мумифицирани, мъртви от цяло десетилетие, без никой да е разбрал.

– Той беше добро момче – каза Хари Карнс.

– Нека не лъжем пред господин Чейс – смъмри го Лора.

– Справяше се добре в училище и щеше да ходи в колеж – продължаваше Хари.

– Татко, знаем, че това не е вярно – възрази съпругата му. – Той пропадна.

– По-късно, да. Но преди това, майко, беше добро момче.

– Той пропадна и никога не бихте повярвали, че става дума за същото момче, което беше преди година. Започна да излиза. Винаги закъсняваше. Как изобщо можеше да свърши по някакъв друг начин?

Колкото повече стоеше в задушната стая, толкова по-силни тръпки побиваха Чейс. Той каза:

– Интересува ме онзи негов учител по физика, който му е преподавал в началото на годината.

Лора Карнс се намръщи.

– Както ви казах, вторият му учител се казваше Бандоф, но не мога да си спомня името на първия. Ти сещаш ли се, татко?

– Върти ми се из главата, майко, ама не мога да го уловя – рече Хари Карнс и насочи вниманието си към безмълвно ръкомахащия проповедник на телевизионния екран.

– Не трябваше ли да плащате на човека? – попита Гленда.

– Да, но винаги сме му плащали в брой. Никога не сме му давали чек. – Жената изглежда неодобрително голите крака на Гленда, сетне бързо отмести очи, сякаш се бе смутила. – Освен това той му преподаваше само няколко седмици. Майкъл не можа да научи нищо от него, затова намерихме господин Бандоф.

– Как открихте първия учител?

– Майкъл го намери в училището. Там са се запознали.

– В гимназията на Майк?

– Да, но човекът не работеше там. Той преподаваше в гимназията „Джордж Вашингтон“, на другия край на града, но беше в списъка с препоръчаните учители.

– Майкъл беше умно момче – отбеляза Хари.

– Умният никога не е достатъчно умен – парира го съпругата му.

– Един ден можеше да постигне нещо.

– Не и ако само се правеше на умен.

Двамата съпрузи действаха изнервящо на Бен. Не можеше да ги проумее. Без съмнение бяха религиозни фанатици, но сякаш вървяха по тяхна си странна пътечка сред пустошта на дезорганизираната религия.

– Ако не беше пропаднал – каза Лора, – можеше и да направи нещо със себе си. Обаче никак не можеше да се контролира. Как после да не стане онова, което се случи?

Гленда реши да смени темата.

– Спомняте ли си нещо – каквото и да е – за първия учител? Например къде е живял? Майк не е ли ходил при него на уроци?

– Мисля, че се сещам – каза Лора Карнс. – Майк беше в онзи чудесен квартал в западната част на града, с всичките онези елегантни къщички...

– „Кресънт Хайтс“? – попита Гленда.

– Точно така.

Изведнъж Хари отвърна поглед от телевизора и се взря някъде над главата на жена си, изричайки:

– Майко, човекът не се ли казваше Лупински, Лепенски или нещо такова, а?

– Да, татко, прав си. Лински – така беше. Да, Лински.

– Ричард? – изхъхри Хари.

– Точно така, татко. Ричард. Ричард Лински.

– Но той никак не беше добър – каза Хари, обръщайки се към стената. – Затова му намерихме втори учител и оценките на Майкъл се повишиха. Той беше добро момче.

– Някога беше добро момче, татко! Знаеш, че не го обвинявам за нищо. Ние също носим голяма вина за него.

– Сигурни ли сте, че се е казвал така? – попита Гленда.

– Абсолютно – рече Лора. – Ричард Лински. Майкъл изобщо не го харесваше.

– Майкъл беше добро момче, майко – каза Хари Карнс, а в очите му проблеснаха сълзи.

Лора побърза да изрече:

– Да не обвиняваме повече сина си, татко. Съгласна съм. Той не беше лош.

– Едно дете не е виновно за грешките си, майко.

– Вината е и наша, татко. Ако Майкъл не беше идеален, това бе, защото и ние самите не сме идеални.

Говорейки все едно на евангелиста от телевизора, Хари каза:

– Не можеш да възпитаеш едно набожно дете, ако ти самият си вършил лоши неща.

От мисълта, че двойката може да се впусне в поредната серия сълзливи изповеди, в които нямаше повече смисъл от думите по гоблените, на Бен му се повдигаше. Той се изправи и хвана ръката на Гленда, докато и тя се надигаше от мястото си.

– Съжаляваме, че ви накарахме да си припомните отново всички тези неща – каза Чейс.

– Няма за какво – отвърна му Лора. – Спомените смиряват.

Един от цитатите на стената изведнъж привлече вниманието му:

„И СЕДЕМТЕ ГРЪМОТЕВИЦИ ИЗДАДОХА СВОИТЕ
ГЛАСОВЕ“

Откр., X, 3

– Госпожо Карнс – започна Бен, – сама ли сте бродирали тези гоблени?

– Да. Бродирането ми помага да не отделям ръце от Божието дело.

– Прекрасни са. Обаче се чудех... какво точно означава този?

– Седемте гръмотевици, които изтрещяват едновременно – изрече тихо тя без плам или религиозна жар, а с изнервящо спокоен и властен тон, сякаш онова, което казваше, имаше изключително дълбок смисъл. – Точно така ще стане. И тогава ще разберем защо е трябвало да даваме най-доброто от себе си. Ще ни се прииска да сме били по-добри, много по-добри, когато седемте гръмотевици изтрещят наведнъж.

На входната врата госпожа Карнс попита:

– Върши ли Господ своето дело чрез вас, господин Чейс?

– Не върши ли Той своето дело чрез всички нас?

– Не. Някои от нас не са достатъчно силни. Но вие – вие Негова ръка ли сте, господин Чейс?

Бен не знаеше как да й отговори.

– Не мисля, госпожо Карнс.

Тя ги последва по алеята.

– Аз обаче смятам, че е така.

– Тогава пътищата Господни са още по-неведоми, отколкото сме и подозирали.

– Сигурна съм, че сте Негова ръка.

Прежурищото следобедно слънце излъчваше адски зной, но Лора Карнс продължаваше да всява ледени тръпки в душата на Бен. Той й обърна гръб, без да каже нито дума повече.

Жената продължаваше да стои на алеята и да се вира в тях, докато се отдалечаваха с очукания мустанг.

През целия ден Бен караше напосоки, завиваше на всяка пряка и се оглеждаше през цялото време да не би някой да ги следи. До този момент обаче нито той, нито Гленда бяха забелязали „опашка“.

Трябваше им телефонен автомат. Когато Бен зърна един, веднага паркира до него.

На пода на кабината цяла армия от мравки се бе заела с един умрял бръмбар, опитвайки се да го премести.

Гленда застана до отворената врата, докато Чейс търсеше в телефонния указател телефона на Ричард Лински. Името фигурираше в списъка. Адресът бе „Кресънт Хайтс“.

Гленда порови в портмонето си и му даде дребни. Бен пусна монетите и набра номера.

Телефонът иззвъня два пъти. След това мъжки глас изрече:

– Ало?

Бен не отговори.

– Ало? – повтори Ричард Лински. – Кой се обажда?

Бен тихо затвори.

– Е? – попита Гленда.

– Това е той. Истинското име на Съдията е Ричард Лински.

Стаята в мотела беше малка, изпълнена с жуженето на климатичната инсталация, монтирана в горната част на прозореца.

Бен затвори вратата и провери ключалката. Пробва веригата; стори му се здраво закрепена.

– Ако останеш тук, ще бъдеш в безопасност – каза той. – Лински няма как да знае къде си.

За да избегнат възможността Съдията да ги проследи, те не се върнаха в апартамента ѝ да вземат каквото и да е багаж за нея. Ако всичко протечеше добре, и без това нямаше да се наложи да останат за по-дълго от една нощ. Мотелът представляваше само временна спирка между самотата на миналото и онова, с което бъдещето можеше да ги дари.

Седнала на ръба на леглото, с розовите си чорапки и двете опашки, с които приличаше на момиченце, тя каза:

– Трябва да дойда с теб.

– Аз съм преминал през бойна подготовка, а ти – не. Толкова е просто.

Гленда не го попита защо не се е обадил в полицията. С информацията, с която се бяха сдобили, детектив Уолъс щеше да се съгласи поне да разпита Лински – и ако той беше убиецът, доказателствата щяха да свършат останалото. Всеки друг би му задал този въпрос – но тя не беше като останалите.

Навън бе паднала нощта.

– По-добре да тръгвам – каза той.

Тя стана от ръба на леглото и се притисна в обятията му. Той я прегърна силно.

По някакво мълчаливо взаимно съгласие те не се целунаха. Целувката означаваше обещание. Въпреки професионалните си бойни умения той можеше и да не се завърне жив от къщата на Лински. Поради тази причина не искаше да ѝ дава обещания, които можеше и да не спази.

Бен отключи вратата, извади веригата и излезе на бетонната алея. Изчака я да затвори вратата и да заключи.

Нощта бе топла и влажна. Небето бе бездънно.

Той се качи в колата си и потегли.

В десет часа Бен паркира на две преки от къщата на Съдията и си сложи градинарските ръкавици, които бе купил по-рано. Премина

останалото разстояние пеша и се спря пред дома на врага си, застанал на срещуположната страна на улицата.

Добре поддържаната сграда беше втората от ъгъла – бяла тухлена постройка с изумруденозелени первази и тъмно зеленикав плосък покрив. Бе разположена върху два образцово озеленени парцела, а цялата площ бе оградена от висок до кръста жив плет, който изглеждаше толкова съвършено равен, сякаш бе подрязвай с лазерен лъч.

Някои от прозорците светеха. Лински очевидно си беше вкъщи.

Бен тръгна по улицата зад къщата. Навлезе в тясна пустееща алея, отвеждаща зад имота.

Порта от ковано желязо се издигаше сред стената от жив плет. Не беше заключена. Бен я отвори и влезе в задния двор на Лински.

Задната веранда не беше толкова голяма като предната. Високи люлякови храсти растяха от двете ѝ страни. Дъските не проскърцваха под краката му.

Лампите в кухнята бяха запалени и светлината се процеждаше през завесите на червени и бели карета.

Чейс изчака няколко минути в ухаещата на люляк тъмнина, без да мисли за нищо, отпусайки се и забавяйки дишането си, приготвяйки се за сблъсък, както се бе научил да прави във Виетнам.

Той тихичко изпробва бравата на задната врата, но тя се оказа заключена. Кухненските прозорци обаче бяха отворени, за да пропускат нощния ветрец.

От къщата се чуваше радио. Бени Гудман – „Скок в един час“.

Бен доближи лице до прозореца и се опита да надзърне през завесите, които се развяваха от летния ветрец. Видя чамова маса и столове около нея, плетена кошница, пълна с ябълки, разположена в средата на масата, хладилник и две готварски печки. Имаше кутии за брашно, захар и кафе, поставка за прибори, на която висяха черпаци, лопатки за брашно, големи лъжици и вилици за готвене. Миксер, чийто шнур бе пъкнат в контакта.

Съдията го нямаше. Лински се намираще някъде другаде в къщата.

Бени Гудман бе заменен от Глен Милър. „Наниз от перли“.

Чейс разгледа мрежата против комари на прозореца и видя, че е закрепена с обикновени кабарчета. Той лесно я свали и я остави встрани.

Масата беше точно до прозореца. Чейс трябваше да стъпи отгоре ѝ, докато проникваше в кухнята, като внимаваше да не преобърне кошницата с ябълки. От масата се спусна безшумно на теракотения под.

Музиката от радиото заглушаваше слабия шум от стъпките му.

Давайки си сметка, че не е въоръжен, той си помисли дали да не провери чекмеджетата на големия кухненски бюфет в търсене на някой остър нож, но бързо отхвърли тази идея. Ножът можеше да тласне събитията извън контрол и така кръгът щеше да се затвори, само че този път той щеше да е касапинът... Това щеше да го накара да се изправи директно не срещу болното съзнание на Лински, а на собствената му психика.

Бен се спря под арката, водеща към трапезарията, тъй като следващото помещение не бе осветено. Не искаше да се спъне в нещо в мрака.

Щом очите му привикнаха към тъмнината, той се запромъква тихо из помещението. Дебелият килим поглъщаше шума от стъпките му.

Когато стигна до следващата стая, изчака на прага, докато очите му се нагодят към ярката светлина.

Чу как някой се изкашля. Мъж.

Във Виетнам, когато мисията беше особено тежка, Бен се бе научил да посвещава цялото си съзнание на изпълнението ѝ с такава концентрация, каквато не бе постигал никога преди. Сега му се искаше да е бърз, пъргав и ловък както по време на военните операции, но го спираше мисълта за Гленда, която го чакаше сама в мотела и навярно се питаше дали вратата на стаята ѝ ще бъде една от онези специални врати, зад които я чака точно онова, от което се нуждае.

Той сви ръце в юмруци и бавно си пое дъх. Подготвяше се.

Най-доброто нещо, което можеше да направи в момента, беше да се обърне веднага, да прекоси тъмната трапезария колкото се може по-безшумно, да мине през кухнята, да излезе през задната врата и да се обади на полицаите.

Но те щяха да бъдат истински полицаи. Не като ченгетата от книгите. Може би щяха да му помогнат, а може би не.

Пристъпи в дневната.

В голямо кресло близо до камината седеше човек с разтворен вестник в скута си. Носеше очила за четене, които бе смъкнал ниско на тънкия си прав нос, и си тананикаше мелодията на Глен Милър, докато разглеждаше комиксите.

За момент Бен си помисли, че прави съдбоносна грешка, защото му беше адски трудно да повярва, че убиец-психопат може да бъде погълнат от последните приключения на Снупи, Чарли Браун и Брум Хилда като всеки друг нормален човек. Тогава мъжът погледна нагоре, на лицето му се изписа изненада и Чейс видя, че описанието на Съдията му приляга напълно – висок, рус, аскетичен.

– Ричард Лински? – попита Бен.

Човекът в креслото сякаш замръзна на мястото си, като че ли беше само манекен, поставен тук да отвлича вниманието на Чейс, докато истинският Съдия, истинският Ричард Лински, се прокрадваше зад гърба му. Илюзията беше толкова силна, че Бен едва се съдържа да не се обърне и да провери дали страхът му се потвърждава.

– Ти – прошепна Лински.

Той смачка на топка вестника и го захвърли настрани, докато се изправяше на крака.

Всички страхове напуснаха Бен и той се почувства неестествено спокоен.

– Какво, по дяволите, правиш тук? – просъска мъжът и гласът му без съмнение беше гласът на Съдията.

Той отстъпваше бавно към камината. Ръцете му трескаво шареха зад гърба му, сякаш търсейки нещо. Ръжена за огнището.

– По-добре недей – предупреди го Чейс.

Вместо да се втурне към ръжена, Лински грабна нещо от полицата над камината, намиращо се зад евтиния часовник – пистолет със заглушител.

Часовникът го беше скривал от погледа на Бен.

Чейс се хвърли напред, докато Лински вдигаше пистолета си, но не бе достатъчно бърз. Куршумът го улучи в лявото рамо, той се олюля, загуби равновесие и се строполи върху лампата на пода.

Тя се прекатури под тежестта му, двете ѝ крушки се счупиха и стаята потъна в почти пълен мрак, разсейвай единствено от далечната светлинка на уличните лампи навън и слабото сияние, идващо от кухнята.

– Развратник! – процеди Съдията.

В рамото на Бен сякаш се забиха гвоздеи, а ръката му започна да се вкочанява. Той лежеше неподвижно в тъмнината, преструвайки се на мъртъв.

– Чейс?

Бен чакаше.

Лински се отдалечи от огнището, приведен напред, опитвайки се да открие Бен сред безпорядъка от сенки и силуети.

Младежът беше сигурен, че убиецът държи пистолета насочен право напред, подобно на учител с показалка в ръката си, застанал пред черната дъска.

– Чейс?

Никакъв отговор.

Изтощен, треперещ и слаб, целият облян в пот, Бен знаеше, че шокът е допринесъл много повече за внезапната му слабост, отколкото самата рана. Той можеше да преодолее шока.

– Как е нашият герой сега, а? – подсмихна се Съдията. Внезапно Чейс се хвърли върху него, без да обръща никакво внимание на болката в лявото си рамо.

Убиецът стреля и притъпеният от заглушителя звук се чу ясно в неговия помещение. Бен обаче се намираще под нивото на пистолета и куршумът мина над главата му, забивайки се в другия край на стаята. Някакво стъкло се счупи.

Той събори Лински на земята и двамата се затъркаляха по пода. Завъртяха се покрай камината и се блъснаха в телевизора, който бе съборен от поставката си.

Пистолетът излетя от ръката на психопата, тупна меко на дебелия килим и се изгуби нейде в мрака.

Бен надделя над противника си, притисна го към земята и заби коляно в слабните му.

Лински нададе вик и се опита да отблъсне врага си, но не успя.

Рамото на Бен сякаш гореше. Независимо от това обаче той бе стиснал здраво шията на убиеца, безпогрешно намирайки точните места за натиск с палците си, както беше обучаван, прилагайки точно толкова сила, колкото бе нужна, за да изпадне Лински в безсъзнание.

Изправяйки се на крака, Чейс се запрепъва в тъмнината, търсейки лампа, която да работи.

Загубилият съзнание психопат лежеше на пода, разперил ръцете си настрани, досущ като птица, паднала от небето и счупила гръбнака си в някой остър камък.

Бен изтри лицето си с ръка. Допирът на ръкавицата му подейства успокояващо. Стомахът му, който допреди няколко минути се бе стегнал на възел от страх, сега се бе поотпуснал. Въпреки това му се гадеше.

Навън премина кола с шумни тийнейджъри. Гумите й изскърцаха, докато вземаше завоя, клаксонът изсвири и автомобилът отпраши в неизвестна посока.

Чейс прекрачи убиеца и погледна през прозореца. Не се виждаше жив човек. Моравата беше тъмна. Шумът от схватката надали се бе чул надалеч.

Отвърна поглед от прозореца и се вслуша в дишането на Лински. Повърхностно, но равномерно.

Огледа набързо рамото си и си каза, че куршумът навярно е

излязъл. Не кървеше много, но трябваше да прегледа по-обстойно раната, колкото бе възможно по-скоро.

В банята до кухнята откри две ролки лейкопласт за първа помощ. Завлече убица в кухнята и го завърза за един от дървените столове.

После се върна в банята и свали ръкавиците си, за да не ги изцапа. Съблече подгизналата си от кръв риза и я хвърли в умивалника.

Намери шишенце спирт за разтриване в медицинското шкафче. Когато дезинфекцира с него раната, едва не извика от болка. Прекара известно време надвесен над умивалника, парализиран от болката.

Когато отново бе способен да се движи, покри раната с хартиени салфетки. После взе кърпа, сложи я върху раната и я закрепил с лейкопласт. Знаеше, че това не е професионална превръзка, но поне нямаше да изцапа всичко с кръв.

Намери спалнята и взе оттам една от ризите на Лински. С усилие я облече, защото схващането от раната бе взело да протяга пипала към рамото и гърба му.

Върна се в кухнята, където откри кутия с найлонови чували за боклук. Занесе един от тях в банята и хвърли окървавената риза в него. Използва салфетки, за да избърше кръвта от умивалника и огледалото, след което напъха и тях в чувала, когато привърши с прикриването на следите. Застана до вратата, сложи си градинарските ръкавици и огледа внимателно помещението. Уверил се, че не е оставил никакви улики, той изгаси лампата и затвори вратата.

Докато слизаше по стълбите, за малко да падне и трябваше да се хване за перилата. Изведнъж му се зави свят, всичко притъмня пред очите му и зрението му се замъгли, но след миг пристъпът отмина.

С втория изстрел Съдията бе улучил широкото един метър декоративно огледало на стената над барчето. Парченцата от огледалото бяха разпилени по пода. Чейс събра по-големите парчета, но стотици други продължаваха да блещукат по килима и тапицерията на близките кресла.

Бен тъкмо обмисляше как да се справи с този проблем, когато Ричард Лински се събуди и изстена.

Чейс се върна в кухнята, където бе оставил убица. Китките на психопата бяха завързани за облегалките, а глезените му – за краката на стола. Той се извиваше, мъчейки се с всички сили да се освободи, но изведнъж спря, очевидно разбрал, че няма да успее да се справи.

– Къде е прахосмукачката ти? – попита Бен.

– Какво? – Съдията още не беше дошъл на себе си.

- Прахосмукачката.
- За какво ти е притрябвала?
- Чейс силно го удари по лицето.
- В коридора за мазето – каза Лински.

Бен я донесе в дневната и събра парченцата от счупеното огледало. Петнайсет минути по-късно, доволен от работата, която бе свършил, той прибра прахосмукачката на същото място, откъдето я бе взел, все едно никой не я беше докосвал.

После занесе рамката от счупеното огледало в гаража, скривайки я зад купчина непотребни вещи.

- Какво правиш? – попита Съдията.

Бен не го удостои с отговор.

Върна се във всекидневната и се зае с телевизора. Сложи го върху поставката му, пхна щепсела в контакта и го включи. Даваха някаква комедия на ситуациите, от тези, в които бащата е пълен идиот, майката не е по-добра, а децата са истински чудовища.

Чейс вдигна лампиона, върху който се бе стоварил, и разгледа металния му абажур. Беше нащърбен, но не можеше да се каже дали това е станало сега или преди време. Разви повредените крушки и ги хвърли в чувала с окървавената риза и хартиените салфетки.

Връщайки се в кухнята, Бен попита:

- Къде държиш новите крушки?
- Я върви по дяволите!

Чейс забеляза, че около сънните артерии на Съдията няма никакви белези. Беше работил с палците си достатъчно бързо и точно, за да не причини сериозна повреда на тъканите.

Въпреки че трябваше да се справи без помощта на Лински, отне му по-малко от пет минути да намери резервните крушки. Бяха в едно от чекмеджетата на бюфета. Той зави две шейсет ватови в лампиона в дневната. Включи го и те веднага светнаха.

Отиде в кухнята, наля вода в една кофа, взе сапун, амоняк и пакет мляко от хладилника – любимия препарат за премахване на петна на майка му – и се върна във всекидневната. Там, въоръжен с няколко парцала и гъба, се зае да изчисти петънцата кръв от килима. Когато приключи, те едва се забелязваха върху тъмнокафявия килим. Е, стаята надали щеше да мине през полицейска експертиза, но докато властите смятаха, че нищо не се е случило тук, нямаше да изпратят хора, които да направят по-обстоен оглед.

Той върна почистващите материали по местата им, а парцалите и

гъбата изхвърли в чувала за боклук.

След това застана в средата на помещението и внимателно го огледа. Единственото нещо, което би могло да предизвика нечие подозрение, беше светлият правоъгълник на стената с черно по краищата, там, където бе висяло огледалото.

Бен извади двата гвоздеа от гнездата им; останаха две едва забележими дупчици. После използва няколко влажни салфетки, с които успя да поизтрие тъмните следи. Отдръпна се назад и разгледа стената. Все още бе очевидно, че нещо е било закачено тук, но човек не можеше да каже кога е било преместено.

След като намери и пистолета на Съдията, Чейс се върна в кухнята.

– Имам няколко въпроса към теб – обърна се към психопата той.

– Да ти го начукам! – каза Лински.

Бен допря дулото на пистолета до носа му.

Убиецът се ококори.

– Няма да посмееш.

– Спомни си военното ми досие.

Лински пребледня, но продължи да се взира в него.

– Заглушителят е домашно изработен. Това ли е хобито на един обикновен учител по физика?

– Това е част от уменията, които получаваме в Братството. Умения за оцеляване.

– Та вие сте били истински скаути!

– Може да ти се струва смешно, но някой ден ще си доволен, че сме се научили добре да се защитаваме. Оръжия, експлозиви, отваряне на ключалки – точно от това ще се нуждаем в деня, когато градовете започнат да горят и ще трябва да се сражаваме в името на расата си.

– Добре, но какво общо има „Арийското братство“ с този случай?

Държанието на Лински се промени. Той сякаш загуби от арогантността си и нервно облиза устни.

– Трябва да разбера какво става. Трябва да знам дали те ще тръгнат след мен – каза Чейс – цялата тази откачена сбирщина. И ако тръгнат по следите ми – защо? В какво се забърках, когато те измъкнах от онази кола на алеята на влюбените?

Убиецът нищо не каза. Бен почти завря дулото на пистолета в дясното му око, давайки на психопата възможност да го разгледа детайлно откъм вътрешната страна.

Лински се опита да се свие, но възетата бяха здраво стегнати.

– Беше преди доста време – въздъхна той.

- За какво говориш?
- За „Арийското братство“.
- Разкажи ми.
- Тогава бяхме на по двайсетина години.
- Бяхме? Кои бяхте?
- Лора, Хари и аз.
- Семейство Карнс? Неговите родители?
- Така се запознахме. Чрез Братството.

Тази връзка така изненада Бен, че той се зачуди дали не сънува. Изгарящата болка в рамото бе пропълзяла по врата и задната част на черепа му.

– Бяха трудни времена за тях. Хари беше останал без работа. Лора бе болна. Обаче имаха... момчето.

- Майк.
- Той беше изключително красиво дете.

Бен знаеше какво ще последва, не му се искаше да го чуе, но нямаше друг избор, освен да слуша.

– Невероятно красиво дете – продължаваше Лински, а отнесенят му поглед показваше, че в момента съзнанието му е обсебено от неговия образ. – На три-четири годинки.

Чейс вече не притискаше дулото на пистолета в окоото на убица. Веднъж започнал, психопатът не се нуждаеше от напомняне да продължи. Цялото му държание се беше променило и той даже изглеждаше облекчен, че е бил принуден да направи тази изповед. Сваляше бремето от плещите си повече заради себе си, отколкото заради Бен.

– Разполагах с малко пари в един фонд. Лора и Хари имаха крещяща нужда от пари... а аз се нуждаех от онова, което имаха те.

– Продали са ти го.

– Бяха определили много висока цена за една нощ с него – каза Лински.

– Собствените му родители – промълви Чейс, припомняйки си Лора и Хари Карнс, както и енигматичните цитати по гоблените, закачени в дневната им.

- Висока цена в много отношения.
- Колко дълго продължи това? – попита Бен.

– По-малко от година. После се появиха угризенията, нали разбираш...

– Осъзна, че не е редно да го правиш, така ли?

– Не аз. Те. – В гласа на убица се долови сарказъм: – Те имаха

парите, от които се нуждаеха, бяха разрешили финансовите си проблеми... следователно се намираха в по-добра позиция да намерят изгубените си скрупули. Отнеха ми момчето и ми казаха занаят да стоя далеч от тях. А той беше толкова сладко ангелче! Завинаги, казаха те. Толкова ми беше трудно. Заплашиха ме, че ще кажат на останалите от Братството, че съм блудствал с Майки без тяхно знание. А тогава в организацията имаше (сигурно и сега има такива) хора, които щяха да ме закарат в гората и да ме застрелят, ако знаеха какъв съм. Не можех да рискувам да стане така.

– И през всичките тези години...

– Наблюдавах Майк от разстояние – каза Лински. – Гледах го как расте. Вече не беше толкова красив, нито толкова невинен, но... аз остаряхах и мразех това. Година след година все по-ясно осъзнавах, че никога няма да имам... че никога няма да имам някого... нещо толкова красиво като Майк. Той беше там, за да ми напомня за най-хубавото време от живота ми, за отлетелите като миг дни с Майк, които никога нямаше да се върнат.

– Как така успя да му станеш частен учител? Защо избра точно теб сред толкова много хора?

– Той не ме помнеше.

– Сигурен ли си?

– Да. Това беше ужасно... Да знаеш, че всяка добрина, която си му сторил, всяка ласка, всяка нежност са забравени. Мисля, че беше забравил не само мен, но и всичко, което се бе случило... да бъде докосван, да бъде обожаван..., когато бе на четири годинки.

Бен не знаеше дали силното гадене беше резултат от раната, или бе провокирано от странните разбираня на Лински за блудството с малолетен.

Убиецът въздъхна със съжаление.

– Какво изобщо си спомня всеки от нас от онези далечни години? Времето ограбва всичко от нас. Както и да е, когато имаше нужда от частен учител, той дойде при мен, защото аз бях в списъка, който училището му даде. Навярно нещо подсъзнателно го е накарало да се спре на мен. Приятно ми беше да си мисля, че той все още пази някакви спомени за мен дори и да не го осъзнава. Мисля си, че това беше просто една възможност. Късмет.

– Значи му разказа какво си правил с него, когато е бил малък?

– Не. Не, не и не. Обаче се опитах... да пробудя отново желанието му.

– То вече е било насочено към момичетата.

– Той ме избягваше – изрече Лински не с гняв, не и със студен безумен глас, а с дълбока тъга. – После разказал на родителите си и те отново ме заплашиха. Надеждата ми бе изгряла, нали разбираш... изгряла и залязла завинаги. Това беше толкова несправедливо – да изгрее... и после нищо. Боли.

– Лора и Хари... те навярно подозират, че ти си убил сина им.

– Кой са те, че да ме посочат с пръст?

– Точно те ми дадоха името ти.

Бен си припомни начина, по който го бяха насочили към Лински – Хари, който се преструваше, че се опитва да си спомни името на учителя, и Лора, която го поправи. Твърде мекушави да нарушат шестата заповед и да потърсят възмездието, което жадуваха, те се бяха изхитрили да видят Бен като ръката на Господ и доста непочтено му бяха посочили този човек.

– Трябваше да издам присъди и на Хари и Лора – рече Съдията – за това, че оставиха момчето да стане такова, каквото стана.

– Случилото се няма нищо общо с това какво е станало момчето. Ти си го убил само защото не си могъл да го имаш.

Лински възрази:

– Не. Изобщо не е така. Не виждаш ли? Та той беше развратник. Не можеш ли да разбереш? Толкова ми беше трудно да гледам в какво се превръща Майки с годините... Някога беше толкова невинен..., а после стана порочен като всеки друг, порочен като всички нас, порочен и мръсен развратник. Като гледах в какво се превръща... по някакъв начин се чувствах омърсен, спомените за онова, което бяхме преживели заедно, също се омърсяваха. Можеш ли да ме разбереш?

– Не.

– Това ме омърсяваше – повтори убиецът, а гласът му ставаше все по-тих. – Омърсяваше ме.

– А онова, което си му сторил... това не е било грях, не е било порочно, така ли?

– Не.

– Какво е било тогава?

– Любов.

Войните се водеха в името на мира. Блудството беше любов. Добре дошли в Панаира, където странните огледала отразяват лицата на Ада.

– Щеше ли да убиеш момчето с него? – попита Чейс след малко.

– Да. Ако имах време. Но ти ми попречи. А после... после просто

вече не ми пукаше за нея.

– Тя бе свидетелка. Ако беше видяла нещо...

Лински сви рамене.

– И целият ти гняв се насочи срещу мен.

– Ти беше герой – изрече загадъчно психопатът.

– Какво?

– Ти беше герой от войната... Знаеш ли в какво ме превръщаше това?

– Не знам. В какво те превръщаше?

– В злодей. В чудовище – каза той, а очите му се напълниха със сълзи. – Преди да се появиш, бях неопетнен. Аз бях Съдията. Аз определях присъдите. Но ти беше големият герой... а всеки герой трябва да се изправи срещу някое чудовище, което да съсече. Така ти ме превърна в чудовище.

Бен мълчеше.

– Аз само се опитвах да запазя спомена за Майки такъв, какъвто беше преди много години. Чистата невинност, която олицетворяваше. Да го съхраня. Толкова лошо ли е това?

Лински заплака.

Чейс не можеше да понесе тази гледка.

Убиецът се разтърсваше от ридания, опитвайки се да се свие, доколкото му позволяваха въжетата, мъчейки се да вдигне ръце, за да зарови лице в тях.

Процесът. Пресата. Пак щеше да е в центъра на вниманието. Дали таванската му стая щеше да го спаси? А Лински, ридаящ и жалък, никога нямаше да отиде в затвора. В някоя психиатрична клиника да, но не и в затвора. Невинен поради невменяемост.

Той сложи ръка върху главата на убицеа и го погали.

– Всеки е ранен – каза Чейс. Лински го погледна през сълзи. – Някои просто са ранени твърде много. Твърде много.

– Съжалявам – промълви завързаният мъж.

– Няма нищо.

– Съжалявам.

– Отвори широко за мен.

Лински знаеше какво ще последва. Той се подчини и отвори уста.

Бен пхна дулото на пистолета между зъбите на убицеа и натисна спусъка.

После хвърли оръжието, отдалечи се от мъртвеца, излезе в коридора и отиде в банята. Там вдигна капака на тоалетната чиния, рухна на

колене и повърна. Остана така доста дълго, докато успя да овладее спазмите, които го разтърсваха. Пусна водата три пъти. Спусна капака и седна отгоре му, попивайки с ръкавиците студената пот, избила по лицето му.

Удостоен с медал за храброст, най-високото и свято отличие, което страната му можеше да връчи, той не искаше нищо друго, освен да се върне в стаята си на последния етаж в къщата на госпожа Филдинг и отново да се обрече на покаяние.

Обаче бе срещнал Гленда и нещата се бяха променили. Вече и дума не можеше да става да се върне към отшелническия живот, изолирайки се от всичко, което ставаше наоколо. Всичко, което искаше сега, беше покой, любов и нормален живот. Фоувъл, полицията, пресата и Ричард Лински не му позволяваха това.

Чейс се изправи и се наведе над умивалника. Изплакна устата си с вода, докато лошият вкус изчезна.

Повече нямаше нужда да бъде герой.

Излезе от банята.

В кухнята размота лейкопласта от китките и глезените на Ричард Лински. Остави тялото да се свлече от стола и да се просне на пода.

Разгледа пистолета и си даде сметка, че в пълнителя има три куршума по-малко. В кабинета откри комплект амуниции и презареди оръжието, но така, че да липсва един патрон. После сложи пистолета на пода, близо до дясната ръка на мъртвеца.

Върна се в дневната и потърси двата куршума, които Съдията бе изстрелял по него. Намери този, който бе преминал през рамото му; беше се забил в пода и Бен го извади, без да остави следи. Другият се търкаляше на пода до барчето, където беше паднал, след като бе рикоширал от бронзовата рамка на разбитото огледало.

Беше дванайсет и петнайсет, когато отиде до колата си и напъха чувала за боклук и ръкавиците в багажника.

Докато се отдалечаваше от къщата на Лински, видя запалените лампи в огледалото за обратно виждане. Щяха да горят цяла нощ.

Бен похлопа два пъти и Гленда отвори вратата на мотелската стая.

Двамата се прегърнаха.

– Ранен си. – Тя разгледа раната му и се намръщи: – По-добре да дойдеш къщи. Ще останеш при мен. Трябва да се погрижа за теб. Не можем да рискуваме да се инфектира, а отидеш ли на лекар, той ще информира незабавно полицията за огнестрелната рана.

Докато пътуваха към дома ѝ, тя бе зад волана.

Бен се беше свил на седалката до нея. Беше адски изтощен – не само от последните няколко часа, но и от всички тези години.

Героите имаха нужда от чудовища, които да съсичат, и винаги можеха да ги открият – не само във външния свят, но и вътре в себе си.

– Не ме попита – каза той, докато се носеха в нощта.

– Нямахте и да го сторя.

– Мъртъв е.

Тя не каза нищо.

– Мисля, че така бе най-правилно.

– Това беше врата, през която трябваше да преминеш, независимо дали си го искал или не – рече тя.

– Само Хари и Лора Карнс могат да свържат неговата смърт с мен... Но те никога няма да проговорят. Ченгетата едва ли ще ме заподозрат.

– Така или иначе – каза тя – ти ще изкупиш сам вината си.

Пълната луна бе надвиснала в небето. Той се взря в осеяното ѝ с кратери лице, опитвайки се да разчете бъдещето в разрушаването на миналото.

КРАЙ

© 1972 Дийн Кунц
© 2003 Адриан Лазаровски, превод от английски

Dean Koontz
Chase, 1972

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „Плеяда“, София, 2003

STRANGE HIGHWAYS

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3573>]